

JULIUS ANDAN
A VILÁG A SZÍNFALAK MÖGÖTT

JULIUS ANDAN

A VILÁG A SZÍNFALAK MÖGÖTT

Ez a könyv a vezeklésem az elmúlt negyed évszázad bűneiért

Tartalomjegyzék

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE.....	4
EGY BŰNÖS ÉLET.....	8
HASZNÁLATI UTASÍTÁS.....	13
AZ EMBER LEGNAGYOBB TÉVEDÉSE.....	19
A CIVILIZÁCIÓ SZÜLETÉSE.....	25
A HATALOM LÉNYEGE.....	33
AZ ANYAG VALLÁSA.....	42
TUDOMÁNY ÉS BABONA.....	50
OSZD MEG ÉS URALKODJ.....	55
ZÜLLÖTT CSILLAGOK.....	64
OKTATÁSTÓL SÚLYTVA.....	74
A GAZDASÁGI BILINCS.....	82
A BETEG ORVOS.....	89
A HÁBORÚK EGYEDÜLI OKA.....	95
BEMOCSKOLT VILÁG.....	102
A BŰNÖZÉS SZEREPE.....	107
TERRORHULLÁM.....	113
MEGTÉBOLYÍTVÁ.....	119
AZOK AZ ÁTKOZOTT EMLÉKEK.....	129
A LÉLEK TANA.....	137
A NAGY RÉMÁLOM.....	149
AZ ŐN FELELŐSSÉGE.....	154
AZ UTOLSÓ LECKE A VILÁGRÓL.....	154
UTÓSZÓ.....	160

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

1.

Egyezzünk meg valamiben. Ha nem tetszik önnek, amit az elkövetkező oldalakon olvasni fog, ha felzaklatja, ha képtelenségnek tartja, vagy ha azt gondolja, hogy egyszerűen NEM LEHET, hogy igaz legyen, akkor mondja azt, hogy én: Julius Andan, örült vagyok. És ezzel a dolog el is van intézve.

Higgye el, nekem nem árt azzal, ha bolondnak néz. Nekem teljesen mindegy, hogy mit gondolnak rólam, mert az úgysem változtat a valóságon. Én magam is szeretném, ha az lenne az igazság, hogy elsüllyedtem az elmebaj mocsarában, ostoba lázálmok gyötörnek, összefüggéstelenül írok és beszélek.

Ha egy kívánságom lehetne, akkor ez lenne: hadd legyek örült! Én, csak én egyedül; és a világ legyen szép, tiszta, kiegyensúlyozott és józan.

Szép kívánság lenne.

2.

Én azon kevesek közé tartozom, aki ártott az egész világnak. És többet, sokkal többet, mint bárki, akinek a nevét ön ismeri.

Az olyan „hírességek”, mint Néró, Dzsingisz Kán, Sztálin, Hitler és a többi név a pszichopatak panteonjából, akiket csak fel tudna hozni, csupán bábok voltak, nem többek. Kirakatbábok, akiket odatettek az emelvényre, hogy őket lőjék le az igazi tettesek helyett, hogy őket higgyék valami forrásának, hogy az ő nevüket jegyezzék meg és velük példálózzanak, és hogy amikor eltűnnek a színről, azt higgyék, valami véget ért.

Én nem kirakatbáb voltam. Én a TETTES voltam, aki mások mögé bújlik. A tettes, aki a háttérből rángatja a szálakat.

A kezemhez nem tapad vér. A gyilkosság piszkos munka; ahogy mondják: aljamunka, és túlon túl látványos ahhoz, hogy a névtelenek közül bárki ilyesmire vetemedjen.

A névtelenek bűnei felülmúlnak minden olyan bűnt, amit névvel rendelkező emberek követtek el. Olyan bűnök ezek, amelyek kívül esnek a törvényeken, és amelyeket egyetlen nép törvénykönyve sem büntet.

Ha fellapozza hazája büntető-törvénykönyvét, talál majd egy vagy több olyan

paragrafust az úgynevezett hamis tanúzásól. De olyat nem, amely önmagában bűnnek tekintené a hazugságot. Pedig mi lehetne annál nagyobb bűn, mint félrevezetni az egész emberiséget?

Hazudni tudományos kérdésekben, hazudni a gazdaság mibenlétéről, a gazdaságot irányító törvényszerűségekről – ez emberek milliárdjait téveszti meg és fosztja meg még annak esélyétől is, hogy IGAZI életet élhessenek, olyat, amelyet éjsötét történelmünk után ma már talán senki el sem tudna képzelni.

A hírekben a kiégett házakat veszik észre, a porban heverő hullákat, az elrabolt kislányt, az égbe szökő árakat – de elsiklanak afelett, amit az egyik interjúalany, vagy amit a műsorvezető mintegy mellékesen említ meg.

Holott az a lényeg.

Az a kis, apró információ, ami hatással lesz az ön gondolkodására, és ebből kifolyólag az érzelmeire, a tetteire és az egész életére.

A gondolatok azok, amiket nem vesznek észre.

A gondolatok.

Apró semmiségek. Egyetlen grammot sem mutatnak a mérlegen, nem tudjuk a kezünkbe fogni, mikroszkóp alá tenni, feljegyezni a színét és a méretét.

És mégis: ott állnak minden emberi tett háttérében, a háborúk háttérében, az elnyomás háttérében, a gyűlölet háttérében, az egész történelem háttérében; és többet számítanak, mint bármi.

Gondolatok hozták létre az atombombát, gondolatok miatt vetették be; és ha megint bevetik egyszer, ismét csak gondolatok állnak majd a háttérében.

3.

Én egy olyan szervezetet szolgáltam az elmúlt mintegy huszonöt évben, amiről ön sohasem hallott, és olyan munkát végeztem (sajnos nagyon jól), ami elvileg nem is létezik.

Hivatásos hazudozó voltam.

És nem kicsiben csináltam, hanem nagyban; óriási, globális méretekben.

Hazudtam, hogy megrendelőim háborúkat robbanthassanak ki, hogy egy hatalmas piacon egyeduralkodóként ócska termékeket adhassanak el dollár-százmilliárdokat

bezsebelve, hogy a végsőig kifacsarhassanak népeket, hogy hamis vágányra terelhessenek kutatási projekteket, hogy elsorvasszanak létfontosságú tudományos kezdeményezéseket és így tovább és így tovább.

Bárki is ön, én ártottam önnek.

Profi hazudozóként az emberiséggel játszottam, mindannyiuk jövőjét festettem feketére, és nem én voltam az első ember ebben a munkakörben. Ezrek voltak már előttem, az írott történelem kezdetétől máig.

Ezekről a tudatos, szándékos, milliószor átgondolt, professzionális hazugságokról szeretnék írni önnek, hogy lássa, milyen is ez a hely, ez a bolygó, ahol él. Ahol mindannyian élünk.

Nem várok megbocsátást, nem várok feloldozást, nem várok semmit. Nem tudom, mi lesz a következménye ennek a könyvnek: talán semmi, talán valami. Azt sem tudom, mi az amit egyáltalán remélni merhetek.

Talán csak a lelkezet mardosó iszonyú büntudat miatt írok, és ennyire önző vagyok.

Én magam sem tudom.

De ha fáj önnek, amit olvasni fog, csak tartson nyugodtan örültnek. Akinek annyi a bűne, mint nekem, az biztosan nem normális.

2008.október 1.

Julius Andan

EGY BŰNÖS ÉLET

1.

1951. október 30-án születtem. Az érettségi után nem tanultam tovább egyetlen iskolában sem, mivel az iskola kötöttsége az őrületbe kergetett.

Már gyerekkoromban rájöttem, hogy tudok bánni az emberekkel. Ott álltam egy apró, alig hatéves kis testben, és néhány szóval, néhány gesztussal és néhány könnycseppel akkor ugrasztottam össze a szüleimet, amikor csak akartam. Vagy a szomszédokat. Vagy az osztálytársaimat.

Nagyon élveztem ezt a hatalmat!

Igazi, született manipulátor voltam, kiemelkedő színészi képességekkel, ösztönös emberismerettel, 190 feletti IQ-val, a gátlások és az elvek teljes hiányával.

2.

Az érettségi után, némi téblábolás és unatkozást követően jelentkeztem a CIA-ba. A felvételi tiszt azzal utasított el, hogy nincs felsőfokú iskolai végzettségem. Ekkor kitéptem egy papírlapot az asztalon heverő jegyzetfüzetből, leírtam rá egy mondatot, majd összehajtogattam és eltettem. Ezután kicsit elbeszélgettem a fickóval, és míg én nyugodt maradtam, ő annyira elveszítette a fejét, hogy dühében teljes erejéből belevágott ököllel a falba, amitől eltört a keze. Én elővettem az összehajtogatott papírlapot és megmutattam neki. Ez volt ráírva: „El fogod törni a kezed.” Közöltem vele, hogy ez az, amihez értek: manipulátor vagyok, az emberek azt teszik, amit akarok.

Még aznap este felhívtak. Néhány órával később ismét bent voltam a CIA központjában és öt ügynökkel beszélgettem arról a szakmáról, amelyet kémkedésnek neveznek. 1971-et írtak ekkor. Felvételt nyertem a CIA állományába, és azonmód a Műveleti Igazgatóság egyik alosztályára kerültem mint olyan ember, akivel kapcsolatban Richard Helms, a CIA akkori igazgatója meghagyta, hogy kiemelt figyelmet kell rá fordítani.

Húszéves koromra öt nyelvet beszéltem anyanyelvi szinten, melyeket jóformán csak hobbiból tanulgattam. Képes voltam arra, hogy akcentus nélkül beszéljek más nyelveken, vagy különféle akcentusokkal. Például ír akcentussal beszélni oroszul, vagy kínai akcentussal németül. Ennek köszönhetően a tisztképző iskola végeztével Európába küldtek, és egészen

1974-ig ingáztam a két Berlin és Moszkva között. Az volt a feladatom, hogy kiismerjem az embereket és jelentést írjak a gyengéikről: arról, hogy mivel lehet őket megfogni.

'74 nyarán megbíztak egy olyan feladattal, melyet veterán, nagy tapasztalattal bíró, rendkívül óvatos és dörzsölt ügynökök szoktak kapni. Valójában ez a legnehezebb és legkényesebb tevékenység, melyet a kémek végeznek. Úgy hívják: beszerzés. Elég a legkisebb hiba, és mindennek vége. Ez fokozottan igaz azokra az esetekre, amikor egy ellenséges ország egyik ügynökét akarjuk beszervezni kettősügynöknek.

Azon a nyáron az volt a dolgom, hogy beszervezek egy igazi KGB-s öreg rókát, akin hét éven át nem tudott fogást találni senki. Tényleg nagyon kemény fickó volt: még nekem is két napomba telt, mire rávettem, hogy dolgozzon nekünk. Ez volt a CIA történelmének egyik legnagyobb sikere.

Két éven át szerveztem be embereket, főleg Kelet-Berlinben. Beszerezői pályám azzal ért véget, hogy az egyik kedves kollégám feladott. Az utcán sétáltam éppen, amikor elkapott és őrizetbe vett a Stasi, a kelet-német titkosszolgálat. A kihallgatáson azzal álltam elő, hogy a KGB tisztje vagyok. Nem hittek nekem. Alaposan megverték egy telefonkönyvvel, amikor is eljátszottam, hogy megtörtem, és előadtam, hogy az a feladatom, hogy Stasi-ügynököket szervezzek be a KGB számára kettősügynöknek.

Valamilyen különös ok miatt az úgynevezett „baráti titkosszolgálatok” fenemód rühellik egymást, így a mesémet bevették. Iszonyú mérgesek lettek. Megint kaptam néhányat a szemem alá, mire kiköptem nekik egy nevet. Az egyik jelenlévő ügynök apjáról volt szó. Senkit sem szeretnék a részletekkel untatni; a lényeg, hogy azokban a percekben egyedül én tudtam tiszta fejjel gondolkodni abban a szobában. A heves szóváltásból dulakodás lett, majd pisztolyok kerültek elő, két lövés dördült, amibe ketten behaltak, én pedig az így támadt óriási felfordulásban szép csendben leléptem.

Az eset után hazarendeltek a CIA főhadiszállására, Virginiába, ahol új posztot kaptam. Ez a poszt korábban nem létezett a CIA-ban, és talán azóta sem létezik. Tudtommal más kémszervezeteknél sem fordul elő, ugyanis nincs képzés rá. Operatív manipulátor lettem. A munkaköröm abból állt, hogy éles helyzetekben kellett embereket örületbe, gyilkosságba vagy öngyilkosságba hajszolnom, barátokból ellenséget csinálnom. Roppant sikeres voltam.

3.

1979. októberében (néhány nappal huszonnyolcadik születésnapom előtt) minden eddiginél titkosabb és különlegesebb beosztásba kerültem. Új pozíciónak még neve sem volt. Én „tanulmányi körútnak” neveztem. Jártam a világot, részt vettem különféle titkosszolgálatok tanóráin, elolvastam tankönyveiket, és olyan szervezetek titkos gyűléseire jártam, mint a Vatikán, vagy az amerikai jegybank. Tapasztalataimról jelentéseket kellett írnom egy magas rangú CIA-tisztekből álló csoportosulás, az Alfa Bizottság számára. Minden jelentésem arról szólt, hogy az adott módszernek vagy tervezetnek mik a gyengéi és mik az erősségei.

Életem nagy fordulópontja 1981. május 19-én következett be.

Ekkor Hawaiiira szólított a kötelesség, ahol részt vettem egy Honoluluban megrendezett titkos tárgyaláson, melyen a világ legnagyobb gyógyszergyártó cégeinek vezetői jelentek meg. A megbeszélést követően telefonhívást kaptam, hogy éjfélre legyek kint a parton, az egyik jachtkikötőben. Ott voltam. Helikopter jött értem, ami mintegy kétszázötven kilométert repült a Csendes-óceán felett Dél-Amerika felé, majd letett egy teherhajóra. Ezen a hajón töltöttem három napot. Senki nem szólt hozzám, és ha kérdezősködtem, hogy miért vagyok itt, csak annyit feleltek, hogy várunk valakit, akivel beszélnem kell.

A harmadik nap éjjelén megérkezett, akire vártam. A kapitány kabinjában ültünk le beszélgetni; csak mi ketten. Körülbelül három órán át folyt a megbeszélés. Egy számomra teljesen ismeretlen férfi ült velem szemben, aki John Daemon néven mutatkozott be, és akiről addig a pillanatig soha életemben nem hallottam. Ő persze már ismert: tizennégy éves koromban figyelt fel rám. Azóta egyengette a pályámat, és vitt át mindazokon a tapasztalatokon, melyek ahhoz kellettek, hogy végül neki dolgozhassak.

Amikor a beszélgetésünk véget ért, Daemon két választás elé állított: vagy folytatom az életemet, ahogyan eddig, vagy életem végéig neki fogok dolgozni. Rövid gondolkodás után a másodikat választottam. Gratulált nekem, és távozott.

Ezután meghaltam: megrendezték a halálomat, eltörölték az addigi személyazonosságomat, és újat kaptam helyette, így lettem „Julius Andan”. Megváltoztatták az arckarakteremet, az ujjlenyomatomat, még a hangomat is átalakították, nehogy felismerjen

valaki a múltamból. Mindezek után elkezdődött a beavatás.

A beavatás arról, hogy hogyan is működik a világ valójában, és miért éppen úgy.

Ezt követően huszonöt éven át dolgoztam John Daemonnak, és szolgáltam egy háttérben meghúzódó, a hétköznapi emberek számára teljesen láthatatlan hatalmat, amely befolyást gyakorol az egész világra.

4.

Negyed évszázadon át követtem el nap mint nap olyan bűnöket, amelyek mindegyikéért külön-külön is életfogytiglani börtönbüntetésre kellene ítélni engem, vagy kivégezni. Mindegyikért, minden egyes napért.

Kevés ember él ezen a bolygón, akinek több bűn terhelné a lelkét, mint az enyémet. Ezen a szinten a személyes biztonságnak már nincs jelentősége. Csak az tart életben, hogy legyen időm jóvá tenni, amit lehet. Amíg még lehet.

Nem érdekel a bűnbocsánat, nem érdekel a megtisztulás. Nem vágyom rá, hogy csökkenjen a lelkemet görcsbe rántó fájdalom, melyet megbánt bűneim váltottak ki belőlem.

Egyáltalán nem érdekel, hogy mi lesz velem, amíg még élek, vagy miután meghaltam.

Az hajt előre, hogy egyszer az életben tehessek valamit, ami legalább egy kicsit jó. Hogy tudjam, képes vagyok rá, hogy ne ártsak. Hogy nem öröktől fogva vagyok gonosz, hanem csak valahogy azzá lettem. Soha nem tettem semmi jót az életemben. De valamikor ezt is el kell kezdeni. Elkezdem hát most, ebben a szent pillanatban, ezen a szent helyen.

HASZNÁLATI UTASÍTÁS

1.

Mielőtt belevág ennek a könyvnek az olvasásába, jobb, ha néhány dolgot tisztázok itt az elején.

Egy könyv önmagában és kizárólag arra lehet bizonyíték, hogy van nyelv, van írás és van nyomtatás. Ennél többet egyetlen könyv sem képes bizonyítani – teljesen mindegy, hogy mi áll benne.

Éppen emiatt meg sem próbálom meggyőzni arról, hogy igazam van. Sorolhatnék oldalak százain vagy ezreinek adatokat, neveket, számokat, helyszíneket, időpontokat, eseményeket – még ha igaz is lenne mindaz, amit leírok, kinek lenne igaz? Nekem. Önnek nem. Ha minden állítás igaz lenne, azért lenne igaz, mert láttam, tapasztaltam, hogy hogyan is mennek a dolgok. Én láttam, és én tapasztaltam. Nem ön. Ön mást látott és mást tapasztalt.

Mivel véleményem szerint egy könyv alkalmatlan a meggyőzésre, meggyőzés helyett inkább csak elgondolkodtatni szeretnék. Együttgondolkodásra készíteni. Csak ennyi a célom.

Így ez a könyv nem adatok gyűjteménye. Semmi esetre sem valamiféle referenciamunka. Nem lexikon, nem enciklopédia.

Ez a könyv érvek gyűjteménye. Semmi több. Nem is lehet több.

2.

Az elkövetkező oldalakon érveket sorakoztatok majd valami mellett és valamivel szemben. A logikára apellálok. Az ön gondolkodási képességére.

Ha elég jó érveket sorolok fel és elég jó sorrendben, akkor reményeim szerint ön el fog gondolkodni egy s máson, és a végén valamilyen megállapodásra jut.

A célom azt elérni, hogy önben kétségek – komoly és jogos kétségek – ébredjenek azt illetően, hogy a világ vajon tényleg olyan-e, mint azt mondják.

Tudom: ez ma már szinte közhely. Valóságos divat mindenben kételkedni, mindenkit hazugnak tartani. Alighanem az összeesküvések korát éljük.

A kérdés csak az, hogy milyen mélységig kell leásni az ember adatainak és információinak szövevényében, hogy meglegljük az első igazságot?

Egy középkori mondás szerint az igazi hatalom mindig a trón mögött áll. De vajon

mennyivel mögötte? És milyen jellegű ez a hatalom? És vajon igaz ez a mondás?

És ha igaz, és ha ön tényleg tudná, látná, tapasztalná, hogy igaz, akkor mit tenne? Mire menne ezzel az igazsággal? Jutna vele bármire is? Jobbá tehetné vele a világot? Jobbá tehetné vele a saját életét?

3.

Az igazság fontos. Fontos? Miért lenne az? Mert igazat mondani szép dolog? Mert az igazság megnemesít? Az igazság szabaddá tesz?

Azt hiszem, különösebb győzködés nélkül egyet tudunk abban érteni, hogy a hazugság nem jó. Még a kegyes hazugság sem igazán jó, mert megtéveszt. De mi a helyzet az igazsággal? Létezik olyan igazság, amelytől, ha ön a birtokában lenne, életveszélybe kerülne? Létezik olyan igazság, amelyet ha hirtelen megtudna, belerokkanna?

Mire lehet használni egy igazságot?

Vegyünk egy kis logikai eszmefuttatást:

1. 1913-ban az Egyesült Államokban magánkézbe került a pénzkibocsátás joga. Ez alkotmányellenes volt akkor is és az ma is (lásd: az Amerikai Egyesült Államok Alkotmánya, I. cikk, 8. paragrafus, 5. bekezdés, mely szerint kizárólag a Kongresszusnak van joga az Egyesült Államokban pénzt kibocsátani).

2. John F. Kennedy elnök hozott egy törvényt, amellyel visszahelyezte a pénzkibocsátás jogát a kormány kezébe.

3. Fél évvel később meggyilkolták.

4. Alelnöke, Lyndon B. Johnson lett az új elnök.

5. Johnson hivatalba lépését követő legelső intézkedése az volt, hogy eltörölte Kennedy törvényét, és a pénzkibocsátás jogát visszaadta magánkézbe. Ezek történelmi tények.

Ön szerint van közöttük összefüggés?

Az Amerikai Egyesült Államok kormánya pénzt vásárol egy amerikai magáncégtől, és ez a cég naponta több milliárd dollárt keres azzal, hogy pénzt bocsát ki: bankjegyeket nyomtat, és virtuális, csak és kizárólag számítógépek memóriájában létező „pénzt” hoz létre. Ez a cég egy bank. És naponta sok milliárd amerikai dollárt keres mérhetetlenül csekély befektetéssel.

Ez jelenleg a legnagyobb üzlet ezen a bolygón.

Ön szerint elképzelhető, hogy valaki napi több milliárd dollárért képes legyen akár ölni is?

Ön szerint létezik olyan szervezet, amely naponta több milliárd dollárt keres, és ezáltal elegendő hatalmat birtokol ahhoz (is), hogy megölessen egy elnököt?

Hátborzongató kérdések, de nem lényegesek.

Mert tételezzük fel, hogy a fenti öt tény szorosan összefügg, és John F. Kennedy elnököt a FED* akkori és igazi tulajdonosa ölette meg. Tételezzük fel, hogy így történt.

És?

És akkor mi van?

Mert az igazán kínos kérdés még csak nem is az, hogy vajon milyen módszerrel lehet erről megbizonyosodni, hanem az, hogy mi lesz aztán, hogy megbizonyosodott róla?

Mondjuk, hogy ön pontosan tudja, hogy a fenti eszmefuttatás az igazság, a színtiszta igazság. Mire menne ezzel a tudással? Menne vele bármire is?

4.

Ha az igazság mindössze arra jó, hogy az emberek gondolkodásának és beszélgetésének témája legyen, akkor nem igazán ér többet a hazugságnál.

Ha az igazsággal nem lehet kezdeni semmit a gondolkodáson és a beszélgetésen túl, akkor mire jó? Akkor mennyit ér?

Nyilvánvalóan vannak olyan léptékű igazságok, amiknek egy adott ember egy adott szellemi szinten, vagy a lehetőségek egy adott szintjén nem látja semmilyen hasznát.

Ha ön a CIA igazgatója, és tényleg a kezében tartja az egész szervezetet, és nem egy báb, amit bármikor félre lehet állítani vagy el lehet hallgattatni, akkor tud kezdeni valamit azzal az információval, hogy John F. Kennedy-t egy magánbank tulajdonosa ölette meg. Ha ön egy titkos kommandó parancsnoka, akkor is. Ha ön pénztáros egy országúti étkezdében, akkor nem. Akkor semmit.

Tételezzük fel, hogy Albert Einstein óta a fizika társadalmi funkciója az ember álmainak

---

*FED (Federal Reserve System): az Amerikai Egyesült Államok egyik magánbankja, amelynek kizárólagos joga van pénzt kibocsátani.

féken tartása (gondolok itt mindenekelőtt az úrutazás lehetőségeire). Mondjuk, hogy ez így igaz, és ön minden kétséget kizáróan tudja, hogy az. Mire menne ezzel a tudással? Mit tudna vele kezdeni?

Valószínűleg semmit.

Tehát láthatja, hogy a tudás értéke attól az embertől függ, aki rendelkezik vele, és önmagában nincs értéke.

Azt hiszem egyetérthetünk abban, hogy az igazságoknak két fajtája van: az értékes és az értéktelen igazság. Az értékes igazság az, aminek hasznát vesszük, itt és most, az értéktelen igazság pedig az, amiről maximum gondolkodni és beszélgetni tudunk.

Természetesen lehetséges, hogy azt, amit ma az értéktelen igazságok kategóriájába soroltunk, holnap már áttesszük az értékes igazságok közé, de ma még csak ma van, és jobb, ha a szemünket a ma értékes igazságaira vetjük.

5.

Ez a könyv nem sürget társadalmi változásokat. Azért nem, mert nem lesznek társadalmi változások.

Persze megtehetném, hogy sorolom vég nélkül a tényeket egészen addig, amíg fel nem kiált, hogy „Elég!”, vagy a sarokba vágja a könyvet. Azzal is megpróbálkozhatnék, hogy valamiféle kollektív tudatra utalva, észérveket felvonultatva bizonygatom a társadalmi összefogás és a társadalmi változás szükségességét. De érzelmi szálakat is megpendíthetnék: siránkozhatnék, hogy milyen szörnyű a világ, könnyeimmel küszködve megírhatnám egy hajdan dicső faj nekrológját, és fenyegetőzhetnék, megpróbálhatnám halálra rémíteni önt egy olyan sötét jövő víziójával, ami messze felülmúlja a horror-írok képzeletét.

Ezek egyikét sem fogom megtenni ebben a könyvben, mert tudom, hogy bármit írok is, nem lesznek társadalmi változások.

A mesében mindez megtörténhet, de a valóságban nem.

A társadalom belőlünk áll, és nem tőlünk függetlenül létezik. A társadalom azért olyan, amilyen, mert mi ilyenek vagyunk. És amíg ilyenek vagyunk, minden marad a régiben.

Éppen e miatt a tény miatt ez a könyv nem sürget társadalmi változásokat, mert ha azt tenné, csupán a papírt pocskélná. Ez a könyv érvek gyűjteménye valami mellett és valamivel

szemben, azzal az egyetlen és szent céllal, hogy önben kétségeket ébresszen azt illetően, hogy helytálló-e a világról alkotott véleménye.

Ez minden.

AZ EMBER LEGNAGYOBB TÉVEDÉSE

AZ ELSŐ LECKE A VILÁGRÓL

1.

Az ember egész történelmén keresztül annak az alaptalan téveszmének volt a foglya, hogy azt hitte magáról: beavatott.

Azt hitte magáról, hogy ő fontos, hogy őt beavatják, hogy ővele bárki is törődik.

Azt hitte, hogy azok az emberek ott fenn, akik irányították az életét, az ő érdekében teszik, amit tesznek; hogy voltaképpen egymásért dolgoznak, mert ez a természet rendje; hogy a kapcsolatuk, a viszonyuk – legyen bármilyen távolságtartó és szertartásos is – baráti.

Az ember teljesen elképesztő módon hitt és hisz abban, hogy tudja, mi történik ott, ahol nincs jelen: a kolostorok, szentélyek, templomok rejtekén; a paloták, kastélyok, várak vastag falai közt; a laboratóriumok, tudományos akadémiák, országházak és tárgyalótermek zárt ajtóinak mögött.

Azt hitte és hiszi, hogy tájékoztatják őt az igazságról, a teljes igazságról.

Ám az embert különös vakhite ellenére a hatalom birtokosai sohasem avatták be.

2.

Azt szeretném önnek elmondani, hogy az ön állítólagos tudása az esetek nagy részében pusztán illúzió.

Ön azt hiheti, hogy sok mindent tud, hogy ismeretei szerteágazóak és alaposak, hogy a tudomány fény, ami beragyogja az ismeretlen sötétségét.

Ön minden biztonnyal azt hiszi, hogy ismeri a tényeket; hogy tisztában van azzal, hogy mi van és mi nincs; hogy tudja mit fedeztek már fel és mit nem; hogy egész pontosan meg tudja mondani, hogy a tudománynak milyen is az az annyit emlegetett „mai állása”.

Ön szentül meg lehet győződve arról, hogy az AIDS, az ebola és a többi betegség létezik, halálos és gyógyíthatatlan. Azt hiheti, hogy a kihullott haj, a kiesett fog, az elvesztett végtag nem növeszthető ki.

Szentül hiheti, hogy a tudósok keresik a földön kívüli élet nyomait, de nem találják.

Hiheti, hogy az evolúció létezett, és úgy történt, ahogyan le van írva, és nincsenek olyan bizonyítékok, amelyek az ember keletkezését sokkal régebbre teszik, mint ami az ember eredetéről szóló hivatalos könyvekben áll.

Ön hiheti, hogy a Földön ez ideig még sohasem létezett technikailag fejlett civilizáció.

Ön hiheti, hogy a bűnözés legyőzhetetlen szörny, és a háború az ember természetéhez tartozik.

Hiheti, hogy a világegyetem az Ősrobbanással kezdődött, és hogy most tágul.

Hiheti, hogy a normandiai partraszállás zseniális katonai lépés volt.

És hihet még száz és ezer és millió dolgot, sőt még meggyőződve arról, hogy ezek bizony így vannak. Sorolhatja érvek tömkelegét, amelyek mindegyike alátámasztja, hogy ezek a dolgok tényleg így vannak.

Ám ellenérvből elég egy is, hogy a tudás eme illuzórikus kártyavárai összedőljenek.

Ön a felsorolt dolgok egyikét sem tudja.

Ezek ugyanis nem tények!

Csak közlemények!

Amit ön kap, azok csak és kizárólag KÖZLEMÉNYEK.

Ön nincsen tudatában annak, hogy mi van, csak annak, hogy egy s mást közöltek önrel, mondván, hogy azok így és így vannak, és nem másképp.

Az ön teljes világképe a média által adott közlésekből áll össze, és nem tartalmaz tényleges tapasztalatot.

3.

Azt mondhatnám, hogy ön nem áll semmiféle kapcsolatban az úgynevezett tudománnyal, a technikai fejlesztéssel, az úrkutatással vagy a kormánnyal – csakis a médiával. Mindent onnan „tud”.

A média két részből áll össze: az egyik a tartalom, a másik az eszköz, amivel terjesztik. A tartalom a legtöbb esetben csupán ideológia, vagy olyan közlemény, ami egy ideológiát támaszt alá; az eszköz pedig a tömegkommunikáció.

A média nem csak a tévé, a rádió és a sajtó. A média technikai oldalához tartozik minden olyan csatorna, amelyen át tömegeket lehet elérni. A média részét képezik a színházak és a mozik éppúgy, mint a tankönyvek, regények, az Internet, az osztálytermek és a nyilvános tömegmegmozdulások. Mindez a tömegkommunikáció részét képezi, amin keresztül gondolatokat lehet eljuttatni a tömegekhez.

Ön néhány évet iskolában töltött el, ahol elolvasott x számú oldalt, meghallgatott n számú előadást, és esetleg még néhány szemléletes kísérletet is módjában állt végignézni vagy elvégezni, majd az iskola után újabb könyvek elolvasása következett, és még nézte a tévét is, meg hallgatta a rádiót is, és izgalmas vagy unalmas beszélgetéseket folytatott arról, amit látott és hallott – majd szentül meg volt győződve arról, hogy tud valamit a világról.

4.

Mondok egy példát. 1961-ben a CIA megpróbálta meggyilkolni Fidel Castrót; ezt az akciót hívják “Disznó-öböl akciónak”.

Ön ezt tudja.

Onnan tudja, hogy mondták önnek, hogy így volt.

Ha nem mondták volna, nem tudná.

Ha másképpen mondják, másképpen tudja.

És ha mást mondanak, mást tud.

Így megy ez; ilyen egyszerű, és ennyire nincs köze a valósághoz.

Ön összetéveszti a közleményeket és a tényeket. Ez az egyik módja ahogyan manipulálják az életét.

De vegyünk egy másik példát, ami egészen más nagyságrend, mint a kubai ügy.

Tudja merre vannak az Orkney-szigetek? Ez a terület Észak-Skócia legészakibb része, a Ben More Assynt hegytől északkeletre található. Történt ott valami 1903.február 19-én, kora hajnalban.

Hallott róla?

Nem?

Pedig nem éppen jelentéktelen esemény színhelye volt Skócia legkietlenebb vidéke a múlt század elején. Annyira nem jelentéktelen, ami ott és akkor történt, hogy annak egyenes következménye volt az első és a második világháború, a vietnami háború, a két afgán és a két iraki háború, és további mintegy negyven kisebb-nagyobb helyi háború, sőt maga a hidegháború is.

Láthatja: nem apróságról van szó, mégis olyan szigorú titokként kezelték, hogy a mai napig is mindösszesen huszonkét ember lett beavatva a részletekbe (én voltam az egyik).

Az elmúlt bő egy évszázad majd' minden háborúját szándékosan robbantották ki valami miatt, ami egy embertelen, elhagyott tájon történt egy sötét, pokolian hideg kora hajnali órában, 1903 elején.

A háborúk azért voltak, hogy fegyvereket, fegyverrendszereket, katonai taktikákat teszteljenek és fejlesszenek, és hogy viselkedési mintákat ültessenek el az emberi fajban.

És mindez azért történt, mert egészen pontosan 1903. február 19-e óta tudjuk, hogy 2012. december 26-án meg fogják támadni a Földet.

És ez a rengeteg háború csak felkészülés, az edzés egy igazán nagy háborúra.

Hallott erről?

Nem?

Nem baj: én sem, csak most találtam ki. Amennyire én tudom, semmi hasonló nem történt semmikor.

De nem is ez a lényeg.

A lényeg az, hogy ön összetéveszti a közleményeket és a tényeket.

Nevezzük bár vallási fanatizmusnak, vagy vakbizalomnak azt, ahogyan ön a médiát kezeli, a lényeg, hogy a média a félrevezetés és a manipuláció legfőbb eszköze. És ne feledje: nem csak a tévé és az újságok alkotják a médiát.

5.

Az eszméket, az elméleteket, a tényeket és hazugságokat menedzselni kell éppúgy, mint egy sztárt vagy egy márkát.

Publikálni kell, bemutatni minden elképzelhető fórumon, és annyiszor, amennyiszer csak lehetséges.

Az emberek életének a részévé kell tenni.

Fel kell rá hívni a figyelmet.

Ha mindezt nem teszik meg, nem fog elterjedni.

És ha nem terjed el, az emberek nem fogják azt hinni róla, hogy igaz.

Fellengzősen rá lehet mondani valamire, hogy ezt így és így gondolják az emberek, vagy hogy ez és ez a közvélemény, de az ilyesmi egyáltalán nem lehet érv amellelt, hogy a dolog igaz.

Megvan annak a módja, ahogyan valamit publikálni lehet, ahogyan valamiről előadást tartani, ahogyan valamivel be lehet kerülni a tévébe, és ahogyan valamivel kapcsolatban el lehet nyerni a tudóstársadalom (stb.) támogatását. Ez megint csak nem annak a dolognak az igazságtartalma.

Egy információ elterjedésének kritériumai sokkal inkább az ismertség, a pénz, a szimpátia és más effélék, mintsem az információ igaz volta.

Tudja, az inkvizítorok nem néztek bele Galilei távcsövébe. Nem érdekelte őket. Az emberek többsége soha semmilyen információt nem ellenőriz. Netán azt hiszi, hogy a tudományos lapok főszerkesztői bizonyítékokat követelnek a cikkek íróitól?

Így tehát amit ön tudni vél, azt nem azért tudja, mert igaz.

Mindaz, ami úgymond „köztudott”, egyszerűen csak menedzselt információ, semmi több.

A CIVILIZÁCIÓ SZÜLETÉSE

A MÁSODIK LECKE A VILÁGRÓL

1.

A civilizáció születése egy roppant kényes téma. Talán mind közül a legkényesebb. Valószínűleg ennek az egész könyvnek ez a legfantasztikusabb része, és ha van olyan pont a könyvben, ahol elveszíthetem önt, akkor alighanem ez az a pont.

A manipuláció törvényei szerint ennek a fejezetnek kellene az utolsó fejezetnek lennie, és csak azután előállni ezekkel a súlyos kijelentésekkel, miután már száz és száz dologban megszereztem az egyetértését. De most mégis muszáj itt az elején előhozakodnom a civilizáció születésével, mert a későbbi oldalakon újra meg újra vissza kell majd utalnom erre a részre, és mert a civilizáció alapjainak ismerete nélkül a többi sem lenne érthető. De különösebben hihető sem.

Magának az emberi civilizációnak a születése egy olyan téma, amely meglehetősen kívül esik a köznapi vagy a tudományos gondolkodáson. Mintha valami kimondhatatlan tabu lenne. Vagy mintha önmagában olyan mértékben lenne fantasztikus, hogy az emberek többsége kapásból a science-fiction (vagy a vallás) tárgykörébe sorolja.

A történelemkönyvek tanúsága szerint az emberi civilizáció keletkezése egy hosszas folyamat terméke volt, nem köthető egy adott időpillanathoz vagy egy adott színhelyhez, és sohasem hangzott el senki szájából, hogy „Ezennel megalapítom a civilizációt ezen a bolygón!”

Sőt, még az is vita tárgya lehet, hogy egyáltalán mit nevezünk civilizációnak és meddig kell a múlt kódéba vetnünk tekintetünket, hogy megtaláljuk a kezdeti időszakot.

Az őskor eleje a civilizáció kezdete?

Vagy az ókor eleje?

Az őskori hordák már civilizációnak tekinthetők?

Vagy a törzsközösségek megjelenése és elterjedése lenne a civilizálódás első lépése?

Vagy az első birodalom felbukkanása az első lépés?

Netán az írás megjelenése?

Hol volt a civilizáció bölcsője? Volt egyáltalán?

És ha volt egy pillanat, amikor megszületett, mikor volt az a pillanat?

2.

A válaszokat a felvetett kérdésekre én magam sem tudom. Bizonyosságom nincs, csupán információim vannak, amelyek vagy igazak, vagy nem. Szerencsére ez a könyv semmi egyéb, mint érvek gyűjteménye, és minden esetben ön dönti el, hogy egy feltevéssemel mit kezd, vagy kezd-e egyáltalán valamit.

George Orwell szerint: aki uralja a jelent, az uralja a múltat is. Saját munkásságom tapasztalataival a hátam mögött a leghatározottabban kijelenthetem, hogy Orwellnek teljesen igaza volt. A hatalom birtokosai számára a múlt meghamisítása minden korban és minden vidéken afféle sport, hobbi és kötelezettség is volt egyszerre. A „történelemtudományban” ezt úgy fogalmazták meg, hogy a „történelmi felfogások”, „történelmi irányzatok” vannak, amik idővel változnak. De ez nem fedti a valóságot. A valóság az, amiről Orwell beszélt.

A civilizáció szóra a hivatalos anyagok három meghatározást szoktak adni. Ezek a következők:

1. A barbárság utáni társadalmi berendezkedés.
2. Egy adott társadalmi szintet elérő közösségek felbukkanása.
3. A munkamegosztásra épülő közösségek elterjedése.

Az egyes számú definíció tarthatatlan, mivel enyhén szólva szubjektív, a kettes számú pedig azért hasznavehetetlen, mert igencsak homályos. Ráadásul az első és a harmadik meghatározás ellentmond egymásnak: a vándorló és mindent feldúló, meghódító barbárok történelemformáló jelentőséggel bírtak, volt kultúrájuk, művészetük, vallásuk, és eredményeiket látva biztosak lehetünk benne, hogy meglehetősen szervezettek voltak. Marad tehát a harmadik definíció.

Viszont abban a pillanatban, hogy elfogadjuk ezt a hármas számú meghatározást, máris belesétáltunk egy gondolati csapdába, ami, úgy tűnik, teljesen elkerülte a történészek és régészek figyelmét. Mert hogy is szól a definíció? A munkamegosztásra épülő közösségek elterjedése. Ezek olyan közösségek, amelyek munkamegosztásra épültek, és ezek a típusú közösségek földrajzilag nagy területen terjedtek el.

Munkamegosztás és elterjedtség.

Hogyan történhetett? A világban szétszórtan elhelyezkedő, kezdetleges törzsek

egymástól függetlenül, hirtelen feltalálták a szervezést és hirtelen rájöttek, hogy ha megszervezik magukat és a tevékenységeiket, akkor ezerszer hatékonyabbak lehetnek?

Teljes képtelenség, hogy így történt volna. Ez még egy mesében is túl erős lenne.

Megszervezni egy közösséget úgy, hogy az teljesen önellátó legyen, óriási feladat. Ez nem olyan valami, amire véletlenül rá lehet jönni, mint például arra, hogy a tűzbe ejtett húst könnyebb rágni.

Ma egy jól menő nagyvállalat, amely óriási profitot termel, és amelynek stabil pozíciója van a gazdaságban, nem önellátó!

Tehát egy önellátó közösség hosszú távon való fenntartása rendkívüli szervezési ismereteket igényel. Hosszú időn keresztül összetartani egy közösséget a külső fenyegetettség, az ellenséges közösségek, az elemek tombolása, a belső viszályok, a vidék biztosított táplálék- és építőanyag-készletek kimerülése stb., ellenére, hihetetlenül nagy feladat.

A szervezéstan egyike a legfontosabb tudományoknak, és jelentősége messze felülmúlja a tűzgyújtás vagy a kerék felfedezését.

Az emberi közösségek emberekből állnak. Tehát a szervezést emberek találták ki, és emberek terjesztették el.

Emberek...

Vagy inkább egy ember?

Mert ha egy konkrét személy volt az, aki feltalálta (kidolgozta) a szervezéstant, akkor ő volt az a személy, aki kitalálta és megalapította az emberi civilizációt.

3.

Az elmúlt huszonöt évben végzett munkám során, mérhetetlen mennyiségű titkos iratba nézhettem bele. Ezek egyikében találtam egy nevet és egy dátumot. A név: Anhaido. Az időpont pedig tizenhétézer évvel ezelőtti.

Anhaido egy kiirtott törzs sámánja, és egyetlen túlélője volt, és állítólag ő alapította az emberi civilizációt.

Nem tudom, hogy mindez igaz-e, de az rendkívül valószínű, hogy tényleg létezett egy ember, aki kitalálta a szervezést, és aki ezáltal megalapította a civilizációt. Talán Anhaido-nak

hívták, talán sámán volt, talán egy törzs egyetlen életben maradt tagja. És talán nem.

A kérdés itt az, hogy bárki volt is, aki kieszelte a civilizációt, tudta-e, hogy mit csinál? Vagyis hogy tudatosan tette-e, amit tett, és hogy volt-e egy olyan pillanat a történelemben, amikor valaki fogta magát, és így szólt: „Ezennel megalapítom a civilizációt!”?

4.

Vannak bizonyos jelek, amelyek arra utalnak, hogy Anhaido (vagy bárhogy hívták is), pontosan tudta, hogy mit csinál, amikor hozzáfogott munkájához.

Anhaido létrehozta az első – mai fogalmaink szerinti – államot. Ennek az országnak voltak törvényei, működési szabályzata, hierarchiája, közigazgatása, államformája, érdekei, rövidtávú, és hosszútávú céljai.

Ez az első állam még ma is létezik.

Ugyan nincsenek határai, nincs zászlója, nincsenek ünnepei, és nincs himnusza sem, mégis ott van a térképen.

A neve: Civilizáció.

Ennek az első államnak a területén jött létre a többi. A világtérképen látható valamennyi ország együttesen alkotja ezt az első államot, melyet Anhaido hozott létre.

A Civilizáció nevű államnak van kormánya, van törvénykönyve, van gazdasága, van hadserege, van hírszerzése, és van rendőrsége.

Hosszútávú célja a szervezetség terjesztése.

Államformája pedig: rejtett diktatúra.

5.

Hogy mik azok a jelek, amelyek arra utalnak, hogy Anhaido pontosan tudta, mit csinál, amikor létrehozta a szervezést és útjára indította a történelem első államát, az emberi civilizációt?

A Civilizáció jelenlegi felépítése és működése olyannyira sajátos, és olyannyira beleivódott a civilizáció szövedékébe, hogy egyszerűen elképzelhetetlen, hogy ezt a rendszert valakik menet közben találták ki és vezették be. Nem következhetett be egy ilyen fajta hatalomátvétel.

Ha az igazi hatalom tulajdonosai valóban a királyok, a császárok és a főpapok voltak, nem engedték volna meg, hogy egy kívülálló elvegye tőlük a hatalmukat. Mit ajánlhattak volna fel nekik a hatalmukért cserébe, amikor minden vagyon az övék volt és felette álltak a jogrendszerüknek? Mivel fenyegethették volna őket, amikor minden erő az ő kezükben összpontosult, hadseregek és kémszervezetek formájában?

A könyv későbbi fejezeteiben vázolásra kerül a Rendszer maga, úgy, ahogyan az mindennapi életünkben megnyilvánul, egyfajta szisztémát adva a történelem, a média hírei és a napi események értelmezéséhez. Ennek a szisztémának a hatására olyan fokú tudatosság és összefonódás sejlik fel a felszín alatt, amelyet senki nem gondolna valóságnak, mégis ez a valóság.

És ez a valóság először a legteljesebb elutasítást váltja ki az emberből. Azután iszonyú félelmet. És végül mélységes dühöt. Mert semminek nem kellene úgy lennie, ahogyan van.

Anhaido egy olyan államot épített fel, amely már a kezdet kezdetén is meghúzódott a háttérben, összefogta és kontroll alatt tartotta az emberi közösségeket, a törzseket, a falvakat, majd később a városokat, az országokat és a birodalmakat.

A Civilizáció az egyik legnagyobb és legbriliánsabb ötlet az emberiség történelmében. Páratlan a maga nemében. Az intelligencia diadala. Anhaido (vagy bárki volt is), a történelem egyik legnagyobb géniusza. Sajnálatos, hogy zsenialitását az elnyomás szolgálatába állította.

A Civilizációt ki kellett találni, és létre kellett hozni. Ha a mostani eltűnne, újat kellene a helyére rakni. Ez szükségszerű. Az már nem szükségszerű, hogy a Civilizáció az elnyomásra épüljön, és tönkretégye az emberiséget.

Hogy Anhaido miért hozta létre a Civilizációt, azt nem tudom. Elméleteim ugyan vannak, de egyiket sem áll módomban alátámasztani.

Talán tényleg sámán volt és tényleg egy kiirtott törzs egyetlen életben maradt tagja. Ha ez az igazság, akkor elképzelhető, hogy ezekben keresendő a motivációja.

A törzsén belül nem fenyegette veszély, mert fontos ember volt, akire hallgattak, akire odafigyeltek. De a többi törzset nem tartotta a kezében, és ezen majdnem rajta is vesztett. Talán emiatt találta ki, hogy minden emberi közösséget összefog egyetlen hatalmas rendszerbe.

Az pedig, hogy ez a rendszer láthatatlan legyen, sámán voltából eredhet, hiszen sámánként a hatalma abból táplálkozott, hogy ő volt az egyetlen a törzsben, aki „kapcsolatban állt” a LÁTHATATLAN szellemvilággal.

6.

A Civilizáció, azaz az első állam hasonlóképpen épül fel, mint a látható, felszíni államok. Van egy kormánya, amelyet a későbbiekben legfelsőbb kasztként fogok említeni; és van egy közigazgatási rendszere, amely magában foglalja a politikai apparátust, a gazdaságot, a rendfenntartó intézményeket, és egyfajta médiahálózatot; ez a közigazgatási rendszer a mélyvilág.

A Civilizáció felszínén található az emberek által ismert felszíni világ, amelyben olyan országok vannak, mint például Izland, Szaúd-Arábia, Spanyolország, az Egyesült Államok vagy Ukrajna.

A felszíni világot a mélyvilágtól a máz választja el. A máz a média által létrehozott illúzió, egy hamis valóság, amely azon a módon működik, hogy leköti az emberek figyelmét, és összezavarja őket a tényeket illetően.

A máz a világ összes hazugsága együttvéve.

A máz csak van és nem csinál semmit. Semmi misztikus nincs a létezésében és a működésében. A mélyvilág folyamatosan látható, és látható az is, hogy a máz állításai hazugságok. Én látom a mélyvilágot, látom, ahogyan működik. Ennek egyszerűen az az oka, hogy nem hiszek a mázban. Mindegy, hogy a média milyen hangosan és milyen hosszú időn át szajkóz valamit, én tudom, hogy nem igaz, és ezért elutasítom. Így a máz nincs rám hatással.

A máz elutasítása nem azt jelenti, hogy valaki nem néz tévét. Ha hisz egy kétezer évvel ezelőtt írt pergamentekercsben, akkor hisz a mázban.

A máz bizonyos értelemben rá van erőltetve az emberekre, hiszen a médiától visszhangzik az egész világ. Mégis, bárki, bármelyik pillanatban teljesen félredobhatja a média által felkínált hamis valóságot, és mindössze emiatt az elutasítás miatt megláthatja a mélyvilágot.

A legfelsőbb kaszt kapcsolatban áll a mélyvilággal és a mélyvilágon keresztül irányítja

az egész Civilizációt, annak minden részét.

A világot hálózatokon keresztül irányítják, ezek a hálózatok természetesen rejtettek.

Az egyik hálózat a gazdaságot irányítja, a másik a politikát, a harmadik az erőszakipart, a negyedik az ideológiát.

Az erőszakiparhoz tartozik a bűnözés, a háború, a háborús fenyegetettség, a hírszerzés, a fegyverkezés, és a haditechnika fejlesztése.

Az ideológia hálózatához tartozik a teljes média, mindenfajta ideológia kieszelése, elterjesztése és kontrollálása. Én az ideológia hálózatban dolgoztam, és ideológiákat terveztem meg.

A legfelsőbb kaszt azért hozott létre négy hálózatot, hogy senki ne lásson át mindent, és hogy a hálózatokat egymással kontrollálni lehessen.

A Civilizáció hierarchiája rendkívül zárt. Az információáramlás a legszigorúbban kontrollálva van. Senkit nem avatnak be többbe, mint amennyi a munkája eredményes elvégzéséhez minimálisan szükséges. Csak azok ismernek minden titkot, akik legfelül vannak.

A legfelsőbb kasztból vagy a mélyvilágból még soha senki nem lépett ki a nyilvánosság elé, hogy a valóságról, a világ igazi arcáról beszéljen az emberek. A történelemben még soha senki nem tett ilyet.

Én vagyok az első áruló

A HATALOM LÉNYEGE

A HARMADIK LECKE A VILÁGRÓL

1.

A hatalom az a képesség, hogy valósággá tegyük, amit eldöntöttünk.

Ebben a definícióban az is benne van, hogy valóra váltsuk az elképzeléseinket – akkor is, ha az másoknak nem tetszik, vagy kifejezetten tesznek az ellen, hogy el tudjuk érni, amit célul tűztünk magunk elé. A hatalom tehát magában foglalja a tényleges fizikai erőszakot, és az azzal való fenyegetőzést is.

A politikai hatalmat a fizikai erőszak és az azzal való fenyegetőzés tartja fenn. A kormánynak szüksége van hírszerzésre, hadseregre és rendőrségre (egyszóval: erőszakszervezetekre), hogy érvényesíteni tudja az akaratát. Ezek nélkül a szervezetek nélkül a politikusok majd' mindegyike rövid életet élne.

Rengeteg embernek vannak olyan titkai, amelyek ha kitudódnának, mentális összeomlásához vezetnének. Ezek többnyire apróságok, és inkább a szégyenérzettel állnak összefüggésben, mintsem tényleges bűncselekmények volnának. Ezen titkok feltárásával és dokumentálásával az emberek többsége sakkban tartható. Erre jó egy hírszerző ügynökség.

A körözés, az üldöztetés, a meghurcolás, a szabadságvesztés, és a fegyveres erőszak (a komoly testi sérülés vagy halál) olyan tényezők, amelyeknek már a pusztán említésével, annak demonstrálásával, hogy valakit ezekkel el lehet tiporni, az embereknek a jóval több, mint 99 százalékát sakkban lehet tartani. A maradék óriási százalékát pedig ezek tényleges alkalmazásával lehet sakkban tartani.

A gazdasági hatalom látszólag szelídebb, mint a politikai. Ám az előmenetel, a munkahely, a biztos megélhetés, a vagyon, a fedél, a létbiztonság elvesztése, vagy az éhhalál réme olyan tettekre sarkallhatja az embert, amely ellentmond a józan észnek és az elveinek.

A gazdasági hatalom a politikai hatalmon alapszik. Hiszen a törvények, és az azokat érvényesítő erőszakszervezetek nélkül a gazdaság nem működhetne.

Amit a nagyvilágban megfigyelhetünk, azt megtaláljuk kisebb léptékben is. Ha egy családot veszünk alapul, abban is ugyanazt látjuk, amit a politika és a gazdaság esetében: azé a hatalom, akinél a testi erő és/vagy a pénz van.

És tekintettel arra, hogy a gazdasági hatalom a politikai hatalmon alapszik, a politikai hatalmat pedig az erőszakszervezetek tartják fenn, úgy tűnik, hogy a hatalom lényege a

tényleges erőszak vagy az azzal való fenyegetés.

De ez csak a látszat.

2.

Bármerre indulunk is el a vizsgáldásban, rövid úton az emberi tényezőknél találjuk magunkat.

A gazdasági és a politikai hatalom az erőszakszervezetek tényleges erején és látszólagos erején (fenyegetés) múlik. De felmerülnek bizonyos kérdések.

A rendőr miért viszi börtönbe a számára teljesen ismeretlen embert?

A katona miért lövi agyon a számára teljesen ismeretlen embert?

A bíró miért ítéli börtönbüntetésre vagy halálra a számára teljesen ismeretlen embert?

A kém miért veszi videóra a számára teljesen ismeretlen ember szexuális szokásait?

Persze, felszínesen nézve rávágthatjuk, hogy azért, mert mondták neki. Azért, mert ezt és ezt a parancsot kapta.

De miért érdeklí, hogy mi a parancs?

Miért dob valaki bombát egy házra, ahol olyan emberi lények százai laknak, akiknek sose látta az arcát, akiknek soha nem hallotta a nevét, és akiknek talán mindegyike értékesebb ember, mint ő? Miért?

Mert ha nem teszi meg, hadbírótság elé állítják és elítélik.

De miért állítják hadbírótság elé? És miért ítélik el?

És egyáltalán – miért lett katona?

Ha senki nem lenne katona, senki nem dobná le azokat a bombákat semmilyen lakóházra.

Ha senki nem lenne rendőr, senkit nem tartóztatnának le.

Ha senki nem lenne bíró, senkit nem ítélnének el.

Vajon a világ összes bírója közül hánynak tettek hideg acélt a torkára, amikor azon gondolkodott, hogy milyen munkát végezzen felnőtt korában, és suttogták a fülébe gyűlölettől terhes hangon, hogy „Jogi pályára méssz, vagy itt döglesz meg!!!”? Talán egynek sem. Talán egynek. De miért lettek bírók a többiek?

A rendőr bemegy a munkahelyére, kap egy nevet és egy címet, és megy, hogy

letartóztasson egy férfit vagy egy nőt, akiről fél pillanattal előbb még azt sem tudta, hogy a világon van. És ha az illető ellenáll, akkor erőszakot alkalmaz, és fizikai sérülést okoz neki, vagy akár meg is öli. És teszi ezt függetlenül attól, hogy az illető tényleg elkövetette-e a bűncselekményt, amivel vádolják vagy sem. Miért?

Mert ezért kapja a fizetését?

Miért kellett ezt a munkát választania?

Mert ez is csak egy munka, és valakinek ezt is el kell végeznie?

Miért kellene?

Ha a hatalom lényegét, végső természetét kutatjuk, egy adott határig elég jól elvagyunk azzal az elképzeléssel, hogy a hatalom lényege a tényleges fizikai erőszak vagy annak fenyegetése, de ha elég mélyre ásunk, a tétel egyszerűen megdől.

Mert valahol véget ér az erőszakkal való kontrollálás láncolata.

És ez nem csak társadalmilag igaz, hanem igaz minden egyes embernél is.

Mindenre van példa, és mindennek az ellenkezőjére is. Mindenre rá lehet kérdezni, és mindig fel lehet tenni egy újabb kérdést.

És ha átkozottul kitartóak vagyunk, akkor el fogunk jutni egy olyan kérdésig, amire már nincs más válasz, mint az, hogy „Azért tettem, mert egyszerűen így döntöttem.”

3.

Máglyákkal, köztéri kivégzésekkel, nyilvános kínhalállal rengeteg embert rá lehet venni arra, hogy essenek térdre, kulcsolják össze a kezüket, és kántáljanak.

De ettől még nem fognak hinni.

Egy gondolat elfogadtatásához más eszköz kell, az erőszak itt nem működik.

Nem számít, milyen hitelesen színleli valaki, hogy elhitt mindent – nem hitt el semmit, és csak azért játssza el a szerepét, hogy túlélje a kalandot.

De szemernyi hit sem lesz benne.

És amíg nem hisz, amíg nem vallja igaznak a felkínált hazugságot, egy külső erővel kell féken tartani.

Ha a hazugságot elhitte, a külső erőre nincs többé szüksége.

Mert ha a hit már kialakult, onnantól ő maga fogja féken tartani saját magát.

Hitet nem lehet erőszakkal létrehozni. A hit kialakításához nem erő kell, hanem valami egészen más.

Tekintély kell hozzá.

Az emberek a tekintélyeknek hisznek, tehát ha valamit el akarunk hitetni az emberekkel, tekintélyekre van szükségünk.

Az, hogy a világot az erőszak, a pénz és a politika irányítja – látszat. Mindezek alatt ott találjuk az emberi tényezőt: olyan dolgokat, mint elképzelések, érzelmek, vágyak, remények. Ezek mélyén pedig nem találunk mást, mint eszméket, értékrendeket, és világképeket.

4.

Az általános nézetek nem maguktól alakulnak ki, hanem tudatosan kialakítják azokat. Egy elképzelést valamiről úgy lehet elterjeszteni, ahogyan bevezetnek a köztudatba egy új márkát vagy egy új sztárt, és hajszálpontosan ugyanazokat az eszközöket használják.

Vegyük például az Ősrobbanást.

Az Ősrobbanás nem azért lett általánosan elfogadott nézet, mert igaz. Hiszen ki látta, hogy volt Ősrobbanás? A fizikában számtalan olyan elmélet található az univerzum keletkezéséről, amelyek elvetik az Ősrobbanás lehetőségét, ám ezek az elméletek nem terjedtek el.

Ha azt hiszi, hogy mindez magától történt, akkor gondolkodjunk egy kicsit.

Hogyan lehet valamit elterjeszteni?

Vegyük ezt az elméletet: az univerzum az ősrobbanással keletkezett. Valaki valahol kieszelte. Azután elmondta másoknak. Azután megjelent néhány újságban. Viták robbantak ki. Könyveket írtak róla. Újabb és újabb cikkek jelentek meg a témáról. Bekerült a rádióba, a tévébe. Azután elfogadta a tudós társadalom. Azután a tudományos akadémia. És végül tananyaggá vált, és aki arra kérdésre, hogy hogyan keletkezett a világegyetem, nem azt a választ adta, hogy az Ősrobbanással, az rossz osztályzatot kapott, és akár meg is buktathatták. Vagyis, összefoglalva: valaki kitalált egy elméletet, amelyet azután a tömegkommunikáció eszközeit felhasználva elterjesztettek, és közismertté tettek.

Így történt, mert nem történhetett volna másként.

Ez a HOGYAN TÖRTÉNT kérdésre adott válasz.

És miután tisztába jöttünk azzal, hogy az Ősrobbanás elmélete nem magától terjedt el, hanem elterjesztették, feltehetünk egy másik kérdést, amely sokkal kényesebb a hogy annál:

MIÉRT terjesztették el ezt az elméletet?

Mit akartak vele elérni? Mit akartak vele elhíttetni?

5.

A tekintély szó olyan embert jelöl, akit követnek. A tekintély olyan valaki vagy valami, amit figyelembe vesznek. A tekintély nem feltétlenül negatív fogalom, hiszen ha valaki bizonyítottan kiemelkedő egy területen, akkor óhatatlanul is tekintélynek számít, vagyis olyan embernek, akire odafigyelnek és mondandójának különleges jelentőséget tulajdonítanak.

A probléma a tekintélytisztelet, és nem a tekintély.

A tekintélytiszteletnek az a foka, melyet úgy határoznak meg, hogy „Nem az számít, hogy mit mondanak, hanem az, hogy ki mondja”.

Mert ez már beteges.

Amikor egy ember fontosságát mérhetetlenül eltúlozzák, amikor egy embert beteges módon istenítenek, amikor egy embert vakon követnek, és amit mond, azt fenntartások nélkül igaznak fogadják el, akkor bizony már nagy baj van.

És ami még nagyobb baj, az ennek a jelenségnek a nehezen észrevehető volta.

Hadd hozzak fel erre egy példát: ön biztosan tudna mondani egy-két embert, akik vakon követnek másokat, de azt már valószínűleg nem veszi észre, hogy ön is ezt teszi.

6.

A tekintély a bizalmon alapszik. Mindenki, aki tekintéllyel rendelkezik, elnyerte az emberek bizalmát. Lehetséges, hogy ez a bizalom hamis, mert csupán csak egy jól felépített kampány az oka, de nem az számít, hogy valóban érdemes-e az emberek bizalmára vagy sem, hanem az, hogy élvezi-e a bizalmukat vagy nem. Volt idő, amikor Hitler milliók bizalmát élvezte, pedig egyetlen emberét sem érdemelte ki. A látszat nagy úr.

Minden korszaknak megvoltak a maga favorizált tekintélyei: olyan emberek, szervezetek és tanítások, melyeknek emberfeletti tekintélyt tulajdonítottak. Ezeket az embereket, szervezeteket és tanításokat tekintették azokban az időkben az igazság

megkérdőjelezhetetlen forrásainak.

Valamikor régen, az őskorban és az ókorban, ha egy kijelentést egy szellemnek, démonnak vagy istennek tulajdonítottak, akkor az emberek vakon elhitték, hogy az a kijelentés igaz. Ha valaki azzal állt elő, hogy egy szellem, démon vagy isten közölte vele, hogy ezt és ezt kell tenni, akkor az emberek megtették, amit szerintük az a bizonyos imádott szellem, démon vagy isten „parancsolt”.

A középkorban az Isten (Krisztus, pápa, anyaszentegyház stb.) volt a világ nagy részén az igazság megkérdőjelezhetetlen forrása. Ha egy kijelentést Istentől eredeztettek, az emberek vakon elhitték, hogy az a kijelentés igaz.

Azután eljött a felvilágosodás kora, és a tudomány vált az igazság megkérdőjelezhetetlen forrásává. Ha egy kijelentést úgy fogalmazták meg, hogy beleszórták a „tudományos tény”, a „tudósok igazolták” vagy a „tudósok kimutatták”, vagy valami hasonló szókapcsolatot, az emberek vakon elhitték, hogy a kijelentés igaz.

Minden kornak megvoltak a maga emberfeletti tekintélyei – és ezek a tekintélyek voltak az igazság felülbíráhatatlan, megkérdőjelezhetetlen, kétségbevonhatatlan forrásai.

Akár szellemekről, istenekről, démonokról, angyalokról, Istenről, akár a tudományról volt is szó, mindig ott volt a bizalom.

Ezrek és ezrek, milliók és milliók hittek ugyanabban a tekintélyben, és ez a hitük rendszert vitt az életükbe, közösséggé kovácsolta őket, és közös egyetértésük, közös világlátásuk megalapozta kapcsolataikat. Semmi sem fejezi ki annyira az együvé tartozást, mint az egyetértés. Bármilyen is volt tekintély a szemükben, az élvezte bizalmukat.

A sámánok, a varázslók, a papok és a tudósok is tettek olyan dolgokat, amelyek fontosak, értékesek voltak a közösség számára. Az adott korban, az adott földrajzi területen ők voltak a legfontosabb, legnagyobb tiszteletnek örvendő emberek.

Mai szemmel nézve elítélhetnénk vagy megvethetnénk a régmúlt idők sámánjait, varázslóit, papjait, de abban a korban, amelyben ők voltak a tudás forrásai, számtalan olyan tettet hajtottak végre, amelyek hasznosak, építő jellegűek voltak.

7.

A történelemben mindig is léteztek olyan központok, amelyeket az igazság

megkérdőjelezhetetlen forrásainak tartottak. A legfelsőbb kaszt ezt a jelenséget használta ki hazugságai terjesztésére.

Követeket küldtek ki a világba, hogy csatlakozzanak ahhoz a központhoz, melyet az igazság forrásának tartanak, és adják ki magukat sámánnak, varázslónak, alkimistának, asztrológusnak, papnak, szerzetesnek, lelkésznek; és beszéd közben sűrűn emlegessék az olyan emberfeletti tekintélyt közvetítő szavakat, mint „szellemvilág”, „istenek”, „Isten”.

A legfelsőbb kaszt követői úgy öltöztek, úgy viselkedtek, úgy beszéltek és látszólag úgy is éltek, mint az igazi sámánok, varázslók és papok.

És az igazság megkérdőjelezhetetlen forrásaként számon tartott központból hazugságokat hangoztattak, amiket az emberek vakon elfogadtak igaznak.

És egyszer csak milliók életét bénította meg a létező legostobább babona; és egyszer csak „normális” emberek tízezrei állig felfegyverezve lerohantak és kiirtottak békés falvakat, és eleven csecsemőket hajítottak a tűzbe a csőcselék éljenzésének fülsiketítő hangzavarában.

A „felvilágosodás” korában ugyanez történt, hajszálpontosan ugyanez játszódott le.

A legfelsőbb kaszt követeket küldött szét azzal a megbízatással, hogy adják ki magukat tudósoknak, használják az adott tudományág szakkifejezéseit, vegyék magukra az elvárt modorosságokat, a tudós adott korszakban elfogadott sztereotip külső jegyeit, és hazudjanak, hazudjanak, hazudjanak.

Az emberek méltán bíztak a tudományban, és amikor olyan férfiak és nők tűntek fel, akik úgy néztek ki, mint a tudósok, és úgy is beszéltek, mint a tudósok, akkor azt hitték, hogy valóban tudósokkal állnak szemben.

És hittek nekik.

Fenntartás nélkül.

8.

Az a munka, melyet én végeztem a legfelsőbb kasztnak az elmúlt negyed évszázadban, olyan gondolatok, illetve egész gondolatrendszerek kitalálása és kidolgozása volt, melyeket tekintélyek segítségével terjesztettek el, vagy a későbbiekben akarnak elterjeszteni a világban.

Ezeket a kiemelt fontosságú eszméket gondolat-bálványnak neveztük.

A gondolat-bálványokat ideológiába kell csomagolni, hogy el lehessen hitetni az emberekkel.

A gondolat-bálvány az egy olyan eszme, mint például az, hogy „ép testben ép lélek”.

Ez egy ősrégi reklámszlogen volt, amely a test imádatához vezetett.

Az emberiség fejlődéséhez viszonylag kevés szépségkirálynő, fotómodell és body-builder járult hozzá, következésképpen az „ép testben ép lélek” egy ostobaság. Nincs tapasztalatunk, amely alátámasztaná a szlogent (merthogy az „ép test” már réges-rég nem az egészséget jelenti)

Ezért kidolgoztak egy ideológiát, amely elhitette az emberekkel, hogy igaz.

Az ideológia egy érvgyűjtemény, amely alátámasztja a központi gondolatot, az eszmét, a gondolat-bálványt.

Az ideológiát pedig tekintélyek adják el az embereknek.

Tekintélyek, akiknek hisznek.

Így alakítja a világot a legfelsőbb kaszt, tetszése szerint.

A hatalom lényege tehát a tekintély. Akinek a kezében vannak a tekintélyek, akinek a kezében vannak azok az eszközök, amelyekkel tekintéllyé tehet valakit, vagy lerombolhatja valaki szavahihetőségét, az birtokolja a hatalmat.

Ebből kifolyólag a Föld minden hatalma a legfelsőbb kaszt kezében van.

AZ ANYAG VALLÁSA

A NEGYEDIK LECKE A VILÁGRÓL

1.

A világképeknek az a dolguk, hogy választ adjanak a végső kérdésekre.

Minden világkép annak magyarázata, hogy mi az ember, mi a szerepe a világmindenségben, mi az univerzum, honnan ered, mi az élet, mi a halál, mi az élet értelme, valamint hogy mi a jó és mi a rossz.

Minden világkép ezekre az alapvető kérdésekre ad választ.

A materialista világkép homlokegyenest ellentmond ezekben a kérdésekben minden más világképnek.

A termodinamika második főtétele a természettudomány egyik legjobban alátámasztott adata. E főtétel kimondja, hogy zárt rendszerben az idő előrehaladtával az entrópia növekszik. Az entrópia azt jelenti: rendezetlenség, káosz.

Ellenvethetjük, hogy egy palettára rendezetlenül feldobált festékcákból a művész a munkája során (vagyis az idő előrehaladtával) képet fest, és egy valóban jó festmény óriási rendezettséget kíván.

Ellenvethetjük azt is, hogy amikor valaki a földön kaotikusan szanaszét heverő kövekből felépít egy házat, az nem tesz mást, mint hogy az idő előrehaladtával a rendezetlenségből rendezettséget hoz létre.

Számtalan ehhez hasonló példát hozhatnánk még fel, melyek mindegyike ellentmond az entrópia elvének.

A termodinamika második főtételének védelmezői a fenti ellenérvekre azt a választ szokták adni, hogy a törvény a „zárt terekre” érvényes, és azt tekintjük zárt térnek, amibe kívülről nem lehet betenni semmit.

Erre az ellenzők azt mondják, hogy ilyen nem lehetséges, mert ahhoz, hogy egy apró, 0,5x0,5 milliméteres kis kockában igazán zárt teret hozzunk létre, el kellene különítenünk az egész univerzumból, nehogy kívülről valami hatással legyen a kocka falain belül lévő térre. Márpedig ezt megtenni lehetetlen.

Az érvek és az ellenérvek oda-vissza repkednek, de maga a vita teljesen lényegtelen. Mivel a legfelsőbb kaszt a tekintélyeket az entrópia elve mellé sorakoztatta fel, az ellenérveknek meg nem nagyon ad teret a médiában, az elvet hivatalosan mindenhol a világon

elfogadták. De igazából még ez sem fontos.

Ami igazán fontos, az ez: 1865-ben egy német fizikus, Rudolf Clausius előállt a termodinamika második főtételével, melyet a gőzgépekkel végzett kísérleteire alapozott. Mintegy húsz évvel később a legfelsőbb kaszt úgy vélte, hogy ez a főtétel nagyon alkalmas lesz a materializmus megalapozottságának bizonyítására. Az akkori elődöm egy kicsit átfogalmazta az eredeti tételt, és így kezdték el használni, és a mai napig is így használják.

A huszadik század elejére meglehetősen pesszimista világnézetek alakultak ki, az átfogalmazott főtételnek köszönhetően. Olyan elképzelések születtek, miszerint az élet törvényszerűen el fog pusztulni az egész univerzumban, és hogy maga az univerzum is törvényszerűen elpusztul majd, mert ezt mondja ki a termodinamika második főtétele.

De ezt a termodinamika ÁTFOGALMAZOTT második főtétele mondja ki, és nem az eredeti!

Az átfogalmazott tétel így hangzott: „Zárt térben a rendezetlenség az idő előrehaladtával növekszik”.

Az eredeti megfogalmazás pedig így szólt: „Magára hagyott térben a rendezetlenség az idő előrehaladtával növekszik”.

Tehát nem „ZÁRT TÉRBEN”, hanem „MAGÁRA HAGYOTT TÉRBEN”!!!

És az, hogy „magára hagyott”, eredetileg annyit jelentett, hogy az „ember által nem befolyásolt”.

Elképesztően nagy munka volt elérni, hogy egész generációk nőjenek fel úgy, hogy ne is értsék az entrópia törvényét, és ne lássák a különbséget „zárt tér” és „magára hagyott tér” között.

Ez a törvény az egyik alaptétele a materializmusnak.

Csak hogy ellentmond a materializmusnak. (Legalábbis eredeti formájában; átfogalmazott formájában meg egyszerűen nem igaz.)

Mert hogy mit is állít ez a méltán híres második főtétel? Azt állítja, hogy az értelem rendezettséget hoz létre. És ahol nincs értelem, ott csak és kizárólag KÁOSZ van. Ezt mondja ki a termodinamika második főtétele.

És ez teljesen igaz.

És cáfolja a materializmust.

2.

A termodinamika második főtétele majdnem romba döntötte a materializmust, és rengeteg munkát adott az olyanoknak, mint én. A probléma eléggé súlyos volt. Leírom tételekbe foglalva, hogy érthetőbb legyen, mennyire:

1. A materializmus szerint a fizikai univerzumon kívül nem létezik semmi.
2. A fizikai univerzumban minden fizikai és kémiai reakciók összessége.
3. Az élet, az értelem, az intelligencia fizikai és kémiai reakciók összessége.
4. Az entrópia törvénye szerint az idő előrehaladtával a káosz növekszik.
5. Köznapi tapasztalatainkból tudjuk, hogy az idő előrehaladtával a rendezettség növekszik, amennyiben értelem van jelen.

És BUMM, ezen a ponton az egész világkép megroskadt.

És mit tettek a legfelsőbb kaszt ideológusai?

Előálltak egy új lappal: a Jokerrel, az adu ásszal, az egylapos mindent vivő kártyával, ami még a pókerben is mattod adna és lesöpörné az asztalt.

Ez a mindent és mindenkit lehengerlő érv pedig a véletlen volt.

A VÉLETLEN.

A káoszból néha véletlenül rendezettség születik.

Véletlenül...

Tehát a 6-os pont így hangzik:

6. A rendezetlenségből az idő előrehaladtával néha rendezettség jön létre, amely véletlen, és azért történik, mert az univerzumban olyan irtózatosságnál nagyobb mennyiségű véletlen reakció történik minden pillanatban, hogy némelyik véletlenül nem a káoszt növeli, hanem a rendezettséget.

És erre a hat tételre épül fel a materializmus.

Így néz ki ez a világkép, ha megfosztjuk a tekintélyek keltette ámulattól: ilyen összerakott, ilyen megalapozott, ilyen briliáns.

Voltak korszakok, amikor a világ majd' minden tekintélye azért küzdött, hogy elhitessék az emberekkel, hogy nem jól látják, nem jól gondolják, hogy nincs elég eszük, hogy felfogják,

miért van minden rendben a materializmussal kapcsolatban. (Merthogy semmi sincs rendben.)

3.

A fizikai univerzum egyik alapszabálya szerint tehát az idő múlásával növekszik a rendezetlenség, vagyis a káosz. Mivel azt tapasztaljuk, hogy ezek ellenére a rendezettség is növekszik, a materializmus bevezeti a véletlen fogalmát, azt állítván, hogy a rendezettség véletlenül növekszik, a véletlennek tulajdonítva mindazokat a jelenségeket, melyeket más világképek Isten és a lélek létezésével magyaráznak.

A materialista világkép arra a kérdésre, hogy „Mi az ember?“, azt feleli, hogy egy anyagból és energiából, évmilliárdok alatt, pusztán véletlenül létrejövő anyagi tárgy.

Arra a kérdésre, hogy „Mi az ember szerepe a világmindenségben?“, a materialista világkép azt a választ adja, hogy semmi.

A materializmus a „Mi az univerzum?“ kérdésnél ismét a véletlenhez nyúl vissza, melyet már a „Mi az ember?“ kérdésnél is használt, és azt mondja: az univerzum a semmiből véletlenül jött létre; a semmiben egyszerre megjelent egy szupergolyó, amely rendkívül kicsiny volt, és magában hordozott minden anyagot és energiát, ami jelenleg létezik, majd ez a szupergolyó hirtelen felrobbant belső feszültségének következtében, és elkezdett tágulni, egyre csak tágulni, és még ma is tágul. És ebben az irdatlanul nagy robbanásban történt, történik minden.

A materializmus azt állítja, hogy a világegyetem teremtésében való hit gyerekes fantazmagória, majd azt állítja, hogy a világegyetem egyszer csak megjelent a semmiben. A különbség, hogy Istent a véletlennel helyettesíti, és azt mondja, hogy a világegyetem VÉLETLENÜL jelent meg a semmiben, nem pedig tudatos teremtés következtében.

A „Mi az élet?“ kérdésre a materialista válasz az, hogy egy túlértékelt, egyszerű fizikai és kémiai jelenség, melynek főbb ismérve például az anyagcsere. Léte véletlen, jelentősége nincs; pusztán anyagi dolog.

A halál a materializmusban az élőlénynek nevezett közönséges fizikai-kémiai szerveződés öntudatának nevezett közönséges fizikai-kémiai szerveződésnek a megszűnése, alapelemeinek felbomlása következtében. Jelentősége nincs.

A „Mi az élet értelme?“ ősi kérdésre a materialista világkép igen tömör feleletet ad:

semmi.

Az életnek nincs értelme és nincs célja, csupán véletlen szerveződés, és semmiben sem különbözik például a kavicsból, és azt kérdezni, hogy mi az élet értelme, illetve célja, ugyanaz, mint azt kérdezni, hogy mi a kavics értelme és célja.

Az atomok, részecskék, kölcsönhatások és kémiai reakciók világában semminek nincs célja, így semminek nincs értelme.

A materialista világnézet még abban is teljesen különbözik minden más világnézettől, hogy nem tartalmaz elképzelést jóról és rosszról, sőt egyenesen azt állítja, hogy sem jó, sem pedig rossz nem létezik.

Egy olyan világban, ahol minden mechanikus, hogyan lehetne valami jó, valami más pedig rossz?

Ahhoz, hogy legyen jó és rossz, először valamilyen célnak kell lennie, a materializmusban azonban az élet céltalan, mivel léte a véletlennek köszönhető.

Egy ilyen vagy olyan irányú, de egyébként minden célt nélkülöző, véletlen mozgás, vagy véletlen ütközés, vagy véletlen bomlás, vagy véletlen reakció nélkülözi a célt és a szándékosságot, tehát a jó és a rossz fogalma tarthatatlan.

A materializmus szerint.

4.

A materialista világnézet szerint az ember egy közönséges tárgy; nincs szerepe a létezésben; minden, ami létezik, véletlenül jött létre, és véletlenül lett olyan, amilyen; az élet semmi, a halál is semmi; az életnek nincs értelme, mert nincs célja; és nincs jó, és nincs rossz.

Ez a felsorolás nem a materializmus kisarkítása vagy leegyszerűsítése. Ténylegesen ez az, amiről szól. Ha megfosztjuk az ideológiától, nincs más, ami marad, csak ez a néhány tétel.

Bár a materializmus alap gondolata az ókorig nyúlik vissza, ideológiává bővülése és elterjedése alig száz éves. Ez alatt a száz év alatt az embereknek gyökeresen megváltozott az önmagukról, a világegyetemről, és magáról az életről alkotott felfogása. Az élet értékéről vallott elképzelés is megváltozott.

Ez az alig száz év olyan tragédiákba sodorta az emberiséget, amelyekre nincs példa a

történelemben.

Lezajlott két világháború, egy hidegháború; a bűnözés, az örület olyan mértékben vált részévé életünknek, amelyet korábban elképzelni sem tudtunk. Minden valószínűség szerint az elmúlt egyetlen egy évszázadban több ember halt erőszakos halált, mint valamennyi évszázadban együttesen.

A XX. század a materializmus kora. Az emberi faj kipusztulásának réme még soha ezelőtt nem fenyegetett. Hátborzongató módon, rengeteg ember gondolja úgy, hogy az emberiség végül kipusztul. És ez a „végül” azt jelenti, hogy mindössze néhány évtized vagy néhány év alatt.

Aki már állt egy anya, egy apa, egy gyermek, egy barát, egy szerelme sírja felett – még az sem tudja elképzelni, mit is jelent a valóságban az, hogy kiirtják az emberiséget. Még az sem tudja elképzelni, aki túlélte egy náci haláltáborot.

Ha kiirtják az emberi fajt, akkor ön meghal, és meghal mindenki, akit valaha is szeretett, akit most szeret, és akit a jövőben szeretne meg. Megsemmisül a művészet, eltűnnek a felfedezések, és többé egyetlen álmom sem valósul meg. Az emberiség totális kipusztulása nem olyan téma, amely eltűrné a szellemeskedést vagy a felelőtlenséget.

Csak egy eszelős maradna tétlen, amikor veszély fenyegeti a saját életét, vagy egy számára fontos ember életét. Annak a személynek a felfoghatatlanul szélsőséges örületére pedig már nincs is megfelelő szó, aki tétlen marad, amikor az egész világon mindenkit a halál fenyeget.

5.

Vessen egy újabb pillantást a materializmus tételeire, és gondoljon bele:

A dolgokról alkotott felfogásunk határozza meg a dolgokhoz való hozzáállásunkat.

A hozzáállásunk határozza meg azt, amit teszünk.

Ezek nagyon fontos és nyilvánvaló igazságok.

A materializmusban nincs jó, nincs rossz; az életnek nincs célja; és az embernek nincs semmiféle szerepe a létezésben. Alig száz éve hisszük ezt, és a halálunkon vagyunk – és minden jel szerint el is pusztulunk.

Az örület egyes egyedül hazugságokon alapszik. A hazugság a legerősebb és

legkifinomultabb tömegpusztító fegyver.

TUDOMÁNY ÉS BABONA

AZ ÖTÖDIK LECKE A VILÁGRÓL

1.

Valószínűleg keveseknek okoz gondot annak belátása, hogy a materializmus erkölcsi tanítása – már ha egyáltalán beszélhetünk ilyenről – meglehetősen alacsonyrendű és igen hathatósan hozzájárult az emberiség lealacsonyodásához, elzülléséhez. Ám ugyanakkor a materializmusnak számtalan csodát tulajdonítanak, olyan vívmányokat, mellyel megajándékozta az emberiséget.

Ha Isten, akkor az olyan vallások jutnak az eszünkbe, mint például a kereszténység; ha reinkarnáció, akkor olyan vallások, mint amilyen mondjuk a buddhizmus.

És mi jut eszünkbe, ha a materializmus kerül szóba?

A tudomány.

Ha arról beszélünk, hogy mit adtak a vallások az emberiségnek, két dolgot említhetünk meg: az egyik az erkölcsi tanítás, illetve az erkölcsi tartás, a másik pedig a babonáság.

Ha pedig arról beszélünk, hogy mit adott az emberiségnek a tudomány, megemlíthetjük ugyan a hidrogénbombát és a biológiai fegyvereket is, de nem ezen lesz a hangsúly, hanem a tudomány igaz csodáin, a tudomány vívmányain, a fejlett orvostudományon, a légi közlekedésen, a tévén, a számítógépen, és így tovább, és így tovább.

A képlet valahogy így él képzeletünkben:

Isten, lélek = vallás.

Materializmus = tudomány.

Ez azonban egyáltalán nem igaz, és nem egyéb, mint manipuláció terméke.

A materializmus és a tudomány nem egy és ugyanaz, sőt a kettőnek egymáshoz nincsen semmi köze.

2.

Képzelsen el egy kirakós játékot, amely akkora, mint az univerzum. Ha azt akarnánk kifejezni, hogy hány mozaikdarabka alkotja a teljes képet, kimondhatatlan számot kapnánk – mondjuk az 1-es után odairunk még ezer milliárdszor ezer milliárd nullát. A tudomány a mozaikdarabkával foglalkozik, a mozaikdarabkák megtalálásával, beazonosításával, és annak megállapításával, hogy ezek a mozaikdarabkák hogyan kapcsolódnak egymáshoz.

Annak fejtegetése, hogy vajon mit ábrázol a teljes kép, valamennyi megtalált, beazonosított és a helyére rakott mozaikdarabka által együttesen kiadott kép, nem a tudománynak, hanem a filozófiának a tárgya.

A tudománynak majd csak akkor lesz a teljes kép a tárgya, miután valamennyi mozaikdarabkát megtalálta és a helyére rakta.

A mozaikdarabkáknak azonban máig csupán csak egy kis részét találta meg a tudomány, és ezeket sem sikerült teljesen beazonosítani és a helyére tenni.

A materializmus egy világkép, amely a teljes képpel foglalkozik és a létezés végső kérdéseire próbál választ adni. Ez filozófia, ez ideológia, és nem tudomány. Egyetlen tudománynak sem tárgya a teljes kép.

A természettudományok és a műszaki tudományok a fizikai univerzumot vizsgálják, az anyagi világot, vagyis ezek materiális, azaz anyaggal foglalkozó tudományok.

A materializmus szó azt jelenti: anyagirányzat. Ez egy filozófia irányzat neve.

A materiális szó azt jelenti: anyagi, anyaggal kapcsolatos. Ez nem egy filozófiai irányzatnak a neve, semmi köze hozzá.

Filozófiai irányzatok, ideológiák pedig egyetlen tudománynak sem képezik tárgyát.

Az, hogy a tudósokat hagyományosan materialistának nevelik, nem a tudomány hibája vagy természete.

3.

A tudomány a valóság megismerésének EGYETLEN eszköze.

Semmilyen más módszer nem létezik, amellyel meg lehet ismerni a valóságot. A tudomány célja a valóság megismerése.

A tudomány ágazatokra való felosztása önkényes, de elengedhetetlen, mert a valóság oly hatalmas, hogy képtelenség lenne átfogni. Ezért a tudományt ágazatokra osztották fel: mindegyik ágazat más és más terület valóságának megismerésével foglalkozik.

A tudományos kutatás szigorú módszertanhoz kötődik.

A tudomány pontos megfigyeléseket végez, a megfigyelésekből következtetéseket von le, a következtetéseket elméletekké formálja, melyek, ha helyesek, újabb megfigyeléseket tesznek lehetővé.

Ezen a módon halad előre a tudomány a valóság egy-egy részterületének megismerésében.

Ennek semmi köze nincs a tekintélyekhez vagy a pénzhez vagy bármilyen ideológiához.

A valódi tudományos kutatásnak éppen az a lényege, hogy minden effélét félresöpör.

A tudománynak tehát van igazi célja, ez pedig a valóság megismerése.

A tudománynak nem célja egyes emberek hírnevének a biztosítása, vagy egyes termékek eladása.

A tudomány annyira fontos, akkora jelentőséggel bír, hogy ha ezt azok is fel bírnák fogni, akik figyelmen kívül hagyják igazi célját, és a valóság megismerése helyett egy ideológia igazolásának eszközét látják benne, valószínűleg holtan rognának össze.

Ha a tudomány, mint intézmény, azzal foglalkozna, ami ténylegesen a dolga, akkor a legfelsőbb kasztot már réges-rég felfedezték és elpusztították volna.

4.

Nincsen semmilyen más lehetőség bármiféle valóban létező dolog vagy jelenség megismerésére, mint a tudományos kutatás módszertana. A tudományos kutatás módszertana a VALÓSÁG megismerésének EGYETLEN eszköze.

Nem CSAK a fizikai univerzum megismerésének eszköze – hanem a VALÓSÁG megismerésének eszköze. Tehát, amennyiben létezik lélek és létezik Isten, ez az egyetlen mód arra, hogy bizonyosságot szerezzünk róluk és megismerjük őket.

A tudományos kutatás nem bonyolult berendezésekből és büzlő laboratóriumokból áll, hanem

1. pontos megfigyelésekből,
2. a megfigyelések pontos dokumentálásából,
3. a megfigyelésekből levont helytálló következtetésekből,
4. a következtetésekből formált helytálló elméletekből, melyek újabb megfigyeléseket jeleznek előre és tesznek lehetővé.

Ezt a módszert bárki alkalmazhatja, egy filozófus is, egy pap is, egy sofőr is, egy postás is, vagy bárki.

A valóság létezik, és nem tesz semmi egyebet, és nincsen tudatában a doktori és professzori címeknek.

A tudomány, mint intézmény, nem a valóság kutatásával foglalkozik, hanem a materialista világnézet, vagyis egy ideológia igazolásával.

Ami nem illik bele a világnézetbe, azt belekényszerítik vagy figyelmen kívül hagyják. Nem is hinné, hogy az intézményesített tudomány milyen nagyvonalú tud lenni a tények figyelmen kívül hagyásában.

Az, amit ma tudományként ismerünk, a legfelsőbb kaszt tekintélyekből álló hadserege.

Ez egy tényleges hadsereg, melyet az elménk, a tudásunk, a józan eszünk ellen vetnek be.

OSZD MEG ÉS URALKODJ

A HATODIK LECKE A VILÁGRÓL

1.

Valamikor régen, az ősi időkben, a törzsközösségek kialakulásának idején, amikor az élet már több volt az állandó küzdelemnél, és volt idő elgondolkodni a dolgokon, valaki egyszer észrevette, hogy két nem van: nők és férfiak. Nem értette, miért van ez, elment hát a törzs Nagy Tekintélyéhez, és megkérdezte tőle, hogy miért vannak a nemek.

A törzs Nagy Tekintélyének azonban sejtelve sem volt arról, hogy miért vannak nők és férfiak, mert hát honnan is lett volna, de mivel sem kellő bátorsága nem volt ahhoz, hogy beismerje tudatlanságát, sem elég esze ahhoz, hogy rájöjjön, hogy a bölcsesség azzal kezdődik, hogy „nem tudom”, kitalált egy választ, és azt hazudta, hogy ez az oka a nemek létének.

Talán így kezdődött.

Talán nincs más a mélyben, mint egy tudatlan, gyáva és ostoba ember privát kis biznisze, akinek se ereje, se képessége nem volt ahhoz, hogy sokra vigye, de becsvágya gátlástalanná tette.

Talán így történt.

De az is lehet, hogy ennél sokkal tudatosabb volt a kezdett, és éppen ezért sokkal gonoszabb is.

Hamis célpontok, ellenségképek kieszelése, ellentétek szítása – ez az, amiben a legfelsőbb kaszt verhetetlen.

Oszd meg és uralkodj. Ez a legfelsőbb kaszt kedvenc játszmájának a neve, melyet az évezredek folyamán tökélyre fejlesztett.

2.

A nemi eszmények jópofa, kedves dolgoknak tűnnek. Mintha a természet rendelte volna, hogy legyenek nők és férfiak, hogy a nők a gyerekekről és az otthonról gondoskodjanak, a férfiak pedig harcoljanak és vadásszanak. Olyan valóságos ez az egész! Legalábbis ennyi évezred nemi eszményeivel a hátunk mögött, mindenképpen.

A legfelsőbb kaszt folyamatosan azon mesterkedik, hogy elterelje az emberek figyelmét a valóságról, vagyis magáról a legfelsőbb kaszt működéséről. Ehhez játszmákat találnak ki és

adnak el az embereknek. Ezek a játszmák lekötik a gondolkodásukat, felőrlik az energiájukat és kitöltik az idejüket.

A közel-keleti válság, az angolok és az írek ellentétei... Az egésznek nincsen semmi értelme. Az emberek szeretnek békében élni, szeretnek álmodni, és valóra váltani, amit kitaláltak. Akkor meg miért harcolnának egymás ellen? Miért ölnék egymást? Miért dúlnák fel egymás otthonát?

Nos, azért, és csak és kizárólag azért, mert megbújjik a háttérben egy legfelsőbb kaszt, amelynek az érdekei úgy kívánják, hogy ellentéteket szítson.

A vallások közti szembenállás, a filozófiai irányzatok, az okkult iskolák közti ellentétek, a népek és dinasztiák közti konfliktusok, a rasszok ellenségeskedései, és a kulturális különbségek okán kirobbantott háborúk mind-mind mesterségesek és azt az egyetlen célt szolgálják, hogy LEKÖSSÉK az emberek figyelmét, érdeklődését, gondolkodását, érzelmeit, energiáját, és idejét. Semmilyen más oka nincs ezeknek az ellentéteknek.

A legfelsőbb kaszt legbriliánsabb találmánya a háborúskodás területén a nemek szembefordítása volt. Ezzel folyamatos belső konfliktusra kárhoztatta az emberiséget. Mondhatni, állandó háborús feszültséget kreált, és tette ezt a szokott módján – vagyis fogott egy eszmét, melyet gondolat-bálvánnyá tett, ezt körbevett egy ideológiával, vagyis hazugságokkal, majd bevetette a tekintélyeit, és azok lehengettek az emberiséget.

És az eredmény?

Az eredmény az lett, amit vártak.

Tönkrement, kisiklott életek; emberek óriási tömegei, akik sosem lettek azok, amik lehettek volna.

3.

A nemi eszmények a természet törvényeinek tűnnek, pedig nem azok. Ezek egyetlen ember elképzelései, melyeket elterjesztettek és elfogadtattak. A nemi eszmények nem természeti törvények, hanem csupán közmegegyezések.

A nemi eszmények időről-időre változnak, sőt földrajzi területenként eltérőek lehetnek. A nemi eszmények mondják meg, hogy mit várnak el egy nőtől, és mit várnak el egy férfitől. Aki nem felel meg az elvárásoknak, azt nem tekintik igazán nőnek vagy igazán férfinak.

Kezdetben a nemi eszmények kizárólag a viselkedésről szóltak, arról, hogy egy nőnek vagy egy férfinak hogyan kell, hogyan illik viselkednie különféle helyzetekben. Aki nem viselkedett az elvárásoknak megfelelően, azt különféle szankcióknak vetették alá.

A büntetés lehetett megvetés, kiközösítés, sőt akár kivégzés is. Létezett és létezik olyan nemi eszmény, amely szerint a nő a férfi tárgyi tulajdona, és ha a nőnek csupán annyi a bűne, hogy nem az elvárt hangsúlyokkal ejti ki a szavakat beszéd közben, már azért megölhetik.

Ez a szokás!

Ezt követeli meg az illem!

Mindannyian milliószor hallhattuk már ezt, de vajon honnan ered egy szokás? És miért terjedt el? És miért KELL betartani? És ki mondja meg, hogy mi az illem? És miért KELL betartani?

A viselkedésről szóló nemi eszmények tehát – mint az látható – kiváló alkalmak arra, hogy a rájuk való hivatkozással embereket nyomorítsanak meg. Mert ezért, és CSAK ezért találták ki őket. Ez a funkciójuk.

4.

A nemi eszmények ürügyek arra, hogy rákényszerítsenek embereket valamire, vagy hogy kirekesszék őket. Még ha olyan jól hangzó dolgokat említünk is, mint például az, hogy egy férfinak bátornak kell lennie, kimondatlanul is ott rejlik benne, hogy a bátorság nem nőies.

Ez már kirekesztés.

A gyengébbik nem...

Oh, én csak egy gyenge nő vagyok!

Ha férfi lennék, most behúznék neki egy akkorát!

Amikor még a hírszerzésben dolgoztam, személyesen ismertem néhány professzionális gyilkost. Volt köztük egy lengyel származású amerikai nő. Nagyon alacsony, vézna, törekeny kis virágszál, olyan bájos arccal, hogy az ember szinte mesefigurának nézte. Likvidálandó férfiak mellé építették be barátnőnek, titkárnőnek, sofőrnek, asszisztensek, mikor mi adódott.

Ha megkapta a jelet, megölte a célpontot, majd eltűnt.

Mindig puszta kézzel ölt.

Néha nála két fejjel magasabb, hatvan-nyolcvan kilóval nehezebb, tízszer erősebb férfiakat.

Amikor én utoljára találkoztam vele, huszonöt éves volt, és tizennégy gyilkosság volt a háta mögött. Soha nem sérült meg, soha nem került bajba. Úgy ölt, ahogyan más lélegzik.

Egyszer megkérdeztem tőle, hogyan csinálja. Azt mondta, nyakra üt, egész közelről, és eltöri a légcsövet. Ha valamiért nem tudna hozzáférni a nyakhoz, akkor kinyomja a célpont szemét, és azután töri el a légcsövet.

Megkérdeztem, mekkora erő kell egy légcső eltöréséhez?

Megmutatta.

Ott álltunk egymással szemben egy irodában; én öltönyt viseltem, ő sötét farmernadrágot és bordó pulóvert. Világosbarna haját a feje tetejére tűzte, néhány tincs a homlokába lógott. Amikor mosolygott, ragyogott az arca. Azok a hatalma, gyönyörű, tiszta kék szemei olyanok voltak, mint egy ártatlan kislány szemei. Minden kis porcikájából a veszélytelenség sugárzott

Rám villantotta tökéletes, hófehér fogsorát, rápislantott az órájára, és közben a másik kezével lecsapott.

Megütött. A nyakamon. Alig egy centivel a légcsövem mellett.

Mint egy bűvész, úgy terelte el a figyelmemet a mozdulatról, ami gyors volt, mint a villám. Nem volt erős ütés, épp csak egy kicsit zsidbadt tőle a nyakam pár percig.

Nevetgélve cseverésztünk még egy keveset a demonstráció után, de én teljesen leizzadtam. Olyan aprónak, olyan védtelennek látszott. Azt hittem, ha erőszakra kerülne a sor közöttünk, kettéroppantanám, mint egy szalmaszálat. De tévedtem. Ha meg akart volna ölni, megölt volna, egyetlen kis ütéssel, és nekem semmi esélyem nem volt ellene.

Hát ilyen veszélytelen egy nő.

Az a jelenség, hogy egy nő nem harcol, vagy ha mégis, akkor nem hatékonyan, nem fizikai korlátokra vezethető vissza, hanem mentális korlátokra.

A nemi eszmények mentális korlátok.

5.

Amikor a nemi eszmények túllépnek a viselkedésen, a konfliktus, melyet okoznak, csak

még tovább dagad.

Nemi eszményekkel el lehet érni, hogy az ember ellensége legyen a családjának, vagy saját magának.

Mert mi van akkor, ha a legfelsőbb kaszt kieszel egy új gondolat-bálványt, majd kitalál hozzá egy ideológiát, majd beveti a tekintélyeket, és a médiát, és ELFOGADTATJA, hogy az a hazugság, amit kieszelt, igaz?

Tételezzük fel, hogy ez a gondolat-bálvány úgy szól, hogy a magas, vékony nők a legvonzóbb, legigazibb nők.

És tételezzük fel, hogy a világon élő nők nagy többsége NEM ILYEN.

Nos, ebben az esetben milyen eredményt kapunk?

Egy valóságos horrort.

Tönkrement életeket, szétesett kapcsolatokat, borzalmas önértékelést, és szakadatlan küzdelmet egy ideálként felkínált testalkat eléréséért.

Más szavakkal, az eredmény, amit kapunk: konfliktusok emberek között, konfliktusok családon belül („Miért nem tudtál hozzámenni egy magasabb férfihoz?! Miattad kell magányosnak lennem! Tönkretetted az életemet! Dögölj meg, anya, dögölj meg!!!”), és konfliktusok emberek lelkében.

Valamikor régen, Európában a testesebb, kicsit kövérkés nőket tartották a női nemi eszményképnek. Akkoriban a magas, karcsú nőkre járt rá a rúd. Mert valakire mindig rájár. Ez ennek az egésznek a lényege.

És ha a legfelsőbb kaszt kitalálja, hogy a magas, atletikus testalkatú férfiak az igazi férfiak, akkor mi lesz az összes többi férfival, akiknek nem ilyenek a testi adottságaik?

Azután jön a szex. Egy nőnek legyen nagy melle. De mi van azokkal a nőekkel, akiknek nem nagy? Egy nőnek legyenek kicsi, hegyes mellei. De mi lesz azokkal a nőekkel, akiknek nem ilyen melleik vannak? Egy férfinak legyen hatalmas a pénisze. És mi lesz azokkal, akiknek nem az? Egy férfinak legyen dús szőrzet a mellkasán. És mit csináljanak azok, akiknek nincs?

Bárhonnan nézzük is, minden nemi eszmény emberek milliárdjait rekeszti ki.

A viselkedésről és a testi sajátosságokról szóló nemi eszmények annyi fájdalmat, annyi

veszteséget, annyi halált, annyi tönkrement életet, annyi széthullott kapcsolatot, annyi öngyűlöletet, annyi kisebbségi érzést, annyi konfliktust keltettek a világban, hogy ember legyen a talpán, aki képes ennyi borzalmon átverekedni magát és meglátni a mélyben a lényeket.

A lényeket, azt, amit mindez eltakar.

Hogy ez az egész MENNYIRE tudatos.

6.

Egy ember értékét a testi adottságai határozzák meg. Egy ember létjogosultságát az határozza meg, hogy egy adott nemi eszménykép szerint elfogadható-e a teste.

Ezek a gondolat-bálványok az elmebaj legmélyén fogantak. Irracionalitásuk olyan mértékű, amit nem könnyű alulmúlni, mégis elterjedtek az egész bolygón, szélteben-hosszában.

Világunk mérhetetlen ostobaságok, kifejezett baromságok alapján működik.

Az, amit az emberiség önmagáról, a civilizációról, az életről, és az univerzumról gondol, teljesen megalapozatlan, és úgy hülyeség, ahogy van.

Röhejes, légből kapott nézetekért háborúk robbantak ki, és tömegeket mészároltak le.

Roppant nehéz szembenézni azzal, hogy elképzeléseink értelmetlenek. Iszonyú nehéz ezt elfogadni. És azért olyan nehéz, mert ha elfogadjuk, hogy aminek nincs értelme, annak nincs értelme, azzal azt is el kell ismernünk, hogy mi magunk sem lehetünk annyira intelligensek, mint hittük.

De ez az ár nem is olyan borsos, mint amilyennek első pillanatra tűnik.

A legfelsőbb kaszt a maga hadseregével (tekintélyeivel), és a média uralásával megőrijtett bennünket, és elvette az életünket.

Mert élőhalottak vagyunk.

Élőhalottak, ahhoz képest, amilyenek lehetnénk, ha nem tették volna meg velünk mindazt, amit megtettek.

Ha maradunk a nemi eszményképeknél, és csak azt vizsgáljuk meg, hogy mit veszítettünk miattuk, hát megfagy a vér az ereinkben.

Ebben a pillanatban a Földön több milliárd nő és férfi nem tanul semmit, nem talál ki

semmit, nem fedez fel semmit, nem alkot meg semmit, és nem visz véghez semmit, mert nem hiszi, hogy ez lehetséges.

Ezeknek az embereknek a gondolkodása és az érzelmei nemi eszmények körül forognak, és próbálnak helyesen viselkedni, helyesen élni, olyanná alakítani a testüket, amilyenné KELL, hogy elfogadják őket, vagy próbálnak valami módon megbirkózni azzal a borzalmas TEHERREL, hogy nem olyanok a testi adottságaik, mint amilyeneket az aktuális nemi eszményképek elvárnak tőlük.

Ebben a szent pillanatban több milliárd ember képességeit köti gúzsba néhány aljas, hazug eszme. És ha történelmi távlatokat nézünk? Akkor mennyi embert kapunk, és mennyi életet?

Azt mondják: általában a nők butábbak, mint a férfiak. Ha valaki körülnéz a világban, láthatja, hogy ez igaz. Na de miért az?

A válasz a nemi eszményekben található meg. Mivel illik foglalkoznia egy nőnek, és mivel illik foglalkoznia egy férfinak?

És ha végignézzük az emberi történelmen, láthatjuk azt a rengeteg nőt, akik nem alkottak, nem fedeztek fel, nem találtak ki és nem vittek végbe semmit, pedig képesek lettek volna rá – de egy eszménykép megakadályozta őket abban, hogy megtegyék.

És pontosan ugyanez elmondható a férfiakra is.

Ha a nők és a férfiak természetes hajlamaik és érdeklődésük alapján választanának maguknak mesterséget, művészetet és egyéb elfoglaltságot ahelyett, hogy elvesztegetnék az idejüket a női és a férfi nemi eszményképek követésére, vajon hol tarthatnánk már?

Ha a legfelsőbb kaszt az „oszd meg és uralkodj” elv alkalmazásával nem szít konfliktusokat a nemek között, vajon mikor rúgtuk volna fel a port a Holdon?

1600-ban, az elmebeteg inkvizítorok népirtó hadjárata helyett?

Vagy még korábban?

Tudom, hogy ez erős túlzásnak tűnhet, de én több milliárd potenciális művésztől, potenciális tudósról, potenciális felfedezőről és potenciális feltalálóról beszélek, akik közül soha egyikükből sem lett sem művész, sem tudós, sem felfedező, sem pedig feltaláló!

Holott lehetett volna!!!

De nem lett.

Mert a legfelsőbb kaszt úgy akarta, hogy ne legyenek, és inkább a tekintélyek hadseregével elfogadtatott nemi eszményképek rabszolgái lettek.

Röviden, és tömören összefoglalva: ennyit veszítettünk eddig a percig, amiért elhittük a tekintélyeknek, hogy ŐK JOBBAN TUDJÁK, és mi rosszul látjuk, rosszul gondoljuk, és rosszul hisszük

Elhittük a tekintélyeknek, hogy ostobák vagyunk. És amikor elhittük, azok is lettünk.

7.

Huszonöt évnyi legfelsőbb kasztnak végzett munkával a hátam mögött, néhányakat talán irritál, hogy úgy fogalmazok: mi. Hogy úgy tekintek magamra, mint aki része, tagja az emberi fajnak, pedig negyed századon át dolgoztam az emberi faj ellen.

Nincs mentségem.

Nem számít, milyen hazugságok miatt döntöttem úgy, hogy nekik fogok dolgozni, nekik dolgoztam, és ártottam a világnak. Ez volt a döntésem eredménye, és csak az eredmény számít.

Hibáztam, de beláthatom a hibáimat, és jogom van abbahagyni a hibákat.

Bűnöket követtem el, melyeket semmi sem enyhíthet, de jogom van abbahagyni a bűnök elkövetését.

Ostoba voltam, de jogom van felébredni.

Vak voltam, de jogom van látni.

Ez érvényes rám, és érvényes mindenki másra is.

A legfelsőbb kaszt elvette az eszünket, de beláthatjuk ezt, és jogunk van visszavenni.

A múlt elmúlt.

ZÜLLÖTT CSILLAGOK

A HETEDIK LECKE A VILÁGRÓL

1.

Washington DC-ben van egy Fehér Ház nevű épület, melyet rengetegen ismernek. Ez az épület ott van. Ott van egy helyen, nem mozdul el, sok szó esik róla, az emberek odamehetnek és megnézhetik, és bárki megy is oda, bármelyik országból, nem számít, hány éves, hogy férfi-e vagy nő, fehér, fekete, ázsiai, eszkimó vagy bármi más, ha odamegy, ahol a Fehér Ház áll, és abba az irányba néz, amerre van, akkor látni fogja. Ezen okból kifolyólag a Fehér Ház viszonyítási ponttá vált.

A Hold és a csillagok is viszonyítási pontok. Azért azok, mert ott vannak fenn, és mindenki láthatja őket, aki arra néz, amerre vannak. A híres embereket ezért nevezték el csillagoknak.

Ott álltak fenn a színpadon, vagy ott voltak a mozivásznon, mindenfelé látni lehetett az arcképüket, a média is foglalkozott velük, és mindezek következtében az emberek tudták, hogy amikor egy adott híresség kerül szóba, az kicsoda.

Minden, amit bárki megnézhet, amire elegendő figyelem irányul, viszonyítási ponttá válik.

Hírességnek lenni azt jelenti: viszonyítási pontnak lenni. Hírességnek lenni nem a megélhetés egyik fajtája, hanem sokkal több annál.

Sztárnak lenni azt jelenti: modellnek lenni, példaképnek lenni, mintának lenni.

Azt jelenti: tanárnak lenni.

Híresnek lenni annyi, mint tanítani. Minden sztár néptanító, akár tetszik ez neki, akár nem; akár elhiszi, akár nem.

És ha vetünk egy pillantást a világ hírességeire, azokra az emberekre, akiket a tömegek csodálnak és követnek, és látjuk, hogy közülük mennyien pszichopaták, vagy közönséges bűnözők, vagy egyszerűen csak értelmi fogyatékosok, akkor kapunk egy elég jó magyarázatot arra, hogy mitől ilyen a világ.

A hírességek tekintélyek.

Az ő segítségükkel árucikkeket, gondolatokat, eszméket, értékrendeket és életmódot lehet eladni.

Vegyünk egy zenészt, aki fellép ezer ember előtt. Fenn áll a színpad tetején, a többiek

meg lent vannak a nézőtéren, és mindannyian felfelé néznek és a zenészt látják. Ezért, amit a zenész mond, illetve képvisel, igen sokat nyom a latba. Ha ír egy számot arról, hogy milyen jó marihuánát szívni, vagy a magánéletében heroint fogyaszt, akkor ezzel ténylegesen drogossá tesz embereket – amiért őt börtönbe kellene zárni, vagy ki kellene végezni.

A helyes válasz tehát arra a kérdésre, hogy minden dolog ellenére, a jó példák tökéletes hiánya ellenére, a rossz hírnév ellenére, a bizonyítékok ellenére, hogy a kábítószeresek egyértelmű káros hatásai ellenére, a tényleges tudományos bizonyítékok ellenére, a számtalan tönkrement élet ellenére, a növekvő bűnözés ellenére, a drogfogyasztásból következő társadalmi ellehetetlenülés ellenére, és annak ellenére, hogy EGYETLEN PÉLDA SINCS arra, hogy a kábítószer-függőség valakit jobbá tett volna, miért fordulnak mégis fiatalok milliói a droghoz, bálványaik droghoz való hozzáállásában keresendő.

A világ legsikeresebb drogügynöke egy drogfüggő szupersztár.

Senki nem képes annyi embert függővé tenni, mint az ő példája.

2.

Sikerült odáig eljutnunk, hogy manapság emberek kérkednek azzal, hogy örültek. Kérkednek. KÉRKEDHETNEK!

Soha az emberiség történelmében nem volt még olyan szalonképes a romlottság, az örület, mint manapság.

Ezt elérni nagyon komoly és nagyon átgondolt munkát igényelt, hiszen egész generációk természetes józanságát kellett tönkretenni hozzá.

Hogyan terjeszti el a legfelsőbb kaszt a szexuális aberrációkat? Hogyan terjeszti el a drogfüggőséget? Hogyan terjeszti el a züllöttséget?

Példamutatással.

Fognak néhány furcsa alakot, a média által elegendő figyelmet irányítanak rájuk, úgy állítják be őket, mintha rendkívül sikeresek és rendkívül boldogok lennének, és ezek által tekintélyé, viszonyítási ponttá teszik őket – de ezek az emberek örültek!

Rossz példát mutatnak.

Abnormális értékrendet képviselnek.

Így működik a máz, így irányítja az emberek figyelmét bizonyos dolgokra. Így hoz létre

újabb és újabb tekintélyeket – a média, és a korábbi tekintélyek által.

Próbáljon találni egy sztárt az irodalomban, a zenében vagy a filmben, az üzlet világában, a politikában vagy a tudományos életben, aki teljesen normális, aki egy épelméjű értékrendet képvisel, aki úgy él, úgy viselkedik, zenéjén vagy filmjein keresztül olyan mintát közvetít, amelyet érdemes elfogadni és követni!

Fog ilyet találni, de ijesztően keveset.

A kultúra hanyatlik, a máz egyre alacsonyabb szintű életmódot, világlátást és viselkedést állít az emberek elé, mint „jó példát”, mint követelményrendszert.

Minél híresebb valaki, annál nagyobb tekintéllyel rendelkezik.

A világ legnagyobb sztárjainak többsége züllött figura, aki eszelős módon viselkedik, örült módjára él, és az értékek, melyeket közvetít, nem értékek. A legnagyobb sztárok jelentős része ténylegesen beteg ember.

És nem véletlen, hogy éppen belőlük csináltak sztárt!

3.

A művészet nagyon kényes téma a legfelsőbb kaszt számára. Nincs semmi, ami annyira kötődne a szabadsághoz, mint a művészet, és nincs még egy olyan embertípus, amit nehezebb lenne elnyomni, mint a művészt.

Míg a tudományos közéletet a kaszt viszonylag könnyen uralma alá hajtotta, és az ezen a területen kifejtett elnyomást ma már kisebb erőfeszítések árán is fent tudja tartani, addig a művészetre a mai napig is nagyon komolyan oda kell figyelnie.

Két nagy hazugság terjedt el a művészetrel kapcsolatban, amelyek gyakorlatilag elpusztították az igazi művészetet. Ez a két hazugság a következő:

1. A művészet önkifejezés.
2. A művészet célja a szórakoztatás.

Mindkettő rendkívül távol áll az igazságtól, és mindkettő alkalmas arra, hogy tévútra tereljen szinte bárkit, aki megpróbál alkotni valamit.

Az a hazugság, miszerint a művészet önkifejezés, ahhoz vezetett, hogy egyre több dolgot kezdtek művészetnek nevezni, és egyre több különc alakot kezdtek művésznek hinni.

Így alakult ki az a nézet, hogy a művész nincs teljesen magánál, ködös a tekintete,

nincs kapcsolata a valósággal, álmódzva jár-kei a világban stb.

A másik hazugság, amely azt állította, hogy a művészet célja a szórakoztatás, ahhoz vezetett, hogy azt hitték, a művészetnek el kell feledtetnie az emberekkel a nyomasztó valóságot.

A legfelsőbb kaszt e két nagy hazugsággal lerántotta a művészetet a mocsokba, eltörölte eredeti funkcióját, és gyakorlatilag teljesen hatástalanná tette.

Ma már úgy tűnik, hogy a művészet jópofa dolog ugyan, de nincs különösebb jelentősége, és szinte bármi fontosabb a művészetnél.

Pedig a művészet valószínűleg még a tudománynál is fontosabb.

4.

Én az 1980-as évek elejétől dolgoztam a legfelsőbb kasztnak, mint az ideológiák tervezőmérnöke. A feladataim tekintélyes része, főként az első években, a művészetrel állt kapcsolatban.

A kasztnak volt egy óriási kudarca a science-fiction területén, amely demonstrálta a számára, hogy mekkora veszély leselkedik rá nézve a művészetben.

A huszadik század első felében a sci-fi nagyon felfutott, és a legfelsőbb kasztnak ez nem is volt ellenére, mivel a műfaj attól volt tudományos-fantasztikus, hogy az írók a bevett hazugságokat szajkózták. Ha valaki nem ezt tette, azonnal „leminősítették” fantasy-vá a művét.

Csak hogy az egész sci-fi örületnek volt egy mellékhatása, amelyet az akkori elődöm egyszerűen nem ismert fel időben. Ez pedig az volt, hogy a világúrról szóló novellák és regények (és némiképp a filmek is) akkora érdeklődést hoztak létre a világűr felé az emberekben, hogy a kaszt kénytelen-kelletlen felállított egy űrprogramot, amely gyakorlatilag nem szolgált semmilyen más célt, mint hogy demonstrálja az űrutazás nehézségeit, és értelmetlenségét.

A science-fiction aranykorának írói, azzal, hogy történeteikkel bevezették a köztudatba a bolygó- és csillagközi űrutazás álmát, megteremtették az űrprogramot. Így történt, a legkisebb túlzás nélkül.

Okulva mindebből, a legfelsőbb kaszt azóta sokkal óvatosabb a látszólag ártatlan

művészi alkotások megítélésében, és a legkisebb zavaró tényező esetén azonnal közbelép.

A hetvenes évek elején feltűnt egy új zenei irányzat az Egyesült Államokban, még pontosabban a New York-i Bronxban. Az évtized végére kezdett népszerűvé válni, 1979-ben megjelent az első lemez, és az új irányzat kijutott a nagyvilágba. Ez volt a rap.

Egy 1982-ben kiadott, „Message” című dal keltette fel a kaszt érdeklődését a műfaj iránt, amely súlyos politikai üzeneteket hordozott az elnyomásról. Még ebben az évben megkaptam a megbízatást a rap tönkretételére.

A rap esetében is a megszokott ügymenetet követtem.

Minden generációnak kell adni néhány szimbólumot, melyet a szabadsággal azonosíthat, és amivel szabadnak érezheti magát. Szabadságot ugyan egyik generáció sem kapott soha, amióta világ a világ, de szimbólumokat azt igen.

Így váltak az olyan nevetséges semmiségek a szabadság szimbólumaivá, mint például a hosszú haj, a miniszoknya, a szakadt farmernadrág, vagy az autópályán való száguldozás.

Ezt kapták az emberek, semmi mást.

Minden generációnak kell valami semmiség, ami ellen lázadhat. Ez az elv. Minden generáció a rendszer ellen lázad, bár nem tudják, hogy mi az a rendszer. A lázadásuk mindig valamilyen engedetlenségi mozgalom volt, akárminek is nevezték, és sohasem volt tényleges lázadás.

Azt mondták a politikusok, vagy a zsarnokok, vagy az elnyomók, vagy a nagyokosok, vagy a hájfejek (vagy bárhogy nevezzék is a rendszer megtestesülését az adott időszakban), hogy tilos fiatalokúaknak alkoholt inni. Mi lett ebből? Emberek milliói hitték azt, hogy azzal lázadnak a rendszer ellen, ha alkoholt isznak, még tizenhét éves koruk előtt.

Azután jött a drog, jött a szexuális szabadosság, jött a bűnözés maga. És megint csak milliók hitték és hiszik, hogy azzal lázadnak a rendszer ellen, ha drogot fogyasztanak, ha prostituáltként élnek, ha kisebb-nagyobb bűncselekményeket követnek el.

És furcsa módon nem tűnt fel, hogy amit tesznek, az vagy teljesen értelmetlen (mint például a hosszú haj, ami a legkisebb mértékben sem érdekli a kasztot), vagy önpusztító (mint például az alkohol vagy a drog), vagy a teljes társadalmi ellehetetlenülés felé taszítja az embert (mint például a hippi mozgalom, vagy a bűnözés divatja).

Egyszerűen belesétáltak a legfelsőbb kaszt csapdájába, és közben bőszen azt hitték, hogy most jól fellázadtak ellene.

Én magam is a fentebb vázolt kliséket követtem, amikor a rapból (amely voltaképpen az utolsó szabad zenei művészet volt) a szokásos „rendszer elleni” ostoba lázadást csináltam.

Ehhez először is kitaláltam a központi hazugságot, a gondolat-bálványt.

Az ihletet egy régi római mondás adta, amely úgy hangzott: „Carpe Diem” – „Élj a mában”.

Ezt a mondást átfogalmaztam, és „Élj a mában” helyett „Élj a mának” lett az új jelentés. A kettő között csupán egy rag a különbség, de az eredeti jelentés a visszájára fordult. Az „Élj a mában” azt jelenti, hogy „Cselekedj, ne halogass!”, az „Élj a mának” viszont ezt: „Vesd el a jövőt!”

Ebben az új formájában már nagyon is használható volt arra, hogy elnyomja, megnyomorítsa az embereket. Hiszen, ha csak a ma van, csak a pillanat létezik, akkor minden a pillanatnyi élményről szól, következésképpen bármit meg lehet tenni: nyugodtan lehet valaki bűnöző, alkoholista, drogfüggő, vagy akármilyen, a lényeg, hogy ne legyen semmi értelme.

Az ideológia, amely a központi hazugságot körbevette, olyan hazugságokat tartalmazott, mint hogy „Csak a pénz számít, mert mindent a pénz irányít”, „A bűnözők az igazi lázadók”, „A világot nem lehet megváltoztatni”, „A rendszer a börzsin alapján ítél meg mindent” (a kaszt régi jó szokása, az ellentétek szítása mindenhol jelen van) stb.

Ezután már csupán sztárt kellett csinálni néhány züllött bűnözőből (amihez pénz és média kell), és minden ment a maga útján.

Ma a rap a bűnöző életforma és a bűnöző értékrend első számú reklámhordozója a kultúrában.

Még mindig előfordulnak „kemény” szövegek, politikai, vallási, ideológiai üzenetek, de ezek már csupán megszokott műfaji elemek, egy kis toporzékolás, amit senki nem vesz komolyan.

A kaszt így bánik el azokkal, akik lázadnak ellene: egy kis pénzért, egy kis hírnévért, egy kis szexért megveszi a lelküket, és ezek a „lázaadók” innentől kezdve előlépnek propagandistákká, bár ezt nem veszik észre.

5.

Bár nem látok bele a legfelsőbb kaszt lapjaiba, úgy tűnik, a művésztől még a tudománynál is jobban félnek.

Hogy miért tarthatnak tőle ennyire?

Ezt csak abban az esetben lehet megérteni, ha tudjuk, hogy mi a művészet a valóságban.

A művészet a kommunikáció legtisztább formája.

Ebből következően a művészetnek mindenek felett ÉRTHETŐNEK kell lennie.

A művészet tehát kommunikáció, amelynek két alkotóeleme van: esztétika és igazság.

Esztétika, hogy könnyű legyen befogadni a kommunikációt, és igazság, hogy legyen értelme, haszna befogadni (például megnézni egy filmet, vagy elolvasni egy regényt).

Egy igazi művész a saját szemével nézi a dolgokat, tisztán és érthetően kommunikál az emberek tömegeivel az alkotásain keresztül, és egyáltalán nem érdeklik a különféle divatok, irányzatok, műfajok, iskolák; és legfőképpen a tekintélyek nem érdeklik.

Egy művész képes arra, hogy alkotásain keresztül befolyást gyakoroljon az emberek gondolkodására, értékrendjére, világnézetére, álmaira, céljaira.

Vagyis képes mindarra, amelyet a legfelsőbb kaszt saját monopóliumának tekint.

Ez az oka annak, hogy minden elnyomó hatalom gyűlöli a művészetet és a művészeket.

Egy magasan képzett, sokat látott, kiemelkedő képességű, renegát hírszerző tiszt, vagy katona, okozhat némi problémát a kaszt számára. De igazi kárt csak egy művész tehet a rendszerben.

6.

A legfelsőbb kaszt már a kezdet kezdetén bevezetett egy hatalmas hazugságot a művészetbe, illetve a művészek képzésébe.

Azt mondták, hogy a tehetség elengedhetetlen ahhoz, hogy valaki művész lehessen, a tehetséget pedig adottságként határozták meg.

Majd pedig tekintélyekből álló „bizottságok” alakultak, amelyek eldöntötték, hogy ki az,

aki tehetséges, és ki az, aki nem.

Mivel nem adtak semmilyen kézzelfogható meghatározást a tehetség szóra, ezek a tekintélyek azt mondhattak, amit akartak.

Nagyon hosszú időn át az volt a hivatalos álláspont, hogy a tehetség nem fejleszhető, de azután ezt módosították, és létrehozták a „tehetség-fejlesztést”, amely annyit jelentett, hogy a tehetségesnek tartott embereket neves tekintélyek gondjaira bíztak, akik annak rendje és módja szerint, kiirtottak belőlük mindenfajta tényleges művészi kvalitást, mint amilyen a merészség, a szuverén személyiség és egyebek.

A valóságban a tehetség a szembenézés képessége, és semmi más. Egy ember annyira tehetséges valamihez, amennyire képes azzal szembenézni.

Például, ha valaki mesterlövész akar lenni, akkor szeretnie kell a fegyvereket. Élvezettel kell, hogy eltöltse a fegyverrel való bánás, a lövés hangja, a célzás, a fegyver karbantartása, a célpont becserkészése, a lőszer összerakása stb. Jól kell éreznie magát a fegyverek közelében. Nem fájdíthatja meg a fejét egy lőtér hangzavara. Nem lehet számára zavaró a lőpor szaga. Nem lehet elviselhetetlen teher egy másik ember meglövése.

Nagyjából ezek tennék ki a mesterlövészeti tehetség oldalát.

A tehetségnek nem része a tudás, mint például az, hogy az első lövés leadása előtt és után hány fok van a csőben, vagy hogy adott lövedék hogyan viselkedik esőben, erős szembeszélben, vagy hogy miképpen változik meg egy ember koponyájában a nyomás, ha két és félszeres hangsebességgel belecsapódik egy tíz grammos acéldarab.

A tehetség nem adatokat jelent, nem szaktudást jelent, hanem ezek alapját: a szembenézés képességét.

A szaktudás a tehetségre épül rá. A tehetség a tudás alapja.

A tehetség és a szaktudás éppen ezért kéz a kézben jár. A tehetség nem tud érvényre jutni kellő szaktudás nélkül, a tudás pedig nem lehet mély tehetség nélkül.

A tehetség fejleszhető azáltal, hogy fokozatosan hozzászoktatjuk magunkat valamihez, megbarátkozunk valamivel.

Ennyi a tehetség, nem több. Bárki fejleszheti a tehetségét, amiben csak akarja.

7.

Az, amit ma művészetnek neveznek, nem művészet. Az, amit ma művészetnek hisznek, csupán a legfelsőbb kaszt szócsöve, a propaganda-gépezet egyik része.

Az igazi művész nem egy csodabogár, egy furcsa, különc figura, akit senki sem ért igazán.

Az igazi művész nem egy bolond, nem egy züllött alak, aki csak a pillanatnak él.

Az igazi művészet nem arra való, hogy a szexre irányítsák általa az emberek figyelmét.

Az igazi művészet nem egy eszköz arra, hogy általa ocsmány hazugságokat sulykoljanak az emberekbe.

Az igazi művész, csak azért, hogy önmaga lehessen, és szabadon alkothasson, dacolni merészel a világ minden tekintélyével

A művészet feladata, hogy utat mutasson; hogy jó és rossz példákat állítson az emberek elé, amiből tanulhatnak; hogy egyszerűvé tegye a bonyolultat; hogy emészthetővé tegye a nehéz dolgokat; hogy szépséget hozzon a világba.

Az igazi művészet felszabadíthatja az emberiséget az elnyomás alól.

A művészet a legtisztább értelemben vett tanítás.

Ekkora hát a jelentősége a művészetnek.

Eredetileg ez az, amiről a művészet szól.

OKTATÁSTÓL SÚLYTVA

A NYOLCADIK LECKE A VILÁGRÓL

1.

Az oktatási rendszer a más fontos része. Az oktatási rendszer feladata, hogy kezelhetővé tegye az embereket.

Az iskola célja, hogy tekintélyelvűsége neveljen. Nincs más célja.

Nem azt akarom ezzel mondani, hogy a nyugati vagy a keleti oktatási rendszer tananyaga teljes egészében hazugságokból áll, mert ez nem volna igaz. Azt azonban bátran kijelenthetem, hogy az oktatási rendszer fő feladata, hogy elhitessen bizonyos alapvető hazugságokat.

A tanulás modern definíciója tökéletesen materialista és leginkább a hipnózisra emlékeztet: a tanulás feltételes reflex kialakítása; kondicionálás; annak súlykolása, hogy a tanuló adott ingerre (ez esetben többnyire adott kérdésre) mindig az előre meghatározott reakciót (választ) adja.

Egy információ annyira értékes, amennyire használható. Ha semmire sem lehet használni, akkor nincs értéke, még akkor sem, ha egyébként igaz. Ez a tudományos kutatás egyik kevésbé ismert alaptétele.

Ha innen nézzük, akkor igencsak helytálló az a kijelentés, hogy a tananyag igaz része jelentéktelen igazságokból áll.

Ugyanis semmivel sem tesz könnyebbé az életet.

Sőt.

A szakmai képzés más lapra tartozik, mint az általános képzés, de a szakmai képzés tekintetében is a tananyag jó része hamis, az igazságok pedig vagy jelentéktelenek, vagy kizárólag a szakmai feladatok végrehajtásához nyújtanak segítséget. Aki már próbált egy szakmát iskolában megtanulni, az tudja, hogy nem lehet – az iskolaévek után még hosszas hónapokra és évekre van szükség ahhoz, hogy az ember tényleg belejőjön választott mestersége gyakorlásába.

2.

A Föld majd minden országában a hivatalosan elfogadott – de ettől még továbbra is teljesen alaptalan – világnézet a materializmus. A materializmus szerint csak egy élet van.

Az emberek ennek az állítólagos egyetlen egy életüknek igen jelentős részét (10-15-20 évet) fordítják arra, hogy bizonyos információkkal találkozzanak, melyeknek 80-85 százalékát egyszerűen elfelejtik, miután kikerülnek az oktatási rendszerből, a maradékot pedig semmire sem használják, legfeljebb beszélgetnek róla.

A tananyag nagyrészt semmire sem használható információkból áll.

Az emberi élet negyedét-harmadát töltjük olyan teljesen értelmetlen tevékenységgel, melyet hihetetlenül túlértékelnek.

Mi ez, ha nem embertelenség?

A hivatalos anyagokban az áll, hogy az oktatás célja az alpműveltség kialakítása az emberekben.

Először is, ezt nem tudják elérni.

Másodszor pedig, ennek a célnak nincsen semmi értelme, és mérhetetlen mennyiségű dilettantizmust fed el.

Mire jó a műveltség?

Mit kellene kapnunk az alpműveltségtől?

Ki és milyen alapon állapította meg, hogy mit kell alpműveltségnek tekintenünk?

És ami még szörnyűbb: miért valamiféle műveltség kialakítása az oktatás célja, miért nem a felkészítés az ÉLETRE???

A válasz sajnos túlon túl egyszerű.

Egyfelől mert a legfelsőbb kasztnak nem érdeke életképesebbé tenni bárkit is. Sőt.

Másfelől pedig, mert így sokkal nehezebb lebuknia a pedagógia nevű áltudománynak, amely teljesen képtelen arra, hogy bárkinek bármit megtanítsa. Mert ha pusztán műveltségről van szó, akkor mi lenne a vizsga? Egy kis memóriateszt. Emlékszik a diák erre és erre vagy nem emlékszik? És ennyi.

Az, hogy mire megy ezzel az „alpműveltség” néven nevezett, önkényesen összetákolt irdatlan információhalmazzal az ÉLETBEN, soha még csak fel sem merül!

És mi sem természetesebb, minthogy nem merül fel! Mert ha ez is számítana, akkor meg lehetne vizsgálni, hogy vajon az oktatási rendszerből kikerült emberi lények ténylegesen életképesebbek lettek-e, és vajon ténylegesen sikert-sikerre halmoznak az életben?

Mert ha ezt egyszer elkezdenék elvárni az oktatástól, akkor azonnal kiderülni, hogy az nem működik.

Így pedig, hogy nehogy egyszer kiderüljön, hogy itt igazából egyáltalán nem tanításról van szó, hanem nevelésről, azt mondják, hogy az oktatás célja az alapműveltség megszerzése, és akkor megtehetik, hogy „műveltség” címszó alatt összedobálnak mindenféle semmire sem jó információkat egy „tananyag” nevű kosárba, MINDÖSSZE azon az alapon, hogy „ártani nem árthat, ha a diák erről is hall, meg erről is, meg erről is, meg erről is, meg erről is” stb., stb., stb.

És ezt a mérhetetlen mennyiségű, felesleges információt sulykolják az emberekbe hosszú-hosszú éveken keresztül, lekötve az idejüket, lekötve az energiájukat, és elrabolva tőlük az életük jelentős részét.

Az oktatási rendszer még a tanulás iránti vágyat is kiöli az emberből, és aljas módon bemocskolja a tanulás szót, és eléri, hogy a diák egy életre meggyűlölje a tanulást.

Az oktatási rendszer egyedüli haszna, hogy megtanít az embereknek két valóban fontos dolgot: az egyik az írni-olvasni tudás, a másik a négy matematikai alpművelet. Ezekhez azonban elegendő lenne egy-két hónap. Mi a tényleges értelme akkor a többi 200-240 hónapnak?

Ha az emberek 10-15-20 évet töltenének valóban használható dolgok megtanulásával, megválthatnák a világot.

Nos, ez az, amit a legfelsőbb kaszt nem szeretne.

A legfelsőbb kaszt arra használja az oktatási rendszert, hogy kiölje az emberekből a tanulás vágyát és szeretetét, hogy a tanulás tényleges mivoltát egy hamis definícióval helyettesítse és ezáltal majdnem teljesen lehetetlenné tegye bárminek a tényleges megértését, és hogy emberek milliárdjaiba verjen bele hazug nézeteket.

Az oktatási rendszer rendkívül sikeresen ültet gátlásokat a tanulóba, rendkívül sikeres emberek összezúzásában, szabad akaratuk kiölésében.

A tanításban azonban egyáltalán nem sikeres. Ebben kudarcot vallott.

Az oktatás csődje a tanulás és tanítás hamis definícióján alapszik. Annak oka, hogy néhány ember azért mégis csak megtanul valamit az iskolában, az az egyes tanárok

tehetsége, odaadása és elkötelezettsége.

3.

Az intelligencia és a tanulás különös kapcsolatban állnak egymással. Ez a kapcsolat egyike a nagy titkoknak.

Rengeteg IQ-tesztet dolgoztak ki, számuk több százra rúg, talán az ezret is eléri. Minden teszt egy kicsit más módon közelíti meg az intelligenciát: matematikai, logikai, mértani, némelyik földrajzi vagy zenei alapon, mások más módokon.

„Szakértők” százai és ezrei érezték úgy, hogy a meglévő IQ-tesztekkel valami baj van. Érzéseik háttérében az a megfigyelés állt, hogy az IQ-teszteken nem sikerült kellőképpen magas pontszámot elérniük.

A saját tesztjüket arra alapozták, amiben magukat a legjobbnak gondolták, és addig-addig alakították, amíg a teszt nem teljesítette a küldetését – azaz alkotóját roppant intelligensnek nem tüntette fel.

Az intelligencia és az IQ materialista definíciója olyan szinten zavaros, hogy egyáltalán nem is tekinthetők definíciónak.

Az intelligenciát így határozták meg: értelmesség, felfogóképesség, műveltség. Tehát mit csinál az intelligencia, amikor működik?

Egy ilyen tisztán gyakorlatias kérdésre a materializmus nincs felkészülve. Ezért egy nagyon nem gyakorlatias választ ad: „az agyban lévő agyi hírvivő és gondolkodó molekulák elektromos jelekké átalakított, feszültségkülönbségből adódó...” stb.

Ezt a definíciót én találtam ki, és annyira zavaros, hogy még én magam sem értem. Igazából senki nem érti, és azért nem, mert egyszerűen nincs értelme. De, ez is volt a cél.

4.

Az intelligencia tudományos meghatározása igen egyszerű: az intelligencia problémák felismerésének és megoldásának képessége. Ez egy gyakorlati és tiszta definíció.

Egy intelligensebb ember több problémát vesz észre, több problémát tud megoldani, gyorsabban ismeri fel a problémákat és gyorsabban oldja meg őket. Ennyi az egész.

A materialista „magyarázat” csak ködösítés.

Tételezzük fel, hogy egy fickó beül egy szobába és ott kitölt egy IQ-tesztet. A szintidő 30 perc, de neki elegendő a kitöltéshez mindössze 7 perc, és az eredmény maximális pontszám: a fickó IQ-ja (az időbónuszokkal együtt) 210. A teszten problémák voltak felsorolva, melyeket az illető felismert és megoldott. Tehát használta az intelligenciáját.

Azután tűz üt ki az épületben, emberünk pedig elevenen elég, mert nem tudott kimenekülni a házból.

Egy másik fickó, aki ugyanazon a teszten összesen 98 pontot ért el, gond nélkül kisétál az égő házból és még meg is ment nyolc másik embert.

Hogy lehet ez?

Kijutni egy égő házból ugyanúgy problémák sorozatának felismeréséből és megoldásából áll, mint egy öt ismeretlenes egyenlet megoldása.

Hát akkor?

A 210-es IQ-val rendelkező fickó hogyan mondhatott csődöt az intelligencia használatában, amikor ugyanaz a probléma semmit sem jelentett a 98-as IQ-val rendelkező fickónak?

Hogyan lehetséges ez?

Egy ember, aki bekerült a rekordok könyvébe, mert egy teszt szerint 288-as IQ-ja van, sohasem lenne képes felismerni egy égbekiáltó hibát egy szanszkrit versben, ha nem tud szanszkritul és nem ismeri a verselési formát.

Érti már?

Teljes képtelenség felismerni egy problémát, ha semmit sem tudunk arról a bizonyos dologról, és ha nem ismerjük fel, megoldani sem tudjuk.

És hogyan lehet valamiről tudást szerezni?

Tanulással.

Az intelligencia tehát egyszerűen tanulással fejleszthető.

Még hozzá tetszőleges mértékben.

Ebből pedig még valami következik: az, hogy IQ nem létezik. Az úgynevezett IQ-tesztek nem az intelligenciát mérik, hanem a műveltséget egy adott területen.

5.

Az IQ tehát nem létezik.

Legalábbis úgy nem, mint ahogyan mondják. A szokásos kérdésre, miszerint: "Mennyi az IQ-d?", a válasz az kellene, hogy legyen, hogy "Melyik IQ-teszt szerint"? Mert ahány teszt – annyi érték.

Nincs tehát abszolút IQ, ami alapján valakit szellemileg alacsonyabb vagy felsőbb rendűnek ítélnék.

Mivel az intelligencia a problémák felismerésének és megoldásának képessége, minden embernek számtalan IQ-ja van, minden területen más és más.

Ki az okosabb: Einstein vagy Lincoln?

A kérdés eleve helytelen. Így a helyes: miben melyikük az okosabb? Vagyis: mely területen melyikük képes rövidebb idő alatt több problémát felismerni és megoldani?

Egy hegesztő valószínűleg elaludna egy egész táblát betöltő felsőbb matematikai egyenlet láttán, egy zseniális matematikus viszont valószínűleg a kórházban vagy a hullaházban, esetleg a börtönben kötne ki, ha megpróbálna hegeszteni.

Az, hogy adott esetben melyik szakterület a fontosabb, már egy másik kérdés, és semmi köze az IQ témájához.

Minden egyes embernek minden egyes területen más és más az IQ-ja, és az adott terület IQ-ja egyes egyedül az adott terület megértésének fokától függ.

A tanulás célja, hogy képessé tegye az embert arra, hogy VALAMIT csinálni tudjon.

A megértés a tanulás végterméke.

A tanulás nem feltételes reflexek kialakítása, hanem a tudás megszerzése.

A tudás nem a tekintélyek közvetítette információk ellenőrzés nélküli elfogadása, és vallási áhitattal való babusgatása, hanem személyes bizonyosság.

Tehát arról, hogy mi van a Hold sötét oldalán, nem úgy lehet valamit megtudni, hogy az ember elolvassa X. Y. tekintély véleményét, hanem úgy, hogy elmegy és megnézi, hogy mi van a Hold sötét oldalán.

Odamegy és megnézi a saját szemével. Ezt jelenti az, hogy személyes bizonyosság. Ezt jelenti az a szó, hogy tudás.

Ha a tudás nem valami olyan, amit mi tapasztaltunk meg, amit mi magunk láttunk a saját szemünkkel, akkor a tudás csakis olyan valami lehet, amit elhittünk valakinek. Ha nem a személyes tapasztalat a döntő, akkor nem marad más, mint a tekintélyek.

A tanulás maga egy szisztematikus módszer, amely elvezeti az embert a megértésig, a bizonyosságig valamivel kapcsolatban.

A tanulás az egyik legnagyobb haszonnal járó tevékenység.

A tanulás bármilyen magaslatra eljuttathat egy embert. Vagy magát az emberiséget.

A GAZDASÁGI BILINCS

A KILENCEDIK LECKE A VILÁGRÓL

1.

Gazdaság nélkül egyetlen civilizáció sem életképes. A gazdaság egy rendszer, amely termékeket és szolgáltatásokat hoz létre, és értékesíti azokat. Ahhoz, hogy kereskedelem jöhessen létre, szükség van valamire, amit ki lehet cserélni valami másra. Ez a valami lehet egy termék, például egy ház, vagy egy szolgáltatás, például egy ház megtervezése.

Kizárólag egyfajta kereskedelem van, ez pedig a cserekereskedelem. A közvetlen cserekereskedelem azonban roppant nehézkes, el sem tudná képzelni, hogy mennyire bonyolult és lassú, és mennyire nem hatékony.

A közvetlen cserekereskedelemben ha valaki rendelkezik mondjuk egy székkal, és szalmát szeretne, akkor keresnie kell egy embert, akinek van szalmája és aki egy széket akar, és éppen olyan széket, mint amelyet ő kínál.

Hogy a gazdaság hatékonyságát megnöveljék, kitalálták a közvetett cserekereskedelmet és az áruk és szolgáltatások elcserélésébe beiktattak egy köztes lépést. Ez a köztes lépés az univerzális csereeszköz, mindent erre cserélnek el. Ezt hívják pénznek.

Gazdaság és pénz nélkül vagy nem élnénk már, vagy még mindig őskor lenne.

A gazdaság vagy a pénz nem rossz, nem gonosz. Ezek csak eszközök, amelyek nagyon fontosak egy nagy méretű közösség fennmaradásában.

2.

A gazdaság az a rendszer, amely a legközvetlenebb módon uralja a testünket. A gazdasági rendszerből élünk fizikailag, a gazdasági rendszeren keresztül eszünk, iszunk, lakunk, dolgozunk, szórakozunk, pihenünk, kapunk orvosi ellátást.

A gazdasági rendszer tele van olyan mechanizmusokkal, melyeket arra használnak, hogy minket a testi szükségleteinken keresztül kontrolláljanak.

Egy ember, életének igen jelentős részét tölti pénzkereséssel, hogy fenntarthassa a testét.

A pusztán létért való napi küzdelem köti le idejének, energiájának, gondolatainak és figyelmének óriási hányadát.

Az emberek többsége olyan munkát végez, amit csak a pénzért csinál, és ami

egyébként nem érdekli.

Ha a gazdasági bilincs nem létezne, az emberek annak szentelhetnék magukat, aminek valóban szeretnék, olyan dolgokat tanulhatnának, amik tényleg érdeklik őket.

Az igazi emberi élet, az igazi emberhez méltó élet csak azután kezdődik el, miután többé már nem kell a pusztá fennmaradásért küzdenünk, és többé már nem a külső kényszerek irányítják az életünket.

Ellenvetésként felhozhatnánk, hogy számtalan gazdag ember csupán a pénzt hajszolja. Ez tény, de ez csak arra vezethető vissza, hogy nem tudják, mire való a pénz.

A pénz üzemanyag, amely képes életet, vállalkozásokat, projekteket, szervezeteket működtetni, továbbá a pénzen időt lehet venni, időt a valóban fontos dolgokra.

Egy ember, aki dolgozik, alkot, a munkáján, a létrehozott terméken vagy szolgáltatáson keresztül megfelelően hozzájárult a gazdasághoz, további hozzájárulásra nincs szükség.

A jövedelemadó – bármilyen tudományoskodó magyarázatot is adnak elengedhetetlen voltára – nincs szüksége az államnak. Az adó csak és kizárólag egy önkényesen beépített elem, melynek egyedüli funkciója az állampolgárok kontrollálása.

A jövedelemadó nem csupán a magát valamilyen ismeretlen okból tudományként definiáló közgazdaságtan szegénységi bizonyítványa; a jövedelemadó szimplán csak egy eszköz az elnyomáshoz.

Minél jobban ért valaki egy mesterséghez, minél eredményesebb és szorgalmasabb, annál nagyobb adót kell fizetnie, vagyis annál jobban megbüntetik.

Minél kevésbé hasznos tagja valaki a társadalomnak, annál kevésbé büntetik meg. Ha teljesen haszontalan, ha csak egy kolonc a többiek nyakán, ha egyáltalán semmivel sem járul hozzá a társadalomhoz, megjutalmazták – más szóval: segílyt kap érte.

Az a fajta adórendszer, amely a bevételhez igazítja a jövedelemadót, azaz minél többet keres valaki, annál nagyobb százalékát kell adóba kifizetnie, Karl Marx nevéhez fűződik.

Ennek a rendszernek mindössze annyi az értelme, hogy általa lehetetlenné vált, hogy az ember legálisan gazdaságilag függetlenné váljon, és ne érezze többé a gazdasági bilincs szorítását.

Mindegy, hogy valaki mennyire tehetséges, mindegy, mekkora tudása van, mindegy,

mennyit dolgozik, mindegy, mennyi hasznot hajt egy országnak, akkor sem tud megszabadulni a gazdasági bilincstől, mert Marx adórendszere ezt nem teszi lehetővé.

Legálisan nem. Csak illegálisan. De abban a pillanatban, hogy valaki törvényt szeg, máris támadási felületet kínál a rendszernek.

Az ideológia, amely eladta ezt a fajta elnyomó adórendszert, olyan tételeket tartalmaz, mint a „közös teherviselés”, az „igazságos adózás”, a „szegények megkímélése” és egyebek. Ahhoz, hogy ezeket a hazugságokat el lehessen fogadtatni, előbb el kellett hitetni a tömegekkel, hogy csak illegális módszerekkel lehet meggazdagodni, és mindenki, aki jól él, az bűnöző és kizsákmányol másokat.

Ez az elképzelés teljesen figyelmen kívül hagyja az egyéni adottságokat, a képességet, az intelligenciát, a kitartást, az elszántságot, az alaposságot, és még hosszan lehetne sorolni, hogy mi mindent. És mindezt megtagadva, azt állítja, hogy akinek van pénze, annak csak és kizárólag azért van, mert elvette másoktól.

A gazdaság úgy épül fel, hogy iszonyúan megbünteti a valakiket, akik tesznek a közösségért, és megjutalmazza a senkiket, akik csak rontják a levegőt. A legfelsőbb kaszt kevés olyan hatékonyságú eszközt dolgozott ki az idők folyamán a morál lerombolására, mint amilyen a jövedelemadó.

3.

Bármit veszünk is alapul, szinte biztos, hogy valamilyen mennyiségű pénzre van szükség ahhoz, hogy fenn tudjuk tartani, és működtetni tudjuk. Tehát a pénz üzemanyag.

A legfelsőbb kaszt számtalan trükköt eszelt ki, amelyek lehetővé teszik a számára, hogy pénzügyi manipulációkkal majdhogynem bármit függőségben tarthasson.

Például kitalálják, hogy egy hazugság tananyag lesz az egyetemeken. Az egyik egyetem azonban nem hajlandó oktatni a hazugságot, mert az igazgató átlát a dolgon. Mi történik? Az egyetem rövid idő alatt pénzforrás nélkül marad, és eltűnik a süllyesztőben. Amennyiben az igazgató csupán egy alkalmazott, az iskolát a csődtől egyedül az igazgató kirúgása menti meg, így a tulajdonos menesztí az illetőt.

És az egyetem, amely oly bőszen ellenállt annak, hogy kötelező tananyaggá tegyen egy hazugságot, mégis tananyaggá teszi azt – vagy béke poraira.

A példánál maradva, mondjuk, hogy az igazgatót kihajították az állásából. Megpróbál elhelyezkedni egy másik oktatási intézménynél, de mivel fekete listán van, sehol nem veszik fel (vagy ha mégis, rövid idő elteltével eltávolítják az állásából), mert kattan a gazdasági bilincs, és az iskola kénytelen engedni a nyomásnak, amennyiben fenn akar maradni.

Egy zseniális mérnök el akar indítani egy kutatási projektet és támogatást keres hozzá. A hír eljut a legfelsőbb kaszthoz, és a kaszt úgy intézi, hogy a mérnök meg is kapja a kért támogatást. Hogy miért? Mert szükségük van a tudására és látni akarják, hová tud eljutni.

És azután mi történik?

A kutató a pénzért cserébe átruházta a támogatóira a szerzői jogokat, az iparvédelmi jogokat, a nyilvánosságra hozatal jogait, a kereskedelmi jogokat stb., és így a felfedezéseit elássák és azok soha nem jutnak el a nagyközönséghez.

Olyan is előfordul, hogy menet közben rájönnek, hogy a kutatás túlságosan veszélyes, ezért kitalálnak valamilyen ürügyet, felháborodást színlelnek, befagyasztják a támogatást, majd azzal a felkiáltással, hogy becsapták őket, követelik vissza a befektetett pénzt. És a kutatók, tudósok hirtelen teljesen eladósodnak, és még az is előfordulhat, hogy emiatt elszegényednek és/vagy börtönbe kerülnek.

A legfelsőbb kaszt alapvetően három módszert használ arra, hogy gazdaságilag szabályozza a világot:

1. Bizonyos dolgokat (projekteket, politikai mozgalmakat stb.) egyszerűen nem támogat, és minden rendelkezésére álló eszközzel megakadályozza, hogy ezek pénzhez jussanak.

2. Pénzügyi támogatást nyújt, de a pénzt feltételekhez köti (mint például a fenti esetemben, amikor is egy hazugság tanítása volt a feltétel).

3. Pénzügyi támogatást nyújt, de csak azért, hogy ezáltal megszerezzen bizonyos találmányokat (stb.), amelyeket azután megtart magának, és amelyek soha nem jutnak el az emberekhez.

Ezen a három módon egész tudományágakat, orvosi irányzatokat, iskolákat, technikai újításokat (stb.) sorvasztottak el.

A gazdasági bilincs alkalmazásával olyan repülési módszerek, olyan gyógyító iskolák

tűntek el a semmibe, amelyekről szinte senki sem hallott. És nem azért tűntek el, mert nem működtek, vagy nem voltak eléggé hatékonyak.

Épp ellenkezőleg.

4.

A konzern egy olyan vállalatcsoportot jelent, amelyben az egymástól látszólag független vállalatoknak közös vezetése van.

A gazdaságot titkos konserneken keresztül irányítják.

A legnagyobb vállalatoknak, vállalatbirodalmaknak közös vezetőségük van. Ezek be nem jegyzett, nyilvántartásba nem vett, titkos konsernek, melyeknek sehol nincs nyomuk.

Egy-egy iparág meghatározó cégeit azonos vezetői testület irányítja a háttérből. A látszólag konkurens vállalatok a valóságban nem vetélytársai egymásnak.

A gazdasági élet első számú vezetői klubokban találkoznak, ott kötik szerződéseiket, ott állapodnak meg céljaikról, stratégiájukról.

A gazdaság urai pénzt tudnak teremteni: verik, nyomtatják a pénzt, és amióta a banki rendszer számítógépesítve lett, bebillentyűzik a pénzt. A gazdaság urai teremtik a pénzt, vagyis létrehozzák, nem pedig kapják vagy kiérdemlik azt.

Ez azt jelenti, hogy a pénzért nem adnak semmit, de bármit megkaphatnak érte.

Ha például meg akarnak vásárolni egy vállalatot, melynek az értéke 5 milliárd dollár, különféle trükkökkel lealkudják az árat 3 milliárd dollárra, majd odaülnek a számítógép elé, és beírják:

„\$ 3.000.000.000”

Azután lenyomják az ENTER billentyűt vagy ráklikkelnek az egérrel a megfelelő helyre, és ezzel átutalták a „pénzt”, és a vállalat átszállt a tulajdonukba.

És mindenki boldog.

Teremtik a pénzt, nem dolgoznak meg érte, nem adnak érte semmit.

5.

Egy mostanában egyre népszerűbbé váló elmélet szerint a világot a nagy bankárdinasztiák irányítják, és a pénz az, amivel legyőzték a civilizációt.

Ezek a bankárdinasztiák valóban léteznek, és ezerféle trükkel tettek szert mérhetetlen vagyonokra, és valóban gazdasági bilincsbe verték a világ nagy részét.

De korántsem ők állnak a csúcson.

John F. Kennedy hozott egy törvényt, és a világ leghatalmasabb bankárjai nem tehetek ellene semmit. Bármit csináltak is, a törvény ott volt, egyetlen politikus miatt elvesztették legnagyobb üzletüket, és többé nem állt magánkézben Amerikában a pénzkibocsátás joga.

A politika tehát felette áll a gazdaságnak.

Nem számít, hogy mi a látszat, ez az igazság.

JFK egymaga legyőzte a leghatalmasabb pénzmogulokat.

És a nagy bankok csak úgy tudták visszaszerezni a befolyásukat, hogy megölték az elnököt, és egy olyan embert tettek a megüresedett bársonyszékbe, akit meg lehetett venni.

Megölték.

Erőszakkal távolították el az elnököt, mert pénzzel, befolyással és fenyegetéssel nem tudták.

Erőszakkal - tehát az erőszak a politika felett áll.

És mivel mindenki gondolkodik, mindenki gondol valamit, és van, amit az emberek megtesznek, és van, amit soha, ezért látható, hogy a gondolkodás befolyásolása áll mindenek felett.

Mert oka van annak, hogy egyik bankárdinasztia nem támad a másikra; oka van annak, hogy nem követnek el merényletet e dinasztiák fejei ellen; oka van annak, hogy nem veszik el tőlük a vagyonukat, nem lövik agyon őket az utcán, nem mérgezik meg őket a kedvenc klubjukban.

Gondolatok az okai mindennek.

A törvényhozás hatalma felette áll a pénzkibocsátás hatalmának, az erőszak felette áll a törvényhozás hatalmának, az eszmék elhitése pedig felette áll mindegyiknek.

A BETEG ORVOS

A TIZEDIK LECKE A VILÁGRÓL

1.

Az ősi Kínában az orvosok rendszeres juttatást kaptak a pácienseiktől, és ezekből a járandóságokból éltek. A páciens pedig azért fizetett az orvosnak, hogy egészséges legyen, nem azért, hogy meggyógyítsa, ha beteg. Ha egy orvos páciense megbetegedett, nem fizetett többé az orvosának, amíg az meg nem gyógyította.

Az orvosokat azért fizették, hogy megelőzzék a betegségeket, és ha ezt nem tudták elérni, nem fizettek nekik többé. Ha egy orvosnak túl sok betege volt, előfordulhatott, hogy az orvost elüldözték, börtönbe zárták, vagy kivégezték.

Ma, ez teljesen elképzelhetetlen.

Ma, egy magánpraxist folytató orvos életszínvonala a betegek számától függ, és csak az megy orvoshoz, aki beteg, aki egészséges, az nem.

Ma az úgynevezett orvostudomány annál több állami és alapítványi támogatást kap, minél több a beteg, és minél több a betegség.

Ez a pont fordítottja annak a rendszernek, ami a régi Kínában volt.

Ebből következően a kutatás is teljesen más irányban halad.

Ma egy olyan orvos, akinek csak egészséges páciensei vannak, éhen hal.

2.

Sok évvel ezelőtt, amikor még nem voltam a legfelsőbb kaszt embere, volt egy barátom, aki rákos lett, és az orvosa azt mondta neki, hogy legfeljebb fél éve lehet hátra.

A barátom más orvosokat is felkeresett abban a reménykedve, hogy téves a diagnózis. Ám nyolc orvos is megerősítette: tényleg rákos és tényleg haldoklik.

A sokk néhány napra letaglózta, de utána új erőre kapott, nyakába vette a világot és addig járt, amíg nem talált egy doktort, aki tudott rákot gyógyítani.

Az öreg mexikói gyógyító valamilyen kivonatot fecskendezett a tumorba, mire a tumor felszívódott. A barátom négy héttel később került elő és teljesen egészséges volt.

Elment minden orvoshoz, akik diagnosztizálták, és mindegyikük megállapította, hogy nincs rákja. Azt mondták: „Nyilván téves volt a diagnózis, előfordul néha”.

A barátom körülbelül két évvel később szerelmes lett egy lányba, majd

összeházasodtak. Örülten szerelmesek voltak, ám egyszer a lány csak beteg lett. Rákos.

A barátom nem esett kétségbe, hiszen ő ismert egy doktort, aki tudott rákot gyógyítani.

De a felesége nem hitt az öreg vajákosokban...

Ő az orvosokban hitt...

Mindennek alávetette magát, amit az orvosai javasoltak, de nem gyógyult meg. Alig nyolc hónappal később meghalt.

A barátom majd' eszét vesztette a fájdalomtól; élni sem akart.

Néhány héttel később a börtönből hívott fel, ahova gyilkosságért csukták. Ugyanis fogott egy sörétes puskát, meglátogatta a felesége orvosát, kérdőre vonta, hogy miért nem volt képes meggyógyítani élete szerelmét. A válaszok pedig nyilván nem igazán tetszettek neki, mert a beszélgetést azzal fejezte be, hogy szétlőtte az orvos fejét.

A bíróságon előadta a történetét, ám SENKI nem hitt neki. Az orvosok gazolták, hogy valóban volt egy téves diagnózis az állapotáról, ám az ilyesmi sajnos megesik. A barátomat halálra ítélték és ki is végezték.

Mindez a nyolcvanas évek legelején történt, a rák már akkor is mumus volt; emberek milliói haltak bele és emberek milliárdjai rettegtek tőle.

Az én barátomnak volt egy nagy híre: van egy ember Mexikóban, aki tud rákot gyógyítani! Nem kell a rákba belehalni, mert van valaki, aki pár dollárért meg tudja gyógyítani!

Senkit sem érdekelt.

Akkoriban eléggé megviselt az eset, de megértettem belőle, hogy a tekintély hogyan képes utakat lezárni, igazságot hazugságnak bemutatni, és embereket lemészárolni - fegyver nélkül.

3.

Mivel akkoriban még magam is féltem a ráktól, eléggé felkavart az ügy, és emlékszem, ahogyan éjjeleken át gondolkodtam az orvosok lelkivilágán.

Azon, hogy vajon mit is érezhetnek és mire gondolhatnak, miközben ott ülnek az asztaluknál fehér köpenyben, és azt mondják a velük szemben ülő, összetört, beteg embernek, hogy nincs más megoldás, mint egy olyan kezelés, aminek a hatékonysága finoman szólva is kétségbe vonható, és azt állítják, hogy az egész Földön nincs ennél jobb módszer?

Nem tudtam megérteni ezt a fajta döbbenetes, ép ésszel felfoghatatlan, öngyilkos terroristákra jellemző, fanatikus vakhitet, amivel egy orvos azt gondolja, hogy ismer MINDEN módszert, minden ötletet, minden eljárást, amivel valamilyen betegséget bárki valaha is ezen a bolygón kezelni próbált, és TUDJA, hogy MINDEN, MINDEN, MINDEN lehetőség közül egyedül az ő általa kínált dolog hozhat megoldást, és az a leghatékonyabb.

Azután beszervezett a legfelsőbb kaszt, és én rövid úton megértettem, mi folyik és miért.

Az egészségügy fontos eszköz. Mit gondol, a négy nagy hálózat közül melyikhez tartozik?

A politikai hálózat alá? Netán a gazdasági hálózathoz? Az erőszakiparhoz? Az ideológiához?

Nos, elárulom: az erőszak- hálózat fennhatósága alá tartozik a teljes egészségügyi rendszer az egész világon.

Az igazi orvos egy gyógyító szakember. A nem igazi orvos pedig kereskedő, aki gyógyszereket, módszereket és hazugságokat árul.

Vannak bizonyos termékek, amelyeket elképesztően alacsony áron állítanak elő. Ezek a gyógyszerek. Vannak olyan gyógyszerek, amiknek mázsája néhány centbe kerül, ám milligrammját néhány dollárért árulják. Ez nem túlzás, utána lehet nézni!

A helytelen életmódból következő rossz testi működést, a stressz okozta bántalmakat vagy az élet egyik-másik problémáját ÖNKÉNYESEN KINEVEZIK BETEGSÉGNEK, összeállítják a tünetek listáját, tudományosnak hangzó nevet adnak az állapotnak, majd elkezdik ezt az állapotot betegségként diagnosztizálni az embereken, akik a diagnózis hatására súlyos pénzeket költenek el egy olyan termékre, ami nem gyógyítja meg őket, és amin nagyobb a haszon, mint a heroinon.

Azt mondja sz orvos: „Önnek ez és ez a betegsége, és ezeket és ezeket a gyógyszereket kell megvennie”. Ön pedig azt mondja: „Igenis!”

És megveszi.

Gondolja ezt át üzleti szempontból!

Mondjuk, hogy ön árul valamit, kimegy az utcára, becsukja a szemét, rámutat valakire,

majd odamegy hozzá és ezt mondja: „Ön az ügyfelem!” Ő az, és minden ellenkezés nélkül megvesz bármit, amit ön kínál. Bármit , tényleg bármit! Akár kell neki, akár nem, akár van rá pénze, akár nincs!

Eredményes üzletember lenne, nem igaz? Bármit el tudna adni bárkinek. Tényleg bárkinek, mindössze azzal, hogy azt mondja neki: „Ön az én ügyfelem!” És kész, ennyi az egész!

Az úgynevezett orvostudomány ezt csinálja!

Odamegy önhöz egy fickó, és azt mondja: „Vegye meg ezt a vacakot!”. Ön meg elküldi a fenébe, mert nem érdekli. Erre a fickó: „Ön beteg. Ez meggyógyítja”. Ön pedig megijed, és fizet.

Ez a legkifinomultabb rablás, amit valaha is kieszelték.

5.

A legfelsőbb kaszt az „orvostudomány” tekintélyével ad el bizonyos hazugságokat és tart távol igazságokat az emberektől.

Mert az igazság az, hogy önt megmérgezik nap mint nap.

Igen, igen: ÖNT MEGMÉRGEZIK!

Kis mennyiségű, enyhe, de hosszú távon veszélyes és halálos mérgekkel tömik önt élete minden napján.

Ezeket a mérgeket az élelmiszerrel (és a szennyezett levegővel) juttatják az ön testébe.

Igen, az élelmiszerek meg vannak mérgezve. Tényleg. És tudatosan.

Mindegy, hogy hogyan hangzik, ez tény.

Az olyan dolgok, mint például a cukor vagy a mesterséges adalékanyagok – mérgek.

Közönséges mérgek.

A különféle táplálkozási irányzatok azért nem szoktak igazi eredményt hozni, mert nincsenek tudatában annak, ami a háttérben meglapul.

És hogy mivel érik el, hogy ön megmérgezze saját magát?

Ízekkel.

Mert az ízek – drogok.

Valóban. És klasszikus értelemben.

AZ ÍZEK DROGOK!

A természetben nem, vagy csak nagyon ritkán előfordulóan erős, mesterségesen létrehozott vagy felerősített ízek ténylegesen drogként viselkednek az ön szervezetében. Ön ténylegesen függővé válik bizonyos ízeiktől.

Gondoljon bele: bármiről le tudna mondani, most azonnal és végleg?

Valószínűleg nem.

Mindegy, hogy ön minek az ízétől függő: a kávé, a sör, a kakaó ízétől, a vaj, a sült hús, a csokoládé ízétől: ezek mindegyike mérget tartalmaz, és ön – mivel rabja az íznek – rendszeresen fogyaszt belőlük, így rendszeresen bizonyos mennyiségű mérget visz be a szervezetébe.

A mérgezés következtében ténylegesen millióféle állapot jöhet létre, amik nagy részét betegségként tartják számon. De ezek mérgezések. Megérzések! És így is kell kezelni őket, ha valóban a gyógyulás a cél.

Természetesen a mérgek léte nem válasz mindenre. A teljes válaszhoz hozzátartoznak még az úgynevezett hiánybetegségek és a stressz is.

Igazi rejtélyek a gyógyítás területén nincsenek.

Vannak helyettük óriási üzleti, politikai és ideológiai érdekek, és az egészségügy azért része az erőszakiparnak, mert milliárdokat lehet általa sakkban tartani, egészségileg tönkretenni és megölni.

A HÁBORÚK EGYEDÜLI OKA

A TIZENEGYEDIK LECKE A VILÁGRÓL

1.

Tudja, mit csináltak a franciák az első világháborúban?

Tudja, mit csináltak a németek a második világháborúban?

Tudja, mit csináltak az amerikaiak Vietnamban?

Tudja, mit csináltak a szovjetek Afganisztánban?

Tudja, mit csináltak az irakiak Kuvaitban?

Megmondom: egyáltalán semmit!

Egy ország nem egy zárt rendszer, de még egy földrész sem az. Ez a bolygó, ez egy zárt rendszer. Következésképpen ezen a bolygón minden globális, vagyis minden mindenkire tartozik. Bármilyen történjék is egy országban, az valamennyi országra tartozik. Semmi sem magánügy.

Csernobil óta ezt aligha kell magyarázni.

Valójában nincsenek népek, csak emberek vannak. Nincsenek országok sem, csak ez a bolygó van.

Ez az alaphelyzet.

Egy ilyen alaphelyzetre azonban túl nagy erőszakot nem lehet felépíteni, nem lehet annyi erőszakot összehozni, amellyel le lehet kötni több milliárd ember figyelmét, gondolkodását, érzelmeit és tevékenységét.

Ezért a legfelsőbb kasztnak el kellett hitetni az emberekkel, hogy akik más földrajzi területeken élnek, azok idegenek és veszélyesek, de legalábbis gyanúsak.

Így már lehet nemzetközi bűnözést létrehozni, háborúzni, háborús fenyegetettséget fenntartani.

2.

A józan ész nem más, mint az a képesség, hogy felismerjük a különbségeket. Tehát a túlzott általánosítás a józan ész ellensége, és majdnem minden általánosítás túlzott.

Az általánosítás (a különbségek figyelmen kívül hagyása) a manipuláció egyik legalapvetőbb, leghatásosabb, ugyanakkor leggonoszabb eszköze.

A média tulajdonképpen mindent általánosít.

Az általánosítás, mint valami kór, annyira elterjedt és olyan hatásos, hogy ha bemutatják a tévében, hogy történt három megbetegedés három különböző országban, akkor a reakció az, hogy „világjárvány van”. Három ember megbetegedett a hatmilliárdból, és ezt világjárványnak nézik!

Az erőszak nem tud elterjedni, ha nem alapozzák meg általánosítással.

Egy háborút teljes képtelenség kirobbantani, ha általánosítással nem alapozták meg előtte.

Tehát a kérdés az, hogy mit tettek a németek a második világháborúban; mit tettek az amerikaiak Vietnamban; és mit tettek az irakiak Kuvaitban?

És az egyedüli helyes válasz úgy szól, hogy EGYÁLTALÁN SEMMIT!

Se a németek, se az amerikaiak, se az irakiak nem tesznek semmit. Ezek népek, márpedig népek nem tudnak cselekedni.

A történelemkönyvekben az áll, hogy a németek a második világháborúban megtámadták Franciaországot. Abszolút lehetetlenség! Ez hazugság. Nem történt meg! Népek nem cselekednek. A nép az egy elvont fogalom, ami egyfajta közösséget jelöl, semmi többet. Konkrét személyek bűneiért nem lehet egy egész népeiséget elítélni és felelőssé tenni. Az ilyen „kollektív felelősség” mindig azt eredményezi, hogy az igazi tettesek megússzák, viszont rengeteg ártatlan embert büntetnek meg.

Néhány ember parancsára, és néhány ember tervei szerint, akik közt néhányan Németországban, néhányan Ausztriában, néhányan más országokban születtek, egy hadsereg, amely német zászlót hordozott, és amely javarészt olyan emberekből állt, akik Németországban jöttek a világra, megtámadta a Franciaországban élő embereket. Ez igaz, ez megtörtént. És korántsem értett egyet ezzel a lépéssel minden német nemzetiségű ember!

El tudja képzelni, hogy mennyi fenyegetés kellett ahhoz, hogy a második világháborús hadseregek katonái számukra vadidegen, névtelen embereket öljenek halomra?

Van arról fogalma, hogy milyen ocsmány és brutális módon kellett fenyegetni és fegyelmezni a hadseregekbe besorolt embereket (és családjukat), hogy végrehajtsák az értelmetlen parancsokat?

A korabeli feljegyzések tanúsága szerint, a német hadsereg katonáinak több, mint 50

százaléka még ezeknek a fenyegetéseknek a hatására sem volt hajlandó ölni!

Valóságos átnevelő táborokat és programokat kellett kidolgoznia a vezetőségnek, hogy rá tudják bírni a katonáikat, hogy parancsra halálos bűnöket kövessenek el.

Ennyire nem értettek egyet a háborúval!

Ha nemzeteket ítélünk el, akkor annak két eredménye lesz:

1. A valódi bűnösök megússzák! Ez teljesen biztos.

2. Egész nemzeteket fogunk meggyűlölni, vagyis általánosítunk, ez pedig nem egyéb, mint háborús, uszító propaganda!

Ahhoz, hogy felismerjünk és megoldjunk egy problémát, képesnek kell lennünk arra, hogy a dolgokat megkülönböztessük egymástól.

Mindent emberek tesznek: emberek teszik a jót is és a rosszat is, és ha nem vagyunk képesek megkülönböztetni egymástól az embereket, és nem vagyunk képesek beazonosítani a veszély tényleges forrását, akkor semmit sem tehetünk a dologgal kapcsolatban.

A legfelsőbb kaszt tisztában van ezzel, és ténylegesen egyre butábbá és butábbá teszi az embereket azáltal, hogy a média általánosításoktól hangos.

3.

A legfelsőbb kaszt beleveri az emberekbe az általánosítást. Így mindent összefüggő, sima masszának látnak, és megőrülnek.

Minden ugyanolyan.

Mindenki ugyanolyan.

Vagy senki nem csinált semmit, vagy mindenki csinálta!

Ahhoz, hogy kirobbanthassanak egy háborút, elképesztő mennyiségű általánosításra van szükség!

A háború alapfeltétele, hogy legalább két ország fegyveres hadereje szervezett keretek között egymásra támadjon és elkezdje gyilkolni egymást.

Hogyan lehetne rávenni egy embert arra, hogy menjen el egy másik országba, és ölje meg azokat az embereket, akik ott élnek? Megtévesztéssel! Olyan fokú megtévesztéssel, ami felér a hallucinációval.

Nyolc iráni születésű ember elmegy Kínába, és ott végrehajtanak egy bűncselekményt.

Ha nincs általánosítás, mi történne? Keresnék ezt a nyolc embert, elfognák és megbüntetnék őket, és egyetlenegyszer sem kerülne szóba, hogy hol születtek.

Viszont, ha általánosítunk, akkor a nyolc iráni születésű ember Kínában elkövetett bűncselekménye Irán HADÜZENETE Kínának, minek „következtében” a kínai hadsereg elmegy Iránba, és ott elkezdni ölni az embereket.

Általánosítás nélkül nem létezhet háború, nem létezhet konfliktus országok, népek, vallások vagy bármilyen más közösségek között.

Figyelje meg, hogy amikor néhány Angliában született fehér ember bűncselekményt követ el az Egyesült Államokban, a háború lehetősége fel sem merül, míg ha néhány szíriai születésű ember követ el bűncselekményt az Egyesült Államokban, akkor azonnal szóba kerül egy háború Szíriával.

Ennek az az oka, hogy a legfelsőbb kaszt háborús feszültséget akar szítani Amerika és Szíria között, míg Amerika és Anglia között nem.

Pedig mindkét esetben ugyanaz történt, de egyik esetben nem általánosítottak, a másikban igen.

4.

Amerikának nincs válaszlépése, Oroszországnak nincsenek tervei, Irak nem fenyeget más országokat, és így tovább és így tovább. Az országok csupán elvont fogalmak, csupán földrajzi és jogi kifejezések.

Egy ország vagy egy nép nem gondol semmit, nem érez semmit, nem tesz semmit, nem tervez semmit, nem hoz semmilyen döntést, és nem tart semerre. CSAK az emberek képesek effélékre, az egyes emberek, akiknek nevük van, arcuk van, tartózkodási helyük van, gondolataik vannak, világlátásuk van, és életük van.

Tegyük fel, hogy húsz ember (akik Ausztráliában születtek, és a Szaharában élnek) elutazik Angliába, és meggyilkolják a királyi családot, mire „Anglia” hadat üzen „Ausztráliának” és a „Szaharának”...

Ez ugyanolyan értelmes dolog, mint ha egy hegymászó lezuhanna egy hegyről, mire odamenne néhány ember és elkezdené verni a hegyet, hogy bosszút álljanak!

Ez az egész pusztá manipuláció.

A legfelsőbb kaszt úgy dönt, hogy kirobbant egy háborút, bedob egy hazugságot (gondolat-bálványt), ellátja hamis érvekkel (ideológiával), és az egészet megtámogatja tekintélyekkel. Az emberek pedig elhiszik.

És már kezdődhet is a játék, melyet szakmai körökben úgy neveznek: „szervezett mézszárlás”.

5.

Ha megvizsgál bármilyen két dolgot, rengeteg különbséget fog találni közöttük. Két falevél, két alma, két könyv, két ceruza, két bármi.

Ha valaki azt mondaná önnek, hogy ön mindenben hajszál pontosan ugyanolyan, mint az egyik barátja, akkor tudná, hogy illető nem normális, hiszen ön ezernyi különbséget lát saját maga és a barátja között.

És ez csak két ember.

El tudja képzelni, hogy milyen lehet több millió embert tökéletesen egyformának látni?

El tudja képzelni, hogy ehhez mennyire örültnek kell lenni?

El tudja képzelni, hogy mekkora hatalmuk van a tekintélyeknek?

A háborús uszító propaganda semmi egyebet nem tesz, mint általánosít, és azt állítja, hogy egy adott néphez tartozó összes emberi lény, maximálisan egyetért mindenben. Ez a propaganda működik, pedig amit állít, az teljes képtelenség.

Azért vannak háborúk, hogy eltereljék az emberek figyelmét más dolgokról. A háborúknak nincs ennél alapvetőbb oka.

Egy háború azért tör ki, mert a legfelsőbb kaszt elrendeli a háborút. Az első lépés az, hogy bejön a propaganda, és nem tesz mást, mint általánosít.

Utánajárhat bármelyik háborúval kapcsolatban: az egész háborús, uszító propaganda kizárólag általánosításból állt.

Azután némi szervezéssel elegendő fegyvert és dühöt hoznak össze kis helyre, majd az egyik vagy mindkét hadsereg – vagy a hadsereg egy része – megindul. Létrejön a fegyveres konfliktus, ami azt jelenti, hogy emberek halnak meg. Ettől a pillanattól kezdve belép a képbe egy új tényező: a személyes veszteség. A háború innentől személyes üggyé válik a lakosság számára, és megy tovább magától.

Valahol minden (vagy majdnem minden) kereskedelem, és az ember ad valamit, és kap érte valamit cserébe. Egy háborúnál az ember odaadja a becsületét, a józan eszét, az egészségét, és az életét.

És mit kap ezekért cserébe?

Szavakat. Még hozzá üres szavakat.

Hazafi...

Hős...

Férfi...

Igaz ember..

Odaad mindent, amiye csak van, és néhány szót kap cserébe, néhány elnevezést, amelyek ha valaha is jelentettek valamit, biztos, hogy nem egy akaratnélküli bábót jelentettek, „ami” megy, amerre mutatják, elkövet bármilyen bűnt, és azután meghal, csak azért, mert azt mondták neki.

Egy háborút addig folytatnak, amíg a legfelsőbb kaszt akarja, és úgy ér véget, hogy a legfelsőbb kaszt leállítja. Bármelyik háborút veszi is, annak azért lett vége, mert fenn a csúcson azt mondták, hogy ezzel vége. A felszínen bemutattak valamit, amit ürügyként használtak, majd kiadták a megfelelő parancsokat, és a harc véget ért. Ennyi a háború.

Fogjon egy világtérképet, és nézze úgy, hogy felejtse el az országokat és az országhatárokat. Ha ezt megteszi, sokkal tisztábban fog látni.

Az abszolút lényegtelen, hogy egy adott büntettet a Földnek melyik pontján követtek el; akik elkövették, a Föld melyik pontján születtek, melyik pontján élnek, és melyik pontján tervelték ki, amit elkövettek.

Felejtse el az országokat, felejtse el a népeket, mert ilyesmi nem létezik.

Csak emberek vannak, és csak ez a bolygó van, más nincs.

Az idegenek nem a Földön élnek

BEMOCSKOLT VILÁG

A TIZENKETTEDIK LECKE A VILÁGRÓL

1.

Bizonyára emlékszik még azokra a szalagcímekre, amelyek világgá kürtölték a szenzációs hírt, miszerint az Amerikai Egyesült Államok és szövetségesei, az ENSZ és a nemzetközi közvélemény tiltakozása ellenére, megtámadta Irakot, azzal a céllal, hogy leszerelje annak tömegpusztító fegyvereit. És bizonyára azokra a szalagcímekre is emlékszik, amelyek azt kürtölték világgá, hogy nem találtak semmit.

Mi történt Irakban? Egy dolog egészen biztos: nem az, amit mondanak.

Ennek az újabb, szám szerint második iraki háborúnak semmi köze nincs se a tömegpusztító fegyverekhez, se az olajhoz. Itt valami másról van szó.

Gondoljon bele: mennyi minden múltott azon, hogy megtalálják azokat a tömegpusztító fegyvereket, amik miatt az egész háború elkezdődött?!

Mert ha megtalálják, az ellenzők elfelejtettek volna minden rosszat, minden nézeteltérést! Megbocsátották volna az ENSZ határozatainak a megsértését, a közvélemény semmibe vételét, mindent! Ha megtalálják, az megóvta volna az Egyesült Államok elnökének a jó hírét, az amerikai politika, a hírszerzés és a hadsereg jó hírét, az amerikai nép jó hírét!

Mégsem találtak semmit.

Vajon mi lehetett ennyire fontos, hogy még ezt az áldozatot is megérte?

Mert a kérdés nem az, ami látszólag a kérdés. Nem az a lényeg, hogy miért nem találtak semmit, hanem az, hogy ha ekkora volt a tét – miért nem hazudták azt, hogy találtak?

Hiszen annyira egyszerű lett volna az egész! Nem ez lett volna az első hazugság a politikában. És ki tudta volna ellenőrizni?

De játsszunk el a gondolattal és tételezzük fel, hogy Irakban találnak tömegpusztító fegyvert. Ön szerint mi volt a forgatókönyv erre az esetre?

Mondjuk, hogy Joe őrmester egy iraki faluban valami furcsát talál. Mit tesz? Értesíti a felettesét? Bizonyára. És a felettese? A felettese is értesíti a felettesét, nem igaz? És mit tesz még? Értesíti a médiát?

Tényleg?

Lefoglal öt utasszállító repülőgépet: egyet a tisztok számára, egyet a szakértők számára, egyet a helyszínt biztosító katonák számára, egyet a média emberei számára, egyet

pedig a bábéskodók számára, majd ez a másfél-két ezer ember kivonul a helyszínre, ahol Joe őrmester valami furcsát talált. A tárgyat körülveszik a szakértők, a tisztek, a média emberei, a bábéskodók, a katonák, és mind egyszerre megvizsgálják, és megállapítják, hogy a tárgy valójában egy hidrogénbomba. A hír pedig egy percen belül bejárja a Földet.

Nos, így történt volna? Ez volt a forgatókönyv?

Aligha.

Abban a pillanatban, hogy Joe őrmester értesíti a felettesét, az ügy már is megkapja a szigorúan titkos besorolást. Ez azt jelenti, hogy ettől kezdve senki nem beszélhet róla, még baráti körben sem. Néhány szakértő a legnagyobb titokban elutazik a helyszínre és megvizsgálja a tárgyat. Ha a tárgy tömegpusztító fegyver, akkor elrejtik, és eltüntetik az országból. És teszik mindezt újságírók, riporterek, operatőrök, terroristák, bábéskodók, és mindazok teljes kizárása mellett, akik nem kaptak helyett az akciót végrehajtó csapatban.

Ez történt volna, ha bármilyen veszélyes fegyvert találnak Irakban. Nem lett volna élő tévéadás. Egyetlen kívülálló sem juthatott volna a tárgy közelébe.

Mekkora egy hidrogénbomba?

Van olyan, amelyik akkora, mint egy bőrönd.

Mekkora egy több millió embert elpusztítani képes kórokozót tartalmazó ampulla?

Van olyan, amelyik akkora, mint egy kisebb méretű mobiltelefon.

És mekkora ország Irak?

Érti?

Az egész tele van ellentmondásokkal az elejétől a végéig. Senki nem férhetett volna a fegyver közelébe, és senki nem ellenőrizhette volna, ha nincs fegyver, de azt hazudják, hogy van. Mint ahogyan fordított esetben sem. Elég lett volna mutatni egy ládát és azt mondani: atombomba! Elég lett volna egy fotó is. Elég lett volna egy bejelentés is. Mindez elég lett volna, akár van fegyver, akár nincs.

És mégsem volt sem láda, sem fotó, sem bejelentés.

Állítólag még olyan eszközöket sem találtak, amelyekkel tömegpusztító fegyvereket lehet gyártani. Pedig vegyi és biológiai fegyvereket közönséges, háztartási eszközökkel is elő lehet állítani, amennyiben az embernek van hozzá szaktudása és alapanyaga.

2.

Ebben az egészben nem az a lényeg, hogy nem találtak Irakban semmit, bár azt roppant nehéz elképzelni. Ebben az egészben az ideológia a lényeg, és az a gondolatbálvány, melyet a legfelsőbb kaszt a tekintélyeivel eladott az embereknek.

Amerika és szövetségesei... rövidebben: Amerika... háborút kezdeményezett egy ország ellen, hamis indok alapján. Ez a hír, ez az ideológia, és ez a lényeg.

Amerika.

Az amerikaiak.

Ez egy általánosítás.

Ez az egész egy jól kitervelt és precízen végrehajtott háborús, uszító propaganda az Amerikai Egyesült Államok ellen.

Hogy mindez mire jó? Ez a megalapozás stádiuma. Egy jövőbeni esemény ideológiai megalapozásának lehetünk tanúi. Hogy mi ez a jövőbeni esemény és hogy mikor fog bekövetkezni, arról lehet találgatni, de két dolog biztos: az egyik az esemény jellege, a másik pedig a színhelye.

Amerikában fog megtörténni.

És a főszereplő valamilyen tömegpusztító fegyver lesz.

Az iraki háború semmi egyéb, mint ürügy egy ideológia eladására, ez az ideológia pedig az Amerikai Egyesült Államok, az amerikai nép elleni nagyon negatív közhangulat megteremtését célozza. Hogy amikor megtörténik, az hihető legyen.

Ma már nincsenek egymással szemben álló katonai tömbök. Azért nincsenek, mert az ötlet, hogy legyenek, nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Kellott egy jobb ötlet, és lett is.

Az én feladatomban volt kifejleszteni azt az ideológiát, amely megtámogatja a legfelsőbb kaszt gondolatbálványát, amely úgy szól, hogy „Az Egyesült Államok megérdemli, hogy elpusztuljon”.

Csak hogy hagyományos módon nem lehet háborút vívni Amerika ellen, földrajzi elhelyezkedése és technikai lehetőségei miatt. Éppen emiatt az általam kidolgozott érvrendszer (ideológia) a táptalaja egy újfajta háborúnak. Ez az újfajta háború a poklot hozza

el a Földre.

Ha a háború mindenhol ott van, ha a fenyegetés mindenhol ott van és mindenkit érint, akkor védekezéséért mindent szabad. Nem igaz?

A legfelsőbb kaszt kieszelt egy újfajta világháborút, amely sokkal kisebb befektetést igényel, mint a korábbiak, mégis sokkal nagyobb bevételt hoz, mint az összes eddigi háború együttvéve.

Néha meghal egy-két ember itt, száz ott, persze civilek, és a legkülönfélébb helyeken, és a lényeg, hogy ne legyen benne logika, mert ha nincs, akkor kiszámíthatatlan, akkor a félelem állandósul, és akkor kivirágzik egy új iparág, amely több bevételt termel, mint eddig bármi, és sokkal aljasabb is, mint bármi, ami eddig volt.

És ez az iparág a terrorizmus elleni háború.

Nem a terrorizmus! Hanem a terrorizmus elleni háború!

Nos, ez hát az iraki háború oka és háttere. Semmi köze a tömegpusztító fegyverekhez vagy az olajhoz.

Az Amerikai Egyesült Államok bemocskolásához van köze, semmi máshoz.

Egy háború készül Amerika ellen, és ez a megalapozás stádiuma.

Mellesleg pedig, Irak tele van tömegpusztító fegyverekkel.

A BŰNÖZÉS SZEREPE

A TIZENHARMADIK LECKE A VILÁGRÓL

1.

A bűnözés, ma már egyre inkább úgy tűnik, mintha valami teljesen normális dolog lenne, a bűnözők pedig, mintha teljesen normális emberek volnának. A bűnözés egyszerű foglalkozássá vált.

Van, aki földrajzot tanít egy gimnáziumban, van, aki taxit vezet, van, aki repülőgép pilóta, van, aki nyomozó, van, aki festőművész, van, aki postás – és van, aki gyerekeket és nőket erőszakol meg, kocsikat lop el, lakásokba és házakba tör be, bankokat rabol ki, embereket gyilkol meg stb.

A legfelsőbb kaszt régi törekvése, hogy szalonképessé tegye a bűnözést, sohasem volt még annyira sikeres, mint manapság, a materializmus korában.

A társadalom és az alvilág közötti, egykor éles határvonal kezd elmosódni.

A média pszichopata bűnözőkből népi hőst csinál.

Tehetséges és képzett, valamint teljesen dilettáns rendezők, írók, színészek és zenészek népszerűsítik a bűnöző életformát.

Tömegével árasztják el a világot a toborzófilmek, toborzókönyvek, toborzólemezek, melyeknek egyetlen üzenetük van: "Emberek, legyetek bűnözők!"

2.

A materializmus hívei azt vallják, hogy az ember alapvetően rossz, hogy alapvetően vérszomjas vadállat, hogy ember embernek farkasa, a gonoszság a vérünkben van, mint faj még gyerekek vagyunk, nem vagyunk eléggé érettek ahhoz, hogy ránk lehessen bízni a természetet, hiszen kizsákmányoljuk azt, pusztítjuk a bolygót, pusztítjuk az állatvilágot, a növényvilágot, egymást gyilkoljuk le, a területszerzés ösztöne, a gyilkolás ösztöne mélyen bennünk van, a bűnözés, a háborúzás hozzánk tartozik – és mindez genetikailag belénk van kódolva.

Legalábbis ezt állítják a tekintélyek.

De vizsgáljuk meg ezt az ideológiát, vallási áhítat nélkül.

Az ember alapvetően rossz. Ez így túl általános, legyünk egy kicsit konkrétabbak. Ki a rossz? Mindenki az lenne? Ember embernek farkasa?

A legtöbb ember sohasem követ el semmilyen bűncselekményt. A legtöbb ember soha nem veszi el azt, ami nem az övé. Nem lop mások szekrényéből, fiókjából, táskájából vagy zsebéből, nem lopja el mások kocsiját, nem sikkaszt el egyetlen fillért sem, nem tör be lakásokba, házakba, gyárakba, raktárakba, nem ver össze senkit, nem erőszakol meg gyerekeket, sem nőket – és tegyük még hozzá: férfiakat sem –, nem rabol el egyetlen embert sem, nem gyilkol meg senkit, nem dob rozsdás acélhordóba zárt radioaktív hulladékot a tengerbe, nem írt ki erdőket, és nem robbant ki háborút.

Szóval akkor ki a rossz?

Ember embernek farkasa?

De kicsoda?

Ki az, aki ezeket az egyetemes vádakat tényleg meg is teszi?

Talán ön?

Vagy a szomszédja?

A barátja?

Kire érvényesek ezek a vádak?

Csak egy maréknyi emberre. Valójában nagyon kevesen vannak, csupán néhány százaléka az emberi fajnak, ám a média olyan nimbuszt szőtt köréjük, mintha ők lennének a többség.

Ott vannak azok az emberek, akik naphosszat másokért küzdenek: az igazi orvosok, mentősök, virológusok, bakteriológusok, katasztrófaelhárítók, nyomozók, és mások, és ott vannak azok az emberek, akik bár nem ilyen látványos módon, de ott állnak a helyükön és működésben tartják a világot.

Nos, velük mi lesz?

Ők hol rontják el?

Ők is gyilkolnak?

Lopnak?

Rabolnak?

Csalnak?

Sikkasztanak?

Megerősszakolnak másokat?

Erdőket gyűjtanak fel?

Háborúkat robbantanak ki?

Igen?

Mikor?

Hol?

Hogyan?

Tisztában vagyok vele, hogy a tekintélyek azt állítják, hogy az ember alapvetően egy gonosz, aljas vadállat, mert én javasoltam, hogy állítsák ezt, de ha figyelmen kívül hagyja a tekintélyeket, akkor láthatja, hogy amit kántálnak, az egyszerűn alaptalan.

3.

Természetesen szűklátókörűség lenne azt állítani, hogy akit börtönbe zárnak, az biztosan bűnöző, és akit nem, az biztosan jó ember. Azt sem jelenthetem ki felelősséggel, hogy a büntetőtvénycönyvek minden bűncselekményt büntetnek, vagy hogy a legnagyobb bűnök helyet kapnak benne, mert ez nem volna igaz.

Kétségtelen, hogy minden út feleslegesen és önkényesen meg van nehezítve.

Tény, hogy ha valaki el akar érni valamit, önkényes akadályok tucatjaiba vagy százaiba vagy ezreibe ütközik bele.

Önkényes akadályokba, vagyis olyan akadályokba, melyeket emberek azért találtak ki, hogy az utakat nehezen járhatóvá vagy egyenesen járhatatlanná tegyék.

Ez a jelenség a bűnözés felé orientálja az embereket.

Tény, hogy az élet nehéz, és hogy azért az, mert azzá tették.

Ám a végeredmény szempontjából teljesen lényegtelen, hogy mennyire nehéz a helyes úton maradni.

A materializmus igehirdetői már régen kijelentették, hogy a bűnözést nem lehet legyőzni. De milyen alapon jelentették ezt ki? Hogy eddig még nem győzték le? Eddig még egyetlen ember sem járt a Plútón, de azért még lehetséges, nem? Tehát milyen tudáson alapszik az a kijelentés, hogy a bűnözés ellen semmit sem lehet tenni?

Edison több ezer kísérletet végzett el, mire rájött, hogy hogyan kell elektromos izzót

csinálni. A bűnözés megállítására hány módszert próbáltak ki és hogyan? Hogyan tudtak néhány évtized alatt minden elképzelhető módszert érdemi módon kipróbálni?

Nyilvánvalóan sehogy.

Mit kellene látnia egy mikroszkópban, vagy egy kémcsőben, vagy milyen tesztet kellene elvégeznie, hogy láthassa: a bűnözést nem lehet megszüntetni?

És ki volna az, aki a bűnözés megszüntetésén fáradozna? Melyik szervezet? Melyik minisztérium?

Tud olyan tervről, vagy eseményről, vagy mozgalomról az emberiség történelmében, amelynek a bűnözés megszüntetése volt a célja? Tud bármi efféléről?

Az az igazság, hogy soha nem készült semmiféle terv a bűnözés megszüntetésére, soha nem tettek semmilyen lépést annak érdekében, hogy a bűnözést megszüntessék.

A bűnözés legyőzhetetlensége csak egy mítosz.

Csak egy óriási tekintéllyel kijelentett hazugság, melyet semmi sem támaszt alá.

4.

A bűnözés kolonc a nyakunkon. Mesterségesen hozták létre és mesterségesen tartják fenn. Alapja az általánosítás: az, hogy MINDENKI bűnös, MINDENKI bűnöző. Ez egy nagy hazugság.

A bűnözés eszköz a legfelsőbb kaszt számára. Három funkció ellátására használják:

1. hogy fizikailag kontroll alatt tartsák általa az embereket,
2. hogy a rá való hivatkozással embereket tüntethessenek el,
3. hogy a rá való hivatkozással egyre több és egyre erőteljesebb megszorítást vezethessenek be.

A bűnözés tehát csak eszköz, csupán csak ürügy.

A bűnüldözés olyan, mint egy paródia. A kriminalisztika körülbelül olyan messze áll attól, hogy tudomány legyen, mint a pedagógia. Az úgynevezett bűnüldöző rendszer körülbelül annyira hatékony, mint az oktatási rendszer. Működése csupán álműködés. Sikerei hihetetlenül ritkák.

Sikerei egyes egyedül azoknak a rendőröknek, nyomozóknak és technikusoknak köszönhető, akik ellenére a mesterségesen rájuk nehezedő rettenetes nyomásnak, ellenére

azoknak a szabályoknak, melyek szinte teljesen működésképtelenné teszik a rendőri munkát, ellenére eszközeik elképesztő silányságának, személyes képességeiknek és elkötelezettségüknek köszönhetően elvégzik a munkájukat.

Az igazi kriminalisztika egyike a titkos tudományoknak.

A kriminalisztika, mind filozófiai hátterét, mind módszertanát, mind technikai eszközeit tekintve, igencsak kezdetleges stádiumban van. Minden jelentősebb felfedezést ebben a tárgyban, elsüllyesztettek.

Egy olyan tudomány, amely a nyomozással, a jelek felismerésével és visszakövetésével, a források, az okok, az elkövetők azonosításával és előkerítésével foglalkozik, életveszélyes egy olyan hatalom számára, amely az árnyékban működik.

A rendőri munka átmeneti sikereket hozhat, de hosszútávon teljesen kilátástalan. A rendőrségnek nincs eszköze a bűnözéssel szemben.

Voltak már olyan tárgyaláson, ahol mindenki tudta, hogy a bűnöző elkövette a bűncselekményt, ő sem tagadta, és mégis ejtették ellene a vádat valamilyen „eljárási hiba miatt”?

Tudják, mi az az „eljárási hiba”? Például, ha a detektív átkutat egy szemetes kukát, úgy, hogy nem volt hozzá megfelelő engedélye...

Az úgynevezett „eljárási hiba” egy beépített kiskapu a rendszerbe. Az a funkciója, hogy a kaszt valamilyen ürüggyel ki tudja hozni a börtönből azokat, akikre valamiért szüksége van.

A büntetés soha nem hozott enyhülést.

Ha mostantól kezdve minden bűnözőt élve felboncolnának, akkor is lennének bűnözők.

Egy ember nem azért követ el egy bűncselekményt, mert nincs felboncolva.

Ha mostantól minden tolvajnak levágnák a karját, az nem vezetne a lopások megszűnéséhez, mert egy ember nem azért lop, mert van karja.

Nem azért rabol, mert nincs börtönben.

És nem azért gyilkol, mert nem végezték még ki.

A büntetésnek nincs köze a bűn okához. Az oknak a közelében sem jár. És soha nem működött.

TERRORHULLÁM

A TIZENNEGYEDIK LECKE A VILÁGRÓL

1.

„Terrortámadások sorozata érte Londont. Négy arab származású, angol állampolgár, négy angol öngyilkos merénylő hajtotta végre a merényleteket. A hatóságok feltételezik, hogy mindannyian meghaltak a robbantásokban, bár ez idáig még csak egyikük holttestét sikerült azonosítani. Egyes források ötvenre teszik a halottak számát, más források kevesebbről, megint mások több áldozatról beszélnek. Egy szakértő szerint legalább háromezer potenciális terrorista vár még bevetésre Angliában.” Mindez 2005 nyarán történt. Emlékszik még ezekre a médiahírekre?

A terrorizmus nagyon érdekes téma, és nagyon érdemes komolyan megvizsgálni, mert a legfelsőbb kaszt céljai szerint ez a jövő.

A legelső probléma a terrorizmus témakörében a definíció.

Mi az, hogy terrorizmus?

Mivel mostanában a terrorizmus szóval fémjelzett tevékenységek komoly előnyt élveznek más dolgokkal szemben, értve ezalatt különféle előjogokat és pénzalapokat, divat, sőt üzleti érdek lett, hogy a lehető legtöbb dolgot kapcsolatba hozzák valami módon a terrorizmussal.

Rengeteg olyan árucikk (például gázálcok), amelyek a legtöbb országban a kutyának sem kellene, a „terrorizmus elleni védelem”-reklámszlogennel összekapcsolva, hirtelen divatcikké váltak.

Emberek, akiket korábban a teljes érdektelenség övezett, most, önmagukat terrorizmus-szakértőnek kikiáltva, a figyelem középpontjába kerültek.

A különféle kormányzati és vállalati költségvetés egyre nagyobb részét fordítják védelemre.

Ha egy új terméket vagy szolgáltatást a reklámban a „terrorizmus elleni harc” eszközeként tüntetnek fel, az eladásokkal várhatóan nem lesznek problémák.

Mindezt összefoglalva, kijelenthetjük, hogy ma már egész iparágak épültek a „terrorizmus elleni harcra”, melyek abból a hisztériából élnek, melyet a média kreált a téma köré.

A legfelsőbb kaszt létrehozott egy új iparágat a „terrorizmus” köré, melyből sokan (és

egyre többen) élnek.

Létrehozott egy új bizniszt, amelyre emberek felépítették az életüket.

Ezek az emberek pedig védelmezni fogják a saját érdekeiket: minden rendelkezésükre álló eszközzel harcolni fognak a „terrorizmus” és a „terrorista” szavak szakszerű definiálása ellen, illetve a helyes definíciók elterjedése ellen, mert attól félnek, hogy kiszorulnak az üzletből.

Így hoz létre a legfelsőbb kaszt önkénteseket, akik készek akár még ölni is, hogy megvédjék látszólagos „érdekeiket” – de valójában csupán a kaszt érdekeit védik.

Emiatt a jelenség miatt, és csak és kizárólag emiatt a jelenség miatt vált nehezzé a terrorizmus és a terrorista szavak definiálása.

E két szónak nincs, nem létezik konkrét meghatározása. Az összes elérhető meghatározás ködös és megfoghatatlan.

Valójában meglehetősen egyszerű feladat definiálni a szavakat. Ha áttanulmányozunk néhány merényletet közös nevezők után kutatva, akkor meglehetősen gyorsasággal ugrik elő az, amit keresünk. Ez az első, ami szembeötlik. Hiszen éppen ez az, ami kiváltja a felháborodásunkat.

Felkészült, felfegyverzett emberek, lemészárolnak felkészületlen, fegyvertelen embereket.

Ez a közös nevező az összes terrorista merényletben.

A terrorizmus tehát szervezett fegyveres harc a civil lakossággal szemben.

Egyedüli célja a lakosság megfélemlítése. Lényege a kiszámíthatatlanság, az értelmetlenség, mert ha valami bárhol megtörténhet, akkor olyan, mintha nem lehetne ellene védekezni. Ez a terrorizmus. Semmi köze a szabadságharchoz.

2.

Miután sikerült meghatározni a terrorizmus szó jelentését, a másik felmerülő kérdés az, hogy lehet-e harcolni a terroristák ellen, és ha igen, akkor hogyan?

Először is, az erőszakos bűnözők nem veszélyesek.

Ellenére annak, hogy óriási gyakorlatuk van az emberekkel való kegyetlenkedésben.

Az erőszakos bűnözőket arról ismerni meg, hogy nincs fantáziájuk és ezért nem

képesek elképzelni egy életet, aminek a nagy részét nem a börtönben töltik el. Az erőszakos bűnözők felfegyverkeznek, és megtámadnak fegyvertelen embereket, lehetőleg nagy túlerőben.

Az igazi szörnyek nem ilyenek.

Az igazi szörnyek magas szintű katonai kiképzést kaptak és hosszú éveket töltöttek el éles bevetéseken, olyan forró terepeken, ahol az embert bármelyik pillanatban megölheti egy „eltévedt” golyó, vagy cafatokra tépheti egy felrobbanó töltet.

A szörnyek háborúban születnek, és abban tesznek szert igen komoly jártasságra, hogy felkészült és felfegyverzett katonákkal vívnak élet-halál harcot. Az igazi szörnyek nem fegyvertelen emberekkel kegyetlenkednek. Fegyveres katonákkal harcolnak, és teszik ezt éveken keresztül, szinte állandó életveszélyben.

Egy igazi szörny több tucat vagy több száz katonát ölt meg, ő maga, személyesen, puszta kézzel, késsel, bottal, pisztollyal, puskával, minden elképzelhető fegyverrel.

Amikor bemérik egy terrorista vagy egy terrorcsoport tartózkodási helyét, kimegy a helyszínre néhány szörny. És ott nem az szokott történni, hogy az erőszakos bűnözők halomra ölik a szörnyeket. Nem ez történik. A valóságban az igazi szörnyek úgy mennek át ezeken a bűnözőkön, mintha azok nem is lennének.

A kommandósoknak nem szokott ember veszteségük lenni a terroristákkal folytatott összecsapásokban. Ha mégis becsúszik valami, az minden esetben az ő hibájuk miatt történik, és nem a terroristák veszélyessége miatt.

Ebből úgy tűnik, hogy a nehézség tehát abban van, hogy miképpen lehet megtalálni a rejtőzködő életmódot folytató terroristákat?

A tévéhíradók alapján az embernek az a nézete alakul ki, hogy ezeket vagy lehetetlen, vagy majdnem lehetetlen megtalálni.

De természetesen ez sem igaz.

3.

Magányos pszichopata felszáll egy buszra, táskájában házilag barkácsolt pokolgép. A busz elindul, a bomba felrobban. Tizenötven meghalnak. Az ilyesmi valóban nehezen kivédhető.

De ez nem terrorizmus.

Azért nem, mert a terrorizmus szervezett.

A terrorizmus folyamatos fenyegetés, folyamatos zaklatás.

Nem pedig egy egyszeri eset. Az ugyanis nem érne célt.

Egy terrorszervezet egy olyan vállalat, amely félelmet termel és ad el.

Egy nagy szervezet, amely rendelkezik pénzalapokkal, támogatói hálózattal, táborokkal, épületekkel, járművekkel, felszereléssel, több száz vagy több ezer emberrel, embereket toboroz, embereket képez ki, információt vásárol és szerez be, szervezőket és végrehajtókat utaztat mindenfelé a világban, merényleteket készít elő és hajt végre – a média-legendával ellentétben, nem tud láthatatlanul létezni és működni.

Volt már rá példa, hogy egy terrorszervezet egyik kiképzőközpontjába külföldi forgatócsoportokat engedtek be.

Adott földrajzi területen nagyjából mindenki ismer néhány terroristát. Rengeteg ír, akik nem tagjai és nem szimpatizánsai az IRA-nak, ismernek IRA-tagokat.

A média által gerjesztett legendával ellentétben, a terrorszervezetek egyáltalán nem láthatatlanok.

A nagy terrorszervezetek tehát nem tudnak elrejtőzni. A kicsik sem. A kisebb szervezetek ugyanis vagy becsatlakoznak egy nagyobb alá, vagy elpusztulnak. Elpusztulnak, mert támogatás, háttér nélkül eleve nem életképesek, vagy mert a tevékenységük bezavar a bizniszbe, így elkapják és ledarálják őket. Egy kisebb csoport csak abban az esetben életképes, ha alvállalkozóvá válik egy nagyobb szervezet védőszárnyai alatt. Tehát még ők sem láthatatlanok.

És a szörnyek mégsem mennek.

A terrorizmus hátterében óriási, nemzetközi politikai érdekek húzódnak meg. A szörnyek ezért nem mennek.

Néhány renegát terrorista vagy a folyamatokba bezavaró kisebb csoport igazi célponttá válhat, és ha nem lehet őket leállítani, akkor valóban odaküldenek néhány szörnyet, akik azután gond nélkül kiirtják az egész társaságot. Néhány jól képzett és megfelelően felszerelt kommandóssal el lehetne törölni bármelyik nagy terrorszervezetet, de ellenük nem vetik be

őket.

A terrorizmus legyőzhetetlen mumus. Egyetlen beteg állat képes terrorizálni az egész világot. Soha, sehol, senki egyetlen pillanatra sem lehet biztonságban a terrorizmus fenyegetésétől. A szervezeteket képtelenség megtalálni és megállítani.

Ez a legenda.

Semmi sem igaz belőle.

4.

A legfelsőbb kaszt beveti a teljes tömegkommunikációs hálózatot, hogy rettegést keltsen a világ minden táján, majd pedig előlépnek a tekintélyek és azt állítják, hogy csupán egy megoldás maradt.

Azt mondják: van gyógyszer a terrorizmus ellen, de nagyon keserű.

Le kell mondanunk a demokráciáról.

Sajnos.

A biztonságunk érdekében.

Több országban már most olyan törvényeket vezettek be, amelyek elfogadhatatlanok egy demokráciában, de az emberek mégis elfogadják, mert meg lettek félemlítve.

Nem a terroristák által.

A legendájuk által.

És hogy mi volt a londoni merényletsorozat célja?

Csak a szokásos.

Ez is csak egy újabb szög, melyet beleverték a demokrácia koporsójának fedelébe.

MEGTÉBOLYÍTVÁ

A TIZENÖTÖDIK LECKE A VILÁGRÓL

1.

Igaz, hogy az ideológiák, melyekkel körülveszik a lényegi hazugságot, a gondolatbálványokat, rendkívül bonyolultak, áttekinthetetlenek, sokrétűek, és mindennekfelett professzionálisak. Az is igaz, hogy a legfelsőbb kaszt egész tekintély-hadseregeket vett be, hogy meggyőzze az embereket arról, hogy rosszul látnak, rosszul gondolkodnak és rosszul tudnak. Ez mind tény.

Ám van itt valami, ami alighanem önt sem hagyja nyugodni.

Hogy ez az egész rendszer miért képes működni?

Merthogy egyáltalán nem logikus, hogy működjön.

Egyáltalán nem logikus, hogy egy ember feladja a saját elképzeléseit, elfelejtse a saját személyes bizonyosságát, a saját tudását, csak mert X. Y. azt mondta neki, hogy tegye meg.

És mégis ez történik.

És ez történt végig az egész történelmünk alatt.

Hogyan?

Hogyan lehetséges ez?

Ennyire örült az ember?

Ennyire gyenge mentálisan?

Ilyen könnyű összezavarni és elvenni az önbizalmát, sőt magát a józan eszét?

Ön lát valamit, majd jön egy fickó, aki ott sem volt, de akinek van tizenkét doktorátusa, és azt mondja: „Nem, ön nem látta, ön csak hallucinált!”, mire ön: „Hm... lehet, hogy nem is láttam...”

De miért van ez így?

Hogyan lehetséges ez?

Hogyan lehet egy embernek EKKORA hatalma egy másik felett???

Az a jelenség, hogy valaki tud valamit, majd jön valaki más, és azt mondja, hogy nem tudja, mire ő elhiszi, hogy nem tudja, alighanem a legdöbbenetesebb dolog, amivel bárki valaha is találkozhat.

A földönkívüliek, a démonok, a farkasemberek, a mágia, a teleportáció, a fénysebesség túllépése meg a többi hasonló egyszerűen SEMMI ahhoz képest, hogy egy tekintély pár szóval

le tudja rombolni egy másik emberi lény tudását és önbizalmát.

Az, hogy ez lehetséges, nem normális.

2.

A hatalom lényege a tekintély.

De vajon a tekintélynek miért van ilyen hatása? Miért tud működni?

Emberek sorsát, az egész emberi faj sorsát határozzák meg a tekintélyek.

A tekintélyelvűség nem működik minden egyes esetben. Bizonyos tekintélyek nincsenek hatással önre, bizonyos tekintélyek nem tudják és nem tudnák meggyőzni önt. Más tekintélyek pedig már meg is győzték. Tehát, láthatjuk, hogy a tekintély valami olyan miatt működik, ami bennünk van.

A tekintélyelv egy bennünk lévő hiba miatt tud működni. Ez a hiba az alacsony tudatossági szint.

Ebből következően az elnyomás az egyes ember mentális állapotától függ és azon alapszik.

Az elnyomás csak és kizárólag azért lehetséges, mert az emberek tudatossági szintje lehetővé teszi, hogy elhitessenek velük hazugságokat.

E nélkül a legfelsőbb kasztnak nem lenne hatalma.

Mindebből az következik, hogy akár az elnyomásról, akár az emberek szabadabbá tételéről beszélünk, végső soron, mindig az emberi elméről beszélünk.

Mivel a hatalom kulcsa az emberiség rossz mentális állapota, a hatalom kulcsa annak megakadályozása, hogy kifejlődjön az elme tudománya.

Mert ha ez megtörténik, ha létrejön egy működő, gyakorlati tudomány, amely képes szellemileg jobb állapotba hozni az embereket, a legfelsőbb kaszt hatalma széthullik.

A legfelsőbb kaszt hatalma a tudatlanságon alapszik, és a tudás rombolja le.

3.

A legfelsőbb kaszt tehát el fog pusztítani mindenfajta tényleges tudást, az emberi elmével kapcsolatban, és fel fog emelni, támogatni és védelmezni fog minden olyan rendszert, vallást, filozófiát, áltudományt, amely hazugságokat terjeszt és sulykol az emberekbe, saját

magukról.

Nos, vajon hogyan nevezik azt a két rendszert, melyet hivatalosan tudománynak tekintenek, és amelyek hivatalosan a legfőbb, sőt egyedüli tekintélyek az emberi elme vonatkozásában?

Az egyik a pszichológia.

A másik a pszichiátria.

Ez a kettő a leghatalmasabb tekintély az emberi elme területén. Ez a két áltudomány helyettesíti a társadalomban az elme igazi, tényleg működő tudományát.

Röviden összefoglalva:

1. A legfelsőbb kaszt hazugságokat talál ki, hogy megtévevessze az embereket, és ezáltal uralkodhasson felettük.

2. A legfelsőbb kaszt ezeket a hazugságokat ideológiákba, azaz érvrendszerekbe csomagolja, hogy ne lehessen könnyen felismerni, hogy a hazugság egy hazugság.

3. Az ideológiákat a társadalomba tekintélyek vezetik be.

4. A tekintélyek lehengerlik az embereket, és ezáltal elfogadtatják velük a hazugságokat.

5. A tekintélyelvűség egyes egyedül az emberek alacsony szintű tudatossága miatt működik.

6. A legfelsőbb kaszt hatalma kizárólag az emberek rossz mentális állapota miatt létezik.

7. A legfelsőbb kaszt számára létszükséglet, hogy az emberiséget rossz mentális állapotban tartsa.

8. A legfelsőbb kaszt emiatt minden lehetséges módon meg fogja akadályozni, hogy igazságok terjedjenek el az emberi elméről. Ha ez megtörténne, az emberek tudatosabbá válnának, és a kaszt hatalma semmivé foszlana.

9. A legfelsőbb kaszt úgy akadályozza meg az elme működő tudományának kialakulását, hogy azt hazudja: az elme tudománya már létezik.

10. A legfelsőbb kaszt a pszichológiát és a pszichiátriát kiáltotta ki az elme tudományának, és az elme területén politikai, gazdasági és egészségügyi hegemoniát

biztosított a számukra.

11. A legfelsőbb kaszt hatalma tehát a pszichológia és a pszichiátria tekintélyétől függ.

A legfelsőbb kaszt addig létezik csak, addig játszhatja velünk kisdud játékait, amíg képes eltitkolni minden igazságot az emberről magáról: a képességeiről, a lehetőségeiről, az erejéről.

A pszichiátria és a pszichológia az emberről szóló hazugságok gyűjteménye.

Az a funkciójuk a társadalomban, hogy elhitessék az emberekkel, hogy nincs út felfelé, hogy az úgynevezett „normalitás” a létezés elérhető legmagasabb szintje, és hogy minden olyan módszert, tudást, technikát lejárassanak, kirekesszenek és tönkretegyenek, ami az embert ténylegesen jobb állapotba hozná.

4.

Nem létezik olyan hivatalosan elismert tudományág, amelynek tárgya Isten vagy a lélek volna, sem olyan, amelynek feladatai közé tartozna annak kiderítése, hogy létezik-e valamiféle isten, vagy hogy van-e az embernek lelke, vannak-e korábbi életek, vannak-e magasabb rendű képességek, melyek nem kötődnek a testhez, van-e az életnek valamiféle célja, van-e jó, és van-e rossz.

Egyetlen hivatalosan elfogadott tudomány vagy tudományág sem foglalkozik ezekkel a kérdésekkel, pedig ezekhez képest minden más kérdés teljesen lényegtelen.

Soha nem folytattak olyan hivatalos, tudományos kísérletsorozatot, amelynek célja az ember mibenlétének kiderítése lett volna. Ez a téma a legnagyobb tabu a világon. Nincs még egy olyan terület, melyet a legfelsőbb kaszt ádázabban védene, mint ezt.

5.

A pszichológia szó eredete az 1500-as évekre datálható. Jelentése: a lélek tudománya. Kezdetben a filozófia egyik ága volt, amely azért vette fel a lélek tudománya elnevezést, mert a filozófia módszerei helyett a tudomány módszereit akarta használni a lélek megismerésére.

Kezdetben ezt is tette, és már az 1700-as évek második felében ki is jelentette, hogy tudományosan igazolást nyert a lélek létezése, amely az anyagi világtól tökéletesen független valóság.

A pszichológia nagyon sokáig nem volt materialista; évszázadokon keresztül hirdette a lélek létezését, és hogy az emberi lélek léte tudományosan bizonyítható.

A pszichiátria szó jelentése: lélekgyógyászat. A pszichiátriát a szükség hívta életre. A tizenharmadik század végén létrejött egy új szakma, amely a tébolydába zárt őrültek ellátásával és gyógyításával volt hivatott foglalkozni. Megjegyzendő, hogy a tébolydákat már a hőskorban is felhasználták egyesek arra a célra, hogy általuk nemkívánatosnak ítélt személyektől szabaduljanak meg.

Kezdetben, amikor még nem létezett a pszichiátria szó, lelki medicina névvel illették a területet. Az első tankönyvet 1758-ban adták ki „Értekezés az őrületről” címmel. A tébolydák egyre nyíltak és sorra megteltek; továbbá a különös és megmagyarázhatatlan viselkedés minden társadalmi rétegben megtalálható volt, beleértve az uralkodó dinasztiákat is; szükség volt hát egy szakmára, amely megállítja ezt a tendenciát, és az őrülteket ismét normálissá teszi. Ez a szakma volt a „lelki medicina”, melyet 1808-ban Johann Christian Reil „pszichiátriának”, vagyis „lélekgyógyászatnak” keresztelt el.

A pszichológia a lélek tudománya volt, mely a filozófiából vált ki azzal a céllal, hogy tudományos bizonyítékokat szerezzen a lélek természetét illetően, és hogy a lélek képességeit és törvényszerűségeit a tudományos módszertan precíz technikáit követve tárja fel és foglalja rendszerbe. A pszichiátria az őrület okainak kiderítésére, és az őrület megszüntetésére jött létre. Mindkét szakterület tiszta és nemes céllal született, és a kezdet kezdetén szándékaik és tevékenységeik valóban tudományosak voltak.

6.

Az 1810-es évek elején, amikor sorra alakultak a pszichiátriai tanszékek, igen indulatos vita robbant ki az őrület okait és kezelését illetően. Ez volt az első nyilvános pszichiátriaellenes tiltakozás, melyet még rengeteg követett. Közemberek és neves személyiségek egyaránt az ellen tiltakoztak, hogy a pszichiáterek embertelenül bántak pácienseikkel. A célok ugyan tiszták voltak, ám a gyakorlat sokkal kevésbé.

Mindaz, ami a tébolydában történt, nem volt más, mint ördögűzés. Ezt a lehető legkomolyabban kijelentem: a tébolydában ördögűzés folyt, és semmi más. Ördögűzés nagy tömegekben; kereszttek, szenteltvíz, ima és papok nélkül.

Itt egy különös szokásnak lehetünk tanúi, ami nagyon-nagyon régről ered, és ami észrevétlenül suhant végig a történelmen, mindig megmaradva a hatalom eszközeként. A katonai indíttatású kínzás a titoktartás megtörését célozta. A másíkfajta kínzásnak, amit a nyugati kultúrában „ördögűzésnek” neveztek, egy viselkedésminta eltörlése volt a célja.

Fogtak egy tízéves gyereket, aki még mindig ágyba vizelt, rátették egy székre, és elkezdtek órákon keresztül forgatni, és ezt minden nap megismételték, amíg a gyerek abba nem hagyta az ágyba vizelést, vagy amíg meg nem halt, vagy teljesen meg nem örvült.

A pszichiátria tehát ördögűzést folytatott, vagyis embereket kínzott azzal a céllal, hogy viselkedésmintákat töröljön el.

Kezdetben sem a pszichiátriát, sem a pszichológiát nem tekintették tudománynak. Ahhoz, hogy tudományként fogadják el őket, olyan saját szakterülettel kellett rendelkezniük, amely elkülönült minden más tudomány szakterületétől.

Az emberrel magával hagyományosan csak a filozófia és a vallás foglalkozott. Abban az időben a felosztás úgy nézett ki, hogy az egyik oldalon volt a filozófia, a vallás és az okkultizmus (mágia, alkímia, asztrológia stb.), a másik oldalon pedig a tudomány, ami egyre nagyobb elismertséget nyert, és ami az anyagi univerzummal, leginkább annak mérésével foglalkozott.

A legfelsőbb kaszt mind a pszichológiát, mind pedig a pszichiátriát „tudománnyá” akarta tenni (mert a filozófia, a vallás és az okkultizmus abban az időben már elkezdett háttérbe szorulni, mivel a kaszt úgy találta, hogy nem elég hatékonyak a hazugságok terjesztésében). Emiatt a törekvés miatt a pszichológiában és a pszichiátriában elkezdtek az embert testi oldalról megközelíteni és magyarázni.

A testtel azonban a biológia és az orvostudomány foglalkozott, ezért valami újat kellett kitalálni. Így jött létre az a spekulatív tétel, miszerint az embernek nincs olyan része, amely kívül esne a testén, vagyis nincs más, csak a test.

A pszichológia önmagát a viselkedés tudományaként határozta meg, a viselkedés okát pedig a testben kezdte keresni. A pszichiátria az örülettel és annak gyógyításával kívánt foglalkozni, és mivel „az agyban futnak össze az idegek”, kijelentették, hogy az agy áll a viselkedés hátterében, így ők az aggyal foglalkoznak.

Valóban léteztek azok a viselkedési minták, melyeket a korai pszichológusok megfigyeltek, és valóban léteztek azok a jelenségek, amelyeket abban az időben a pszichiáterek örületként leírtak. Ahogyan magyarázták ezeket, az volt a hamis.

Érdekes módon, kezdetben nem vetették el teljesen a lélek létezését, és az egészen a századfordulóig részét képezte a pszichológia és a pszichiátria emberképének.

1879-ben azonban Lipcsében Wilhelm Wundt kijelentette, hogy tudományosan igazolta: az ember nem egyéb, mint egy lélek nélküli állat.

És bár a lélek szót néhol továbbra is használták, már nem azt értették alatta, amit korábban: nem egy anyagtalan valóságot, hanem csupán az agyműködés összefoglaló nevét.

7.

A kutatástörténet a tudománytörténet része, és egy-egy tárgy vagy téma kutatásának fejlődésével, történelmi háttérével foglalkozik.

Nos, felettébb érdekes az a tény, hogy Wundt egyetlen szót sem írt le arról, hogy milyen kísérlet alapján tette korszakos felfedezését, miszerint az embernek nincs lelke.

Felettébb különös a helyzet, mert a történelem legnagyobb horderejű állításának nincsen semmiféle kutatástörténete.

Egyáltalán semmi.

Egyetlen szó sem!

Sem 1879 előtt, sem pedig azóta, mind a mai napig bezárólag soha senki nem folytatott semmiféle hivatalos, tudományos kutatást annak megállapítására, hogy mi az ember.

A kutatástörténet teljes anyagában (ami hihetetlenül nagy mennyiségű iratot és számítógépes adathordozót tesz ki) a legelső feljegyzéstől a legutolsóig egyetlen szó sem található olyan kísérletről, amelynek az lett volna a célja, hogy kiderítse: van-e az embernek lelke vagy nincs.

Wundt sem hajtott végre semmilyen ez irányú kísérletet, egyszerűen csak kijelentette, hogy „tudományosan igazolta”, és a dolog el volt intézve. Lefordítva mindezt a valóság nyelvére, az történt, hogy Wilhelm Wundt volt az első tekintély, akit a legfelsőbb kaszt e mellé a gondolat-bálvány mellé állított, amely – mint minden más gondolat-bálvány – egy hazugság.

1879-ben, Wilhelm Wundt, „Az emberi és állati pszichológia” című könyvében azt írta:

„A gondolkodás, a személyiség, és a viselkedés nem több, mint kémiai reakciók az agyban”.
Ezzel a mondattal vette kezdetét a történelem legsötétebb kora.

8.

A pszichiátria és a pszichológia már akkor veszélyes eszköz volt, amikor az őrületet próbálták diagnosztizálni és gyógyítani. A démon akkor szabadult el igazán, amikor elkezdtek az őrületet megelőzni.

Ekkortól vált a pszichológia és a pszichiátria hatóköre korlátlanná.

Megjelentek az élet minden területén, végig az összes szakmában, a művészet, a tudomány minden válfajában; beleszóltak az oktatásba, beleszóltak a politikába, a bűnüldözésbe, és különös módon még a papi képzésbe is.

Az őrület kialakulását úgy lehet megelőzni, hogy az őrület legelső jeleinek felbukkanásakor a személyt kezelésnek vetik alá. Még jobban pedig úgy lehet megelőzni, ha eleve mindenkit kezelnek már születésétől kezdve.

És mindezen létező célok mellett az „őrület”, az „elmebaj”, a „mentális zavar”, az „elmebetegség” szavak a pszichiátria és a pszichológia teljes szakirodalmában sehol sincsenek tudományos igényességgel definiálva, mint ahogyan ezek ellentéte, a „normalitás” sem!

Általában a pszichiátriai intézetek tisztábbak, mint egykor a tébolydák voltak. Ma már kevesebb embert vernek agyon, kevesebb ember vesztí életét ezekben az intézetekben, bár még mindig döbbenetesen sok. Ma már kevesebb ember fetreng az őrülékében, és kevesebb a sikoly.

De még mindig ördögűzéssel foglalkoznak.

A pszichiátria még mindig tortúrának veti alá az embert, attól a céltól vezérelve, hogy megváltoztassák a viselkedését.

Azonban nem az jelenti az igazán nagy veszélyt, hogy gyakorlatilag bárkit bármennyi időre bezárhatnak egyetlen tekintély akármin alapuló véleménye alapján.

Nem az a lényeg, hogy a pszichológia és a pszichiátria tekintélyei megfoszthatnak embereket emberi mivoltuktól, józan eszüktől, vagy szavahihetőségüktől.

Nem az a lényeg, hogy ott bábáskodnak a világ kormányaiban a politikusok, az

államfők mögött, és beleszólnak a beszédekbe, döntéseikbe.

Mindezek a veszélyek roppant mértékűek, mégis elhanyagolhatók.

Ebben a pillanatban szerte a világon sok millió ember tartózkodik valamilyen pszichiátriai intézetben, de ez sem különösebben fontos.

9.

Ami igazán fontos, ami igazán lényeges ebben az egészben, az a világkép, az a pszichiátria és a pszichológia teljesen megalapozatlan, semmiféle kísérleten nem alapuló materialista emberképe, amiben milliárdok hisznek, és amit hivatalos világképnek tekint szinte minden ország a Földön.

A lényeg az, hogy ezekben a pillanatokban a világ valamennyi technikailag és katonailag fejlett államában a hivatalos világkép a materializmus, amit a legfelsőbb kaszt a pszichiátria és a pszichológia révén terjesztett el.

Olyan kormányok, amelyek annyi tömegpusztító fegyverrel rendelkeznek, hogy azzal kiirthatják az életet a Földön, és az általuk irányított országok ipara révén meghatározó befolyással bírnak a bolygó ökológiájára, egy olyan hivatalosan szentesített világképben hisznek, ami szerint az életnek nincs célja, nincs értelme, nincs jó és nincs rossz, és a szív dobogásának megszűnésével a tettek többé semmit sem számítanak.

Ez a lényeg!

A többi ehhez képest – semmiség!

AZOK AZ ÁTKOZOTT EMLÉKEK

A TIZENHATODIK LECKE A VILÁGRÓL

1.

A legtöbb ember össze van zavarodva azt illetően, hogy mi a különbség a materializmus és a vallások alapvető tanításai között, és így ebből is és abból is elfogad tételeket, és nem veszi észre, hogy azok egymásnak ellentmondanak.

A materializmus szerint az agy gondolkodik és az agy tárolja az emlékeket. Roppant érdekes jelenség, hogy ezt rengeteg vallásos ember is elhiszi, köztük papok és lelkészek is. Ez azért is érdekes, mert ha az agy bármi effélét csinál, akkor nincs lélek és nincs Isten.

Ha az agyban vannak emlékek, akkor azok a test halálakor elpusztulnak. Ha az agy gondolkodik, akkor a test halála után a gondolkodás megszűnik. Ha az agy döntéseket hoz, akkor a test felbomlásával a döntések is megszűnnek. Ha így áll a helyzet, akkor mi volna a lélek szerepe? Akkor milyen tulajdonságokkal rendelkezik a lélek?

A lélek nem rögzít emlékeket, nem tárol emlékeket, nem emlékezik, nem gondolkodik és nem dönt.

Akkor mit csinál?

Mi maradt még?

Hát semmi.

És ha valami semmit sem csinál, akkor az nincs is.

2.

Mit gondol, hány emléke van egy ötvenéves embernek?

Napi tapasztalatból tudjuk, hogy az emlékek kísértetiesen hasonlítanak a filmhez. Az emlékek egy háromdimenziós film, amely tartalmaz minden érzékletet, továbbá a személy aktuális emócióját, a gondolatait és a döntéseit is. A film képkockákból áll, és mivel az emlékezést bárhol leállíthatjuk, és bármilyen jelenetet kikockázhatunk, akárcsak a film esetében, tudjuk, hogy az emlékezés alapegysége az emlékkép, amely olyan, akárcsak egy képkocka a filmen.

A nagyon régi filmekben meglehetősen furcsa a mozgás: valószerűtlen, darabos, komikus Ennek az az oka, hogy túl sok, vagy túl kevés képet vetítettek egy másodperc alatt. Némi kísérletezéssel azonban felfedezték, hogy ha tényleg valószerű mozgást akarnak, akkor

egy másodperc alatt 24-25 képet kell levetíteni. Ez az adat a filmkészítés technikai oldalának egyik alapaxiómája.

A filmekben látható valószerű mozgásból kiindulva tehát megállapíthatjuk, hogy az ember másodpercenként, körülbelül 24-25 emlékképet rögzít.

Vegyük alapul a 25-öt és számoljunk egy kicsit.

Ez percenként 1.500, óránként 90.000, naponta 2.160.000, évente pedig 788.400.000 emlékkép. Vagyis ötven év alatt 39 milliárd 420 millió emlékkép. Három dimenziós emlékkép.

Nos, hol fér el a testben ennyi emlék?

Van nekünk 39,5 milliárd emlékképünk, hová tegyük őket?

És mekkora egy emlékkép?

És hogy néz ki, milyen az alakja?

És a legfontosabb kérdés: MI maga egy emlékkép, mint fizikai dolog?

Mekkora a súlya? Milyen a színe? Milyen a hőmérséklete? Milyen anyagokból áll? Egy macska emlékképe úgy néz ki, mint egy macska? Vagy mint egy fénykép? És ha megnézzük nagyítóval vagy mikroszkóppal, akkor látjuk, hogy egy macska van rajta?

3.

Egy sejtnek - függetlenül attól, hogy a test mely pontján helyezkedik el és milyen funkciót lát el - ahhoz, hogy működni tudjon, rengeteg olyan alapvető feladatot kell ellátnia, melyek függetlenek a sejt elhelyezkedésétől és testben betöltött szerepétől. A sejtnek táplálkoznia kell, anyagcserét kell folytatnia, osztódnia kell, és el kell látnia a feladatát.

A sejtfalnak nem az a feladata, hogy emlékeket tároljon, a sejtagnak sem, a kromoszómáknak sem, az enzimeknek sem, a DNS-nek sem, a géneknek sem, és így tovább.

Tételezzük fel, hogy vannak emlékeket tároló sejtek a testben – még ebben az esetben is, ezeknek a sejteknek fenn kellene maradniuk, ehhez pedig bizonyos feladatokat el kell látniuk, függetlenül attól, hogy emlékeket tárolnak.

Nos, hol tárolnák az emlékeket az emlékeket tároló sejtek?

És hogyan?

Hogyan kerül eltárolásra mondjuk egy doromboló macska emléke?

És hogyan kerül az emlék az emlékeket tároló sejtekbe?

És egy igencsak fontos kérdés: mi nézi meg az emlékeket az emlékeket tároló sejtekben és hogyan?

Mi megy oda a sejthez és néz bele?

Honnan tudja, hogy egyik vagy másik emlék melyik sejtben található?

Mi az a dolog, ami ott mozog az agyban, számon tartja, hogy melyik emlék melyik sejtben van, bemegy a sejtekbe, megnézi ezeket az emlékeket, értelmezi őket és gondolkodik?

Mi csinálja ezt?

Megint csak sejtek, a sejteknek egy minden eddiginél speciálisabb fajtája?

És amikor ezek az emlékeket tároló sejtek osztódnak, akkor az emlékek belekódolódnak a DNS-be?

Hogyan?

Mi módon?

És mi volna a genetikai kódja egy doromboló macska emlékképének?

4.

Mi tudna gondolkodni a testben?

A testnek melyik része?

Az agy! – vágják rá a materialista tekintélyek.

És az agynak melyik része?

Mi marad az agyból, miután minden olyan részt kivettünk belőle, amelyek KIMUTATHATÓAN testi funkciók ellátása a feladata?

A gondolkodáshoz nagyságrendekkel nagyobb kapacitás szükséges, mint az emlékek tárolásához, és míg az emlékek tárolása mechanikus, a gondolkodás nem az. Jó példa erre a számítástechnika, ahol az adatrögzítés és előhívás semmilyen nehézséget nem okoz, míg a mesterséges intelligencia enyhén szólva fejletlen (sőt, egyes kutatók szerint még meg sem született igazán, egyesek szerint pedig nem is lehetséges).

A materializmusban minden kínos kérdésre az a válasz, hogy „Az agy nagyon bonyolult szerv!”. Ez a kijelentés tudományosan körülbelül annyit ér, mintha azt mondanánk, hogy „Isten útjai kifürkészhetetlenek”.

Az agy a valóságban (és bizonyíthatóan) a test kommunikációs központja, és semmi más.

A testet kívülről érő hatások és a testben belül lezajló folyamatok ingerei eljutnak az agyba, és minden testet vezérlő inger az agyból indul ki és jut el a testben tetszőlegesen bárhová. Mindez nem egy feltevés.

Az agy minden részének pontos funkciója van: vagy információt fogad, vagy információt küld ki. Az agy ezen kívül nem csinál semmit. Ez az információ nem más, mint elektromos vagy kémiai jel.

Az agynak nincs olyan része, amely képes lenne valamiféle emléket rögzíteni, vagy tárolni, vagy az emlékeket kezelni, sem információkat felfogni, elemezni, kiértékelni, mérlegelni, véleményeket kialakítani, tervezni, tanulni és döntéseket hozni.

Az agy kommunikációs szerv, a test kommunikációs központja, amely begyűjti a test minden érzékletét, és amelyen keresztül irányítható a test.

5.

A géneknek megvan a maguk nagyon fontos szerepe a testben. A gének tartalmazzák a test tervrajzát annak felépítéséről és működéséről. A genetika tehát egy tudomány, amelynek óriási szerepe lehet a jövőben, amennyiben nem nyomják el teljesen.

A tudományos genetikán kívül azonban van még egy másik genetika is. Ez a másik genetika egy ál-genetika, amely a valódi tudomány fedezetében csepegtet hazugságokat a világba. Ez az ál-genetika egy áltudomány, egy ideológia.

Ez az ideologikus genetika a tudományos genetika szakkifejezéseit használja a legfelsőbb kaszt hazugságainak elfogadtatása céljából.

Az ideologikus genetika azt állítja, hogy a gének határozzák meg egy ember személyiségét, a céljait, az intelligenciáját, a vágyait, azt, hogy milyen a szexuális irányultsága, azt is, hogy mi a kedvenc színe, mi a kedvenc illata, és így tovább, vagyis tulajdonképpen mindent a gének határoznak meg.

Nos, van ezzel némi probléma.

Az egyik az, hogy a gének nincsenek semmilyen kapcsolatban azzal a világgal, amelyben mi, emberek élünk, vagyis fogalmuk sincsen például a színek létezéséről, hogy

ennél bonyolultabb példát ne is hozzak fel. A gének semmit sem tudnak a világról. Egyáltalán nincs tudomásuk a világ létezéséről.

A másik, hogy a géneknek van funkciójuk, a gének határozzák meg a test alapvető felépítését és alapvető működését, melyet számtalan dolog befolyásol, például a táplálék, a mozgás és egyebek, vagyis, ha valaki például nem táplálkozik megfelelően, akkor a teste nem lesz teljesen olyan, mint amilyennek a genetikai programja szerint lennie kellene.

A harmadik, hogy még soha senki nem látott egy gént, amint az valamit csinált volna. Soha. Senki a világon nem látott egy gént, amint az befolyást gyakorolt volna valakinek a gondolkodására, vagy az ítéletére, például a színekhez való viszonyára.

És a negyedik: még csak olyan modell sem létezik, még csak egy homályosan vázolt koncepció sincsen, amely azt magyarázná, hogy a gének miképpen érik el, hogy valaki például a komolyzenét szeresse, mert természetesen a genetikus ideológia szerint a zenei ízlést is a gének határozzák meg.

Azt, hogy egy családon belül előfordulhatnak hasonlóságok a viselkedésben, vagy hogy egy családon belül több generáció is ugyanazt a szakmát választja, ezernyi más tényezővel is magyarázni lehet, mint a génekkel. Továbbá, a családfakutatás, mint a gének személyiséget befolyásoló szerepének „kutatása”, csak valószínűségekkkel foglalkozik, mint valamiféle jóslás, és nem tényekkel, így tehát nem tekinthető tudományos kutatásnak vagy tudományos bizonyítéknak.

A genetikus ideológia mélyén megbújó gondolat-bálvány egy hazugság, amely így szól: nincs lélek. Maga a genetikus ideológia egy érvrendszer, amely érvel emellett a hazugság mellett, és azt állítja, hogy a lélek képességei valójában a gének képességei. Ennyi az egész.

6.

A kutatástörténetben egyetlen szó sem található olyan kísérletekről, amelyek bizonyítanák, hogy az agy emlékezne vagy gondolkodna, vagy hogy a gének bármilyen mértékben is meghatároznák a személyiséget.

Voltak és vannak emberek, akik baleset, bűncselekmény vagy betegség következtében agysérülést szenvedtek el, és túléltek, de a sérülés következtében hirtelen vagy fokozatosan, kisebb vagy nagyobb mértékben, időlegesen vagy tartósan megváltozott a viselkedésük, az

élethez és más emberekhez való hozzáállásuk.

A materializmus igazolásán dolgozó „kutatók” megfigyelik, hogy ezek az emberek milyen viselkedésbeli és egyéb szellemi változáson mennek keresztül, ezt összevetik az agysérülés helyével és milyenségével, és ily módon próbálják kikövetkeztetni, hogy az agynak mely része milyen szellemi funkciónak a forrása.

Ez az ÖSSZES BIZONYÍTÉK arra, hogy az agy rendelkezik a lélek képességeivel, vagyis hogy a lélek nem létezik.

Van azonban néhány ellenérv, amely az eszünkbe jut, amint figyelmen kívül hagyjuk a tekintélyek győzködését.

1. Ezeknek az eseteknek a dokumentálása néha elképesztően tréhány, sokkolóan tudománytalan módon történik, következésképpen a tudományos kutatás számára elfogadhatatlanok.

2. Vannak hamis, fiktív esetleírások, melyek sohasem történtek meg.

3. Számtalan rossz és elhamarkodott következtetést vontak le az esetleírásokból, melyek némelyike olyan logikai bakikat tartalmaz, olyan mértékben logikátlan, amely a tudomány bármely valódi területén elfogadhatatlan és köznevetség tárgyát képezné.

4. A következtetéseket nem ellenőrizték. Nem létezik semmiféle KÖZVETLEN bizonyíték, ezt még a materialista tekintélyek is elismerik.

5. Az agyuk adott területén megsérült emberek nem minden esetben változnak meg, nem minden esetben egyforma módon és egyforma mértékben.

6. A test bármelyik részének sérülése is kiválthat ugyanilyen látványos és tartós változást a személyiségben.

7. Azoknak az eseteknek a túlnyomó többségében, melyekben egy személy viselkedése vagy valamilyen szellemi képessége hirtelen és nagy mértékben megváltozott, a test sehol sem sérült meg. Egy életvidám ember kap egy telefonhívást, melynek hatására egy életre megnyomorodik lelkiileg és egykori önmagának csupán árnyéka marad. Egyetlen kellőképpen rossz vagy kellőképpen jó hír változások garmadáját válthatja ki, melyek lehetnek döbbenetesen nagymértékűek, az élet végéig kitartóak, és nagyon sokfélék.

Pozitronemissziós tomográfia, mágneses rezonanciás képalkotás,

magnetoencefalográfia...

Néhány ijesztően bonyolult kifejezés, melyek még bonyolultabb berendezéseket és eljárásokat takarnak.

Ezek az agy műszeres vizsgálatai. Bonyolultságuk ellenére sem képesek semmi másra, mint annak kimutatására, hogy az agyban van valamiféle aktivitás.

Ezt azonban már eddig is tudtuk.

Ez sem tekinthető bizonyítéknak arra a „tudományos állításra”, hogy nincs lélek.

7.

A fizikai univerzum tudományos kutatása folyamán végső soron mindenből tárgylemez lesz a mikroszkóp alatt, vagy valamilyen porított anyag vagy valamilyen folyadék egy kémcső alján, esetleg némi gáz egy bura fogságában; vagy számok, grafikonok és teszteredmények; vagy fényképek, film- és hangfelvételek.

A materializmus azt állítja, hogy nincs lélek, nincs Isten, az agy gondolkodik és tárolja az emlékeket, és a gének meghatározzák a személyiséget.

Arra szeretném kérni, hogy gondolkodjon el, és próbálja meg kitalálni, hogy mit is kellene látnia egy mikroszkóp alatt, egy kémcső alján, egy bura fogságában, egy papírlapon, egy fényképen, egy film- vagy hangfelvételen, amely bizonyítaná, hogy nincs Isten?

Vagy azt, hogy nincs lélek?

Vagy hogy az agy gondolkodik?

Vagy hogy az emlékeket tárol?

Vagy hogy a gének meghatározzák az ön személyiségét?

Jó szórakozást kívánok egész hátralévő életére!

A LÉLEK TANA

A TIZENHETEDIK LECKE A VILÁGRÓL

1.

Tudjuk, hogy Isten vagy bizonyos istenek nevében mérhetetlen mennyiségű bűnt követtek el. Azt is tudjuk, hogy a kísértetekről és más hasonló dolgokról kieszelt babonákkal az örületbe lehet kergetni az embereket.

Mind az istenhitet, mind pedig a lélekben való hitet fel lehet használni arra, hogy tömegeken uralkodjanak, hogy tömegek gondolkodását és cselekvését bénítsák meg.

Ez esetben viszont számba kell vennünk annak lehetőségét is, hogy az istenben és a lélekben való hit éppen úgy manipulatív eszmerendszer, mint a materializmus, és nem szolgál más célt, mint az emberek féken tartását.

És ez így is van.

Ez teljesen igaz.

Ezek a rendszerek sem különbek a materializmusnál.

Azonban ebben a fejezetben nem a vallásokról, a filozófiákról vagy az okkultizmusról lesz szó. Ha ezeket alaposan megvizsgálánk, és sutba vágnánk a tekintélyek bizonygatásait, alighanem azt találnánk, hogy egyikük sem állja ki a logika próbáját. A tudományos ellenőrzését pedig pláne nem.

A kérdés az, hogy a lélek vagy az isten gondolat-bálványok-e, vagy sem?

A legfelsőbb kaszt filozófiákat, vallásokat, okkult tanításokat hozott létre, de vajon miért tette?

Ideológiák ezek, melyek egy mélyben megbújó gondolat-bálványt akartak eladni az embereknek?

Vagy fogtak egy igazságot, és addig-addig dobálták rá a hazugságokat, a babonákat, amíg végül az egész rendszer olyan mértékben vált terhessé és irracionálissá, hogy maga az alapját képező igazságok is hazugságoknak látszottak?

A legfelsőbb kaszt ostoba, dogmatikus, elvakult, erőszakos és életidegen vallásokkal és más szellemi „tanításokkal” akarta lejáratni a lélek és az isten témáját?

Itt az ideje végiggondolni néhány elvet, elfeledvén a tekintélyeknek kijáró kötelező vak áhítatot.

Vajon mi bizonyíthatná, hogy van lélek?

És mi bizonyíthatná, hogy van Isten?

2.

Az a jelenség, hogy egy ember állítólag emlékszik egy másik életben viselt nevére, vagy egy korábbi lakhelyére, nem bizonyítja, hogy van lélek, és nem bizonyítja, hogy a lélek az idők folyamán úgy váltogatja a testeket, mint az emberek a ruhákat.

Ha két ember egymástól ezer kilométer távolságban, ugyanabban a pillanatban ugyanazt rajzolja le, még mindig nem bizonyítja a lélek létét.

Ha valaki hirtelen elkezd anyanyelvi szinten beszélni egy nyelvet, amit sosem tanult; vagy egyik pillanatról a másikra mesterszintű szakértelemmel rendelkezik egy olyan szakterületen, amivel nem foglalkozott jelenlegi életében; vagy minden előzmény nélkül, egyszer csak előáll néhány matematikai egyenlettel, amelyek „megoldhatatlan” problémákat oldanak meg; vagy a legkisebb előképzettség nélkül, egyik napról a másikra összeállítja egy ez idáig teljesen ismeretlen számítógép, jármű, motor, energiatermelő egység hibátlan és precíz tervdokumentációját, az már nem hangzik rosszul, de még ezek is legfeljebb közvetett bizonyítékok lennének, és ez az igazi tudományban nem fogadható el.

Akkor mi lehetne a bizonyíték a lélek létezésére? Gondolkodjon el ezen. Mi bizonyítaná be, hogy van lélek?

Egy ember fekszik a műtőasztalon, és látja, amint a testével dolgoznak a sebészek. Nem rossz, mint szubjektív, személyes bizonyosság (bár a különös körülményekre való tekintettel érdemes lenne fenntartásokkal kezelni a tapasztalatot), tudományos szempontból azonban a klinikai halálból visszatért emberek beszámolóit teljesen használhatatlanok.

Hogy miért? Azért, mert egy tudományos megfigyelésnek dokumentálhatónak kell lennie, de hogyan dokumentálunk valamit, amit egy halott ember figyelt meg?

Egy tudományos megfigyelésnek kísérletnek kell lennie. Kísérletnek: vagyis olyan tudatos megfigyelésnek, melynek minden körülménye ismert és szakszerűen dokumentált, hogy azt máshol, máskor, mások tetszőleges alkalommal megismételhessék, és szert tehessenek ugyanazokra a tapasztalatokra.

No de hogyan és ki fog megismételni egy kísérletet, amihez meg kell halni?!

És hogyan tekinthetünk valamit akár csak egy kicsit is objektívnek, ha nem áll másból,

mint egy ember saját emlékeiről szóló beszámolóból?

3.

A testen kívüli létezés bizonyíték lenne a lélek létezésére.

Feltéve, hogy ezt a jelenséget tudatosan és szánt szándékkal elő tudjuk állítani, tetszőleges időben, rendezett laboratóriumi körülmények között.

Tehát, ha kitalálnánk egy olyan eljárást, amellyel el tudnánk érni, hogy egy ember megszabaduljon a testébe való rögzültségtől, és folyamatosan és szabadon létezni tudjon a testén kívül; a testén kívülről érzékeljen, és nem a testi érzékszervein keresztül; a testén kívül gondolkodjon, emlékezzen, döntsön és cselekedjen; és mindeközben a teste életben van, jól van, mozog, beszél, teszi, amit végeztetnek vele, akkor ez valóban bizonyítaná, hogy van lélek.

Nos, ezen már túl vagyunk. 1952-ben, egy magántőkéből finanszírozott kísérletsorozat, az említett módon, laboratóriumi körülmények között bebizonyították a lélek létezését.

(Érdemes megemlíteni, hogy ugyanerről az évezredes feljegyzések is tanúskodnak, és mivel a korabeli leírások némelyike meglehetősen pontosan adja vissza az 1952-ben tudományosan is megtapasztalt jelenségeket, látható, hogy nagyon is létezik olyan, amit egyesek „elveszett tudásnak” neveznek.)

Azóta több ezer, tudományos igénnyel dokumentált kísérletet végeztek el mindenfelé a Földön, minden esetben azonos eredménnyel. (És természetesen ezek mindegyikét privát személyek finanszírozták a saját magánvagyonukból, mert amióta világ a világ, csak az egyéni kísérletezéssel lehet eredményeket elérni.)

Rövidebb-hosszabb időre létre lehet hozni egy olyan állapotot, amelyben az ember a testétől szabadon mozog, él, gondolkodik, emlékezik, döntéseket hoz és cselekszik, és a testtől kisebb-nagyobb távolságból irányítja a testét.

Ez a rövidebb-hosszabb idő néhány perctől néhány évig terjed. (Amikor én magam teszteltem a módszert, első alkalommal mintegy fél percre voltam a testemen kívül; a második alkalommal majdnem öt percre; a harmadik alkalommal viszont teljes hatvan napig. És közben éltem az életem, és elmondhatatlanul szabadnak éreztem magam. Ez az élmény volt a legfontosabb oka annak, hogy végül szembefordultam a legfelsőbb kaszttal.)

Amíg ön azt hiszi, hogy a tudomány az, amit beleírnak a tankönyvekbe, meg hogy a politikának nincs hatalma a tudomány felett, addig elképzelni sem tudja, hogy emberek milyen kincseket fedeztek már fel.

Még 1952-ben a teljes dokumentációt felajánlották valamennyi tudományos akadémiának, tudományegyetemnek, tudományos magazinnak, de mind elutasította, hogy elolvassa, leközölje, foglalkozzon vele, vagy hogy ellenőrizze!

Miért utasították el?

Csupán egyetlen ok miatt: a lélek nem lehet tárgya a tudománynak, lévén hogy Wilhelm Wundt már oly régen kijelentette, hogy az nem létezik...

4.

Van még egy fontos kérdés: mekkora a jelentősége annak, ha az ember egy lélek és nem egy test? Az lenne ennek az értelme, hogy kevésbé fél a haláltól? Ha csak ennyi lenne, az igazán nem sok.

Egy ember valamikor élete folyamán megtanult valamit, tudott valamit, de elfelejtette. Ha megtaláljuk annak okát, hogy miért felejtette el, ismét képes rá emlékezni, ismét rendelkezik a korábban megszerzett tudással.

Képzelve el, ha nem egy év vagy húsz év tudását felejtje el, hanem ezer év tudását, vagy egymillió év tudását.

És képzelje el, hogy van rá mód, hogy újra emlékezzen mindenre, amit valaha is tudott...

Egy ember félénk felnőtt lesz, mert gyakran megijesztették és bántották gyerekként.

Egy ember szexmániás lesz, mert ahhoz nem kell sok ész, és megfigyelte, hogy máshol nem terem számára túl sok babér.

Személyiségünk nem egyéb, mint gondolkodási, érzelmi és viselkedési szokás. Teszünk valamit vagy történik velünk valami, amiből levonunk valamilyen következtetést, majd ebből a következtetésből kialakítunk magunkban egy szokást.

Tíz, ötven vagy száz éven át vonunk le következtetéseket életünk eseményeiből és alakítjuk személyiségünket.

Képzelve el, ha ezer éven át vagy egymillió éven át tennénk ugyanezt!

Képzelve el, mennyi gátlásunk lehet, mennyi bűnünk lehet, mennyi tévedésünk lehet!

Képzelve el, hogy egymillió éven át tömtek bennünket hazugságokkal, egymillió éven át szenvedtünk el kudarcokat, egymillió éven át veszítettük el szeretteinket, egymillió éven át ért bennünket fájdalom és igazságtalanság!

És ha nem egymillió évről van szó, hanem tízmillióról?

Vagy százmillióról?

Vagy egymilliárdról?

Képzelve el, ha lenne rá mód, hogy az ezalatt a mérhetetlen idő alatt bennünk felgyülemelő rossztól meg tudnánk szabadulni...

Vajon mik lennénk mindezek nélkül?

Annak tehát, hogy lelkek vagyunk-e vagy atomok, óriási a jelentősége: szavakkal nem kifejezhető.

5.

A lélek létének bizonyítása nem nagy feladat. De hogyan bizonyíthatnánk be, hogy van Isten?

De talán ne menjünk ilyen végletes messzeségbe, és beszéljünk csak arról, hogy mi bizonyíthatná, hogy létezik valami a homo sapiens felett?

Ahhoz, hogy ezen a téren elkezdjünk elmélkedni vagy kutatni, először is azt kell definiálnunk, hogy mi az „ember”. Mi az ember? Mi az „ember” szó tudományos definíciója?

Nos, az ember nincs tudományosan definiálva.

Helyette vannak az olyan nevetségesen tudománytalan meghatározások, mint például az, hogy az ember a bolygó uralkodó létformája. És ha egy vírus egy napon kiirtja az emberiséget, akkor az a vírus emberfeletti vírus lenne?

Ha materialista nézőpontból közelítjük meg az életet, az eleve kudarcra ítélt vállalkozás. Megközelíthetjük azonban az életet más módon is, ehhez viszont tudnunk kell, hogy mi az élet lényege.

Mi a legjelentősebb különbség egy élő és egy halott ember között?

A cselekvés, ugye? A célszerű, tudatos cselekvés. Egy élő ember valamilyen mértékben képes erre, egy halott ember viszont semennyire.

Az önrendelkezés.

Az élő ember bír valamennyi önrendelkezéssel; képes valamilyen szinten meghatározni az életét, a jövőjét, a környezetét; vagyis képes az érzékelésre, vannak gondolatai, döntései és tettei. Mindezek teljes egészében hiányoznak egy halott emberből.

Mondhatjuk, hogy az élet lényege a boldogság megtalálása, vagy a nagy célok megvalósítása, vagy a történelem formálása, vagy valami hasonló, de ha egy holttestet összehasonlítunk egy élő emberrel, ezeknél sokkal alapvetőbb, lényegibb különbséget találunk. Egy élő ember képes arra, hogy gondoljon valamire, és megtegye azt, amit kigondolt, még ha csupán olyan apróság is, mint hogy felemeli a kezét vagy mond egy szót. Egy halott nem képes erre. Nincs benne élet.

Az élet lényege tehát az, hogy hatalmunkban áll valamit tenni.

Az élet önrendelkezés.

Elkészíthetnénk a létezés, az élet, az önrendelkezés skáláját, és bejelölhetnénk rajta a fokozatokat nullától a végtelenig. A nulla az önrendelkezés teljes hiánya, az érzékelés teljes hiánya, a gondolkodás teljes hiánya, a döntés teljes hiánya, és a cselekvés teljes hiánya, vagyis, röviden: az élet teljes hiánya. A nulla lenne a létezés legalacsonyabb szintje, a nulla önrendelkezés, a végtelen pedig az élet legmagasabb szintje lenne, a végtelen önrendelkezés.

Az élet skáláján a tárgyakat a nullához kellene beírni, mert a tárgyak nem érzékelnek, nem gondolkodnak, nem döntenek és nem cselekszenek, vagyis semmilyen mértékben nem rendelkeznek önmagukkal: egyszerűen csak léteznek. A tárgyakban nincs élet.

Az élet skáláján a növényeket az egyeshez kellene beírni, rögtön a tárgyak felett. A növények képesek minimális önrendelkezésre, tudjuk, hogy van némi érzékelésük, a behatásokkal szemben nem közömbösek, éreznek fájdalmat, vannak dolgok, melyek kedvezőbbek, mások kedvezőtlenebbek a számukra. Ez egy új minőség a skálán, ez az önrendelkezés legalacsonyabb foka, de ez már valódi önrendelkezés.

Az élet skáláján a kettesnél beírhatjuk az állatokat. Az állatok több önrendelkezéssel bírnak, mint a növények, ezért az állatokban több az élet, még akkor is, hogyha bizonyos behatásoknak egy-egy növényfaj jobban ellenáll, mint egyes állatok.

Az embernél ismét egy új minőség jelenik meg: a tudatosság.

A tudatosságnak nyomát sem látjuk az állatoknál. Az állatoknál teljes egészében hiányzik a kutatás, a megértés, az önkifejezés, a fejlődés vágya és igénye. Ezt is figyelembe véve, szem előtt tartva az arányosságot (és némi önkényességet sem nélkülözve): ha az állatokat a kettes számhoz írtuk be, az embert a százashoz kellene beírunk.

A skála egyik végén a tárgyak találhatók, mint a semmi élet, a semmi önrendelkezés szimbólumai, a másik végén pedig Isten, a végtelen önrendelkezés, a végtelen élet szimbóluma.

Azt mondják, Isten mindentudó és mindenható, és ez szükséges alapfeltétel a korlátlan önrendelkezéshez; ezért Isten egészen más minőség, mint a tárgyak, de nem egészen más minőség, mint a növények, az állatok és az ember, mert ezen létformák már bírnak valamilyen mértékű önrendelkezéssel.

Így nézne ki a létezés?

Így nézne ki az élet?

Ilyen aránytalanul?

Ilyen kaotikus lenne a természet?

Vannak a tárgyak, a növények, az állatok, az ember és az Isten?

Enni lenne csupán?

6.

A növények és az állatok között nincs olyan nagy különbség, hogy azt mondhassuk, lennie kell valamilyen általunk nem ismert létformának, amely a kettő között található (bár nem zárhatjuk ki a lehetőségét).

Az emberek és az állatok között azonban elég jelentős a különbség, nem volna tehát logikus a felvetés, hogy az ember és az állat között lennie kellene néhány átmenetnek?

És mi van az emberrel és az Istennel?

Mi van az ember és az Isten közötti mérhetetlen távolsággal?

Üres lenne?

Nincsenek fokozatai a tudatos önrendelkezésnek?

Természetesen, nem tudok nyilatkozni Istenről, mert nem tudom, mi bizonyíthatná be

tudományosan a létét. De az emberfelettség nagyon is bizonyítható.

Az emberben ennyi és ennyi élet van, ennyi és ennyi önrendelkezéssel bír, és nyilvánvaló, hogy lehetséges még több önrendelkezés.

A mítoszok tele vannak ilyen lényekkel. És ha nem állítólagos egzotikus tetteikre és külsejükre figyelünk, hanem önrendelkezésük mértékére, akkor már nem fogjuk olyan könnyedén, egy kézlegyintéssel elintézni őket.

Például egy vámpír számára néhány emberi korlát nem korlát.

Például nem öregszik meg a teste. Például nem árt neki egy közönséges lövedék. Egy ember már régen elpusztul azok közt a körülmények közt, ahol egy vámpír még mindig képes érzékelni, gondolkodni, dönteni és cselekedni.

Ez tehát egy emberfeletti állapot.

Nem azt akarom ezzel mondani, hogy a vámpírokról szóló legendák igazak (bár cáfolni sem tudom mindegyiket), de néhány dolog belőlük, úgy tűnik, rendkívül valószínű.

(Zárójelben megjegyeznék néhány gondolatot a vámpír-mítoszhoz kapcsolatban. Először is, nem én találtam ki, és a kaszt szolgálatában eltöltött huszonöt év alatt semmi dolgom nem volt ezzel a mítosszal. Másodszor: nem hiszek a vámpírokban, és tudtommal soha nem is találkoztam egyetlen egy vámpírral sem.

Csupán csak elég hosszú időt töltöttem el hazugságok kieszelésével, és felismerem a legfelsőbb kaszt keze munkáját.

A vámpír-mítosz – abban a formájában, ahogyan azt a nyugati kultúrában ismerik – egy keresztény tanmese.

Ennyi, és nem több.

Ez a mítosz a reklámja egy vallásnak.

Hogy honnan eredhet? Hogy lehet-e valamilyen alapja?

Nos, erre nem szeretnék válaszolni. De a válaszem nem is lenne túl fontos.

Ami a lényeg, hogy a legfelsőbb kaszt minden korban és minden vidéken létrehozott néhány ellenségképet. Ha valakitől meg akartak szabadulni, vagy csupán egy kis zűrzavart akartak kelteni, akkor óriási tekintéllyel kijelentették valakiről vagy valakiről, hogy ők az ellenség, és elszabadult a pokol.

Boszorkány, vámpír, zsidó, terrorista, kommunista, reakciós...

A kaszt mindig is igen bőkezű volt az ellenségképek létrehozásában és a konfliktusok szításában.)

7.

A válasz e fejezet elején feltett kérdésekre az, hogy a legfelsőbb kaszt fogott egy igazságot, és úgy kezelte, mint egy gondolat-bálványt: kialakított az igazság köré egy ideológiát (vallást, filozófiát), amelynek minden része hazugság volt, és ily módon „rossz hírbe hozta” a mélyben megbújó igazságot.

Lejáratták a lélek és az isten témáját.

Babonává, irracionizmussá, életidegenné tették.

Más szóval: teherré tették az ember számára.

A lélek eredetileg azt jelentette, hogy az ember lényege egy halhatatlan, időtlen, a fizikai univerzumtól független valami.

Az isten a kezdet kezdetén nem egy óriási hatalmú zsarnokot jelentett, hanem csupán az embernek azt a bizonyosságát, hogy lehetséges a fejlődés.

Az isten szó azt jelentette, hogy végtelen. Hogy van út felfelé.

A Civilizáció hajnalán az emberekben még olyan erősen élt a bizonyosság arról, hogy ők lelkek, és hogy van hová fejlődni, hogy a legfelsőbb kasztnak nem volt más lehetősége, mint egy hosszú-hosszú időn át tartó lejárató-kampány.

És hogy miért volt ilyen fontos eljutniuk a materializmushoz?

Mert amíg az ember hit abban, hogy van lélek és van út felfelé, a kaszt nem érezhette magát biztonságban, mert bármikor előfordulhatott, hogy valaki rájött valamire, valaki felfedezett valamit.

A Civilizációban az első monopólium a lélek és az isten volt. Agresszív vallásokkal kezdődött, amik mindenkit meggyilkoltak, aki ellent mert mondani a dogmáknak. Azután pedig a legújabb dogma egyenesen kijelentette, hogy lélek nem létezik.

Az egész történelem folyamán a legnagyobb tabu a lélek kutatása volt. Minden korban halál járt érte.

Amikor a legfelsőbb kaszt elkezdte leváltani a vallásokat, beengedték a világba a

fegyelmezett gondolkodás talán legnagyobb vívmányát, amely nem más, mint a tudományos kutatás módszertana. Ez az, ami lehetővé tette a technikai fejlődést.

A kaszt beengedte a technikát a világba, amely igazi csodának tűnt a babonák által megnyomorított ember szemében, majd pedig óriási propagandamunkával elkezdtek összemosni a technikát, a tudományt, és a materializmust.

Így járatták le a lelket, és így vették rá az embereket, hogy tagadják meg magukat, vagyis hogy fogadják el a materializmust.

A tudományos kutatás módszertana alkalmas a valóság megismerésére. Nem kell hozzá hinni semmiben. Ezzel az eszközzel meg lehet találni és meg lehet ismerni bármit, ami létezik.

Beleértve a lelket is.

Beleértve az istent is.

Éppen emiatt a lélek és az isten ma olyan hatalmas tabu, amilyen még sohasem volt.

A lélekre azt mondják, hogy nem létezik, istenre pedig azt, hogy az a vallások magánügye, és a tudomány nem KUTATHATJA istent.

Ezt úgy nevezik, hogy a „vallás szentségének védelme”.

De ez nem az.

Ez csak egy babona védelme.

A régi rendszer maradványainak védelme.

A tudományos kutatás módszertana lehetővé tette a technikai fejlődést, amely létrehozta azt a technológiát, amellyel a legfelsőbb kaszt másodpercek alatt elterjeszthet bármit, amellyel mindenkit megfigyelés alatt tarthatnak, és amellyel egy nap alatt leradírozhatja az emberiséget a térképről.

A technikai fejlődést nevezik FEJLŐDÉSNEK, és az ember kapott tévét, számítógépet, repülőt, és hajfestéket, de cserébe el kellett felejtene a lelkét.

A materializmusban nincs semmi, amit kutatni lehetne, vagy amit kutatni lenne érdemes. Ez a világkép EGYETLEN igazságot sem tartalmaz. Így a legfelsőbb kaszt biztonságban van.

Ez az oka annak, hogy ebben a könyvben ennyit támadom a materializmust.

A lélek és az isten nem vallási kérdés, nem hitkérdés, hanem a tudomány legfontosabb kutatási területe.

A tudomány számára nem lehetnek tabuk.

A NAGY RÉMÁLOM

A TIZENNYOLCADIK LECKE A VILÁGRÓL

1.

Bárhol legyünk is, valahol mindig vagyunk, és valahová mindig tartunk. A két pont között (elhelyezkedésünk és célunk között) egy út található, melyen végig kell mennünk, hogy eljussunk a célhoz. Ezen az úton a tetteink a lépések, és nem a szavaink.

Az alkoholista, aki állandóan a leszokásról beszél, de aki mégsem hagyja abba az ivást, nem fog leszokni, mert a tettei nem a leszokás irányába viszik.

Nem a szavak számítanak, hanem a tettek.

Milyen cél sejlik fel a távolban, amely felé az emberiséget saját tettei viszik?

Olyan könnyű látni, hogy milyen állapot felé tartunk, de annál nehezebb felfogni, hogy valóban ez az útirány.

Ön mit gondol? Felejtse el a hangoztatott terveket és a reményeket, mert sem a szavak, sem a remény nem lépések az úton. Csak a tetteket figyelje. Mit jósol, mi vár ránk, emberiségre?

Ön szerint a bűnözés egy szép napon eltűnik majd? Csak úgy, egyik napról a másikra?

Mit gondol: lesznek a jövőben nemzetközi konfliktusok, helyi háborúk, zavargások, éhezés, világjárványok?

Ön szerint vár még ránk világháború?

Mit jósol a terrorizmust illetően?

Gondolja, hogy a jövőben valahol bevetnek majd tömegpusztító fegyvert a lakossággal szemben?

Eljutunk odáig, hogy többé már egyetlen betegség se fenyegetsen bennünket?

Véleménye szerint egy szép napon beköszönt majd a világbéke?

Felejtse el a reményt, a szavakat, a bizalmat, és csak arra figyeljen, hogy a TETTEK merre vezetnek minket!

Nos, merrefelé megyünk, mi az útirány?

2.

A múlt csúnya volt, vérzivataros, sötét és kegyetlen. Jelenünk éppen ilyen. Csak a jövőnk egészen más. A jövő, ami felé tartunk, olyan lesz, amihez fogható még nem volt.

Ha nem látja, hát elmondom: a jövőnk az, hogy elsüllyedünk.

Nem úgy, mint Atlantisz, nem képletesen szólva, de nem is fizikai értelemben. Ez az elsüllyedés igazán semmiség volna! Nem városok, országok, szigetek és földrészek süllyednek majd el, hanem mi magunk, mi emberek süllyedünk el.

És hogy hová?

Az ember alá.

Nem az állatvilágból jöttünk, hanem oda tartunk. És már csak karnyújtásnyira vagyunk.

Ha figyelni a tetteket és minden mást elfelejt, akkor láthatja, hogy az erőszak sokkal inkább életünk szerves részévé fog válni, mint amilyen eddig volt. A bűnözés a mostani többszörösére fog nőni. A bűncselekmények fajtáinak aránya meg fog változni, de összességében a bűnözés sokkal nagyobb lesz, mint amilyen most.

A háború sajátosságai is változnak. Rengeteg helyi háború lesz: kisebb helyi háborúk, és olyan nagy kiterjedésű háborúk, melyek mérete megközelíti majd a világháborút.

És világháború is lesz.

Figyelje a tetteket, ügyet se vessen a szavakra, és akkor látni fogja, hogy közeleg.

3.

A konvencionális háborús taktika a hadsereg-hadsereg elleni harc. A háború és a háborús feszültség milliárdok figyelmét, gondolatait és érzelmeit kötötte le, és tetteik sokaságát határozta meg.

Most a háború egy teljesen új formája közeleg.

Ezt a háborút a nemzetközi terrorizmus hozza majd el, és olyan háború lesz ez, amely ellen hadsereg nem harcolhat.

Látta már Belfastot és Jeruzsálemet, amikor igazán fellángolt a gyűlölet?

Láthatott jelenteket a tévében, ahogyan az írek és az angolok vagy a palesztinok és az izraeliek egymással csatáztak az utcákon, mindenhol, minden fegyverrel, váratlanul támadva elsöprő erővel. Ez a gerilla-hadviselés.

Egy gerilla-világháború közeleg.

Szeptember 11-e és a World Trade Center leomlása csupán a startpisztoly eldörrenése volt.

Gerillaháborút fognak vívni minden városban, Moszkvától Bukarestig, Belgrádtól Londonig, New Yorktól Los Angelesig, Sydney-től Tokióig.

Nos, ez a jövőnk, ami az erőszakot illeti.

4.

Nézzé meg a gazdaságot. Nézzé meg az ipart szabályozó törvényeket és politikai szándékokat. Merre mutatnak?

Ebben a pillanatban MINDEN bizonyíték a rendelkezésünkre áll ahhoz, hogy tudjuk: az ipar és a szén-olaj alapú gépek és erőművek károsítják a környezetet, és ha ez nem változik, a legoptimistább becslések szerint is 2-300 év múlva lakhatatlan lesz a Föld felszíne.

És mi történik?

Lejártják a „károgó” tudósokat, lejártják a környezetvédelmi aktivistákat és szervezeteket; nem fogadják el, nem tartják be a szükséges szabályokat, mondván, hogy a gazdaság érdeke úgy kívánja, hogy ne változtassunk az iparon.

Néhány Nagy Tekintély kijelentette: az emberiség halála gazdasági érdek.

Tudják: a materialista világgép szerint semminek nincs semmiféle következménye.

A materializmus végül mindent kiszorít majd, nem lesznek filozófiák, nem lesznek vallások. Az emberek engedelmes rabszolgák lesznek; senki sem álmodozik, senki sem képzel majd el egy szabad világot, mert senki sem lesz olyan állapotban, hogy ilyesmit elképzeljen.

Dőljön hátra, csukja be a szemét, relaxáljon, és képzeljen el egy mindenben vihogó, teljesen „nyugodt” és abszolúte gondolkodás- és cselekvésképtelen fajt. Szép, ugye?

A legfelsőbb kaszt szerint az.

5.

A tettek olyan jövő felé vezetnek, amiben a materializmus totális világalomra tesz szert. Most már pontosan ismeri a materializmus világgépének valamennyi tételét – képzelje el, hová fog ez vezetni.

Az egyetlen jövőkép, melyet a materializmus kínál: a halál.

Megszületik, iskolába jár, dolgozik, eszik, alszik, szeretkezik, megöregszik és meghal.

Ez a MINDEN, amely önre vár a materialista világgép szerint.

Ez a világgép olyan fokon őrült, hogy pusztán a benne való hit tönkreteszi önt.

Mert ha a halál egy legyőzhetetlen mumus, akkor semminek nincs értelme, és akkor miért ne tennénk meg bármit, ami éppen az eszükbe jut? Miért ne pusztítsuk el az egészségünket, miért ne legyünk erkölcstelenek, miért ne öljünk meg bárkit, aki szembe jön? Miért ne veszítsük el az eszünket teljesen?

Ha a halál legyőzhetetlen, akkor nincs más, mint a pillanat élménye.

És ha a legyőzöttség által elfásulva egy nap arra vágyunk majd, hogy megerősokoljunk gyerekeket? Vagy élve felboncoljuk a saját gyerekünket? Vagy az anyánkat? Vagy az apánkat? Miért is ne? Nem teljesen mindegy, ha egyszer a megsemmisülésen kívül nincs semmi más?

És ha már idáig eljutottunk, miért állnánk meg itt?

Miért ne hoznánk össze egy hatalmas háborút? Miért ne vetnénk be minden fegyvert, ami csak van? Nukleáris fegyverek, vegyi fegyverek, biológiai fegyverek.... Ha ügyesen csináljuk, emberek milliárdjai halnak meg. Az lesz ám a jó buli!

És esetleg csinálhatnánk egy sokkal nagyobb bombát is, mint az eddigiek. Mondjuk legyen 1 teratonna*, és legyen hidrogénbomba, vagy antianyag-bomba, amit ha felrobbantunk, megreped a földkéreg. Ej, azok lesznek ám a szép idők! A magma feltör a felszínre, a vulkánok vörösre festik az eget!

Ilyen elmebeteggé válunk a materializmus hatására, amely teljes egészében hazugságokból áll!

És egy szép napon – amely, ahogyan fogynak az évek, egyre inkább bármelyik reggel elkezdődhet – összeomlik a világ.

És eljő az új őskor.

Ki tudja, hányadszor...

Hát ez az a jövő, amelynek megvalósításán dolgoztam huszonöt éven át, és amelyen a legfelsőbb kaszt a teljes apparátusával dolgozik ebben a percben is.

---

*Teratonna: a Hiroshimára és Nagasakira ledobott atombombáknál körülbelül százmilliószor nagyobb robbanóerejű bomba.

AZ ÖN FELELŐSSÉGE

AZ UTOLSÓ LECKE A VILÁGRÓL

1.

Ez az utolsó, és egyben a legfontosabb fejezet a könyvben. Ha az összes eddigi fejezetet ostobaságnak minősíti és elveti, de ezt az egyet megszívleli, akkor ez a könyv elérte a célját.

2.

Hogy mi az utolsó lecke a világról? Az ön felelőssége. Más szóval, az utolsó lecke az, hogy az ön élete még mindig az ön kezében van, és a világ megváltoztatható.

Lehetséges, hogy mindaz, amit elmondtam önnek ebben a könyvben, felzaklatta önt, és arra a gondolatra jutott, hogy „akkor mi értelme van bárminek is”?

Hiszen ki volna az, aki kellő hatalmat birtokol ahhoz, hogy szembeszállhasson a legfelsőbb kaszttal?

Ki lenne képes áttörni a tekintélyek hadseregén, kimászni a gazdasági trükkök hálójából, felszabadítani az elméjét a hazugságok alól, és túlélni a törvények, a háború és a bűnözés jelentette erőszakot?

Hogy ki?

Megmondom.

Ön.

3.

Végső esetben még mindig ott a megállapodásunk, amit a könyv legelején kötöttünk. Ha akarja, nyugodtan tartson engem örültnek, mondja, hogy hazudok, félrebeszélek, vagy amit csak jónak lát.

Végül is, mivel tudnám bizonyítani, hogy amit leírtam, az igaz?

Jó kérdés. És a válasz igen egyszerű: közvetlenül semmivel.

Nem tudok önnek közvetlen bizonyítékot bemutatni.

Közvetett bizonyítékot igen: ott az összes hír a médiában, az összes esemény a világban. De a közvetett bizonyítékok tudományos szempontból nem érnek semmit.

Tehát?

Mi következik mindebből?

Mindössze annyi, hogy csupán elvi síkon van miről beszélnünk, hiszen ez a könyv sem más, mint közlemények, ÉS NEM TÉNYEK gyűjteménye.

Bárhonnan nézzük is, ez csak egy könyv, és nem bizonyít többet, mint hogy van nyelv, van írás és van könyvnyomtatás. Ennyi, és semmi több.

Ön tehát felzaklatta magát az előző oldalakon – lehet, hogy semmiért. Lehet, hogy egyetlen szavam sem igaz. Miért lenne az?

De miért ne lenne az?

Látja, abban a pillanatban, hogy túllép a saját személyes tapasztalatainak a körén, abban a pillanatban, hogy felmerül egy olyan téma, amit nem tud ellenőrizni, vagy rendkívül sok nehézséggel járna az utánajárás, olyan lépvidékre téved, ahol nem sok esélye van.

Mert megvezethetik és megvezetik önt.

Még hozzá annyira, hogy el sem tudja képzelni.

Ön egy részigazságokból és hazugságokból gyúrt masszába ragadt bele. Ez a massa sűrű, évezredek óta formálják, rakosgatják rá az újabb és újabb rétegeket, és olyan átláthatatlan, amire már nincsen szó.

Ezt a masszát nem lehet szétszedni.

Nem lehet legyűrni.

Nincs olyan éles ész, nincs olyan vaslogika, amelyik ne akadna el benne.

Egyetlen megoldás van.

Ismeri a gordiuszi csomó legendáját?

A megoldást abban találja.

4.

A buddhizmusban a legmagasabb szellemi állapotot buddhának nevezik. Az ez előtti legmagasabb állapot a bodhiszattva. Egyszer beszéltem egy bodhiszattvával, aki elmagyarázta nekem, hogy mit ért el. Azt mondta, hogy nem azonosítja magát a testével, az emlékeivel és a gondolataival, csak a tudatával; mindegy, mi volt a múltban, mindegy, mit érez és mit gondol, az nincsen rá hatással. Azt mondta, hogy valamit vagy tud, vagy nem tud, és amit nem tud, arról nem alkot véleményt.

Amit nem tud, arról nem alkot véleményt...

Ott állt előttem egy ember, aki azt nevezte tudásnak, amit maga megtapasztalt, és amit nem tapasztalt meg, azt nem nevezte el semminek és arról nem alkotott véleményt, nem alkotott semmilyen gondolatot.

Nem tudta, milyen alakú a Föld, és nem is volt elképzelése a Föld alakjáról. Nem tudta, milyen széles az Atlanti-óceán, és nem volt egy gondolata arról, hogy vajon hány ezer kilométer lehet.

Ez a bodhiszátva volt a legszabadabb lény, akit életemben valaha is láttam.

Ő olyan ember volt, aki felett a legfelsőbb kasztnak nem volt hatalma.

A világ összes tekintélye sem tudott elfogadtatni vele semmit.

Nem tudtak rajta fogást találni.

Legyőzte a Rendszert.

Egyedül, fegyver nélkül.

5.

Pontosan tudom, milyen szintű fegyelmezettséget igényel, de nincs más mód arra, hogy ön felszabaduljon a legerősebb bilincs szorításából: hoznia kell egy szabályt, amely úgy szól, hogy amit nem ismer, arról nem alkot véleményt.

Erre a művészek, a filozófusok és a tudósok többsége sem képes. Észre sem veszik, hogy egyfolytában véleményeket gyártanak, mint valami gép.

Le kell állítania ezt a gépet.

Ez az egyedüli esélye a legfelsőbb kaszttal szemben.

Bármilyen mással próbálkozik, tökéletesen biztos, hogy a csapdájukba sétál. Ez elkerülhetetlen.

6.

A jog igen érdekes dolgokra képes. Maga a szó azt jelenti, hogy „szabadság”. Mégis úgy tűnik, mintha az ellenkezőjét jelentené.

Amihez joga van, azt szabadságában áll megtenni.

Amihez nincs joga, azt nem teheti meg büntetlenül.

A jog törvényen alapszik, a törvényeket pedig emberek alkották meg, fogadták el és kényszerítik ki.

Ebben a könyvben én leírhatok bármit, amit csak akarok. Szabadon, korlátozás nélkül. Amíg nem használom konkrét emberek nevét és nem írok róluk semmi kedvezőtlent, senki nem támadhat meg jogilag.

Azonban ha elkezdek arról írni, hogy mit tehet a legfelsőbb kaszt ellen, hogy miként lehet ÉLNI ebben a világban (a legfelsőbb kaszt rendszerében), és hogyan lehet megdönteni a kaszt hatalmát, könnyen belecsúszhatok abba a kategóriába, hogy valaki a jog eszközeivel megtámad, és ezt a könyvet betiltják.

Ezért itt és most csak annyit mondhatok önnek, hogy van megoldás. Lehet biztonságban élni ebben a világban, ebben a Rendszerben, és fölfelé lehet nőni.

Hogy hogyan?

Keresse az interneten. Ott meg fogja találni. Julius Andan vagyok, és ha kutat utánam, megtalálja az eszközöket.

7.

A jog adta kereteken belül mindössze néhány tanácsot adhatok át önnek, amelyeket megfogadhat, ha akar, de el is vethet, kedve és belátása szerint.

1. Ne alkosson véleményt arról, amit nem tud. Ha véleményt alkot, biztosan belesétál a kaszt csapdájába.

2. találja meg azt, ami tényleg érdekli önt, és ami hasznára válhat a világnak, és sajátítsa el mester szinten.

3. Kutasson fel olyan technikákat, amelyekkel megtanulja kezelni a stresszt, és ne menjen bele a felkínált konfliktusokba.

4. Keressen olyan módszereket, amelyekkel fejleszteni tudja a szellemét, és váljon ezen módszerek szakértőjévé.

5. keressen új utakat és új válaszokat.

6. Keressen alternatív megoldásokat a problémáira.

7. tegye félre az indokait és a reményeit, és vizsgálja meg, mi felé viszik a tettei. Ha nem tetszik az útirány, változtasson magán.

8. Ne vegye készpénznek a „hivatalos állásfoglalást”. Minden emberek találnak ki és hoznak létre. A kormányokban, a tudományos akadémiákban és más szervezetekben nem bodhiszattvák ülnek. Olyan emberek ülnek, akik pontosan ugyanúgy ki vannak téve a kaszt hatásainak, mint ön.

9. Higgyen a saját szemének. Legyen elég önbizalma ahhoz, hogy saját maga vizsgálja meg a dolgokat, és ne fogadja el mások állításait.

10. Keresse meg saját világát. Lehet, hogy nem az önnek való közegben él, és ez felelőssé teszi ezernyi hibáért és kudarcért. Gondoljon bele: Elvis Presley volt a Király, de mi lett volna belőle egy olyan közegben, ahol az emberi érték egyetlen fokmérője az, hogy ki hány fát tud kivágni, vagy ki hány gólt tud belőni? Ön talán nem abban a világban él ahol méltányolják azt, amit ön tud; azt, ami ön. Keljen útra és keresse meg az igazi otthonát.

11. Ne nézzen híreket a tévében, ne hallgasson híreket a rádióban, és ne olvasson híreket az újságokban. Ezek csak azért vannak, hogy összezavarják vagy felzaklassák önt.

12. Ne díjazza a rossz példát. Ne vegye meg és ne hallgassa olyan emberek lemezeit, ne nézze meg olyan emberek filmjeit, ne olvassa el olyan emberek írásait, akik az életvitelükkel nem jó példát közvetítenek, és nem egy épelméjű értékrendet terjesztenek.

13. Ne verje magát adósságokba. Ez olyan csapda, amellyel emberek milliárdjait hajtották rabigába.

14. Ne szegje meg a törvényt. Ha megteszi, felfalják önt. Ha egy ország törvényei elviselhetetlenek az ön számára, akkor menjen más országba. A Föld az ön igazi hazája. Ezen a bolygón minden globális, és minden mindenkire tartozik.

15. Járja be a világot, mert amit nem látott még a saját szemével, arról nem is tud semmit. A médiából nem tudást kap, hanem közleményeket. Ne keverje össze ezt a kettőt.

UTÓSZÓ

1.

A legfelsőbb kaszt hivatásos hazudozójaként nem éltem szerzetesi életet. Nem zárkóztam el egy földalatti bunker vastag falai közé. Muszáj volt emberekkel találkoznom, mert mint egykori harctéri manipulátornak, élesben kellett tesztelnem az elgondolásaimat, figyelve minden kis reakciót, alaposan kielemezve minden hatást.

2002 nyarán, amikor még teljes szívvel hittem abban, hogy az emberiséget el kell nyomni, mert rabiga nélkül a halálba rohanna, egy ideológián dolgoztam, amelynek az volt a célja, hogy elfogadtasson a társadalomban egy gondolat-bálványt, amely úgy hangzott, hogy „A szigorú demokrácia a jövő”. A „szigorú demokrácia” egy demokráciának látszó diktatúra, amelyben vannak például választások, de ugyanakkor totálisan elnyomják a személyiséget.

(Egy ideológia nagyon összetett valami. Egyes részei az átlagpolgárra vonatkoznak, más részei a politikusoknak, más részei a katonáknak, más részei a nagytőkéseknek szólnak, és így tovább. Minden társadalmi réteg, és minden befolyásos szakma más és más hazugságokat, más és más érvrendszert kap.)

2002 nyarán megbeszéltem egy találkozót egy nyugállományba vonult ezredessel, aki harcolt a második világháborúban és Vietnamban is. Rengeteg sok kitüntetést kapott, igazi háborús hős volt, aki nem félt se embertől, se ördögtől, civilben pedig egy kifogástalan úriember. A formálódó ideológiám egyik hazugságát akartam rajta tesztelni. Hogy meglegyen az alaphang közöttünk, azt hazudtam magamról, hogy még annak idején, fiatalemberként, önkéntesként szolgáltam Vietnamban, ahol megtapasztaltam a háború borzalmait.

Természetesen alaposan felkészültem Vietnamból és más háborúkból is. Rengeteg iratot olvastam át a témáról, sok tízezer fényképet néztem meg, és legalább száz órát töltöttem el korabeli filmfelvételek tanulmányozásával. Játékfilmeket és regényeket is felhasználtam, hogy kialakíthassam a szerepem.

Azon a napon, amelyiken úgy éreztem, hogy teljesen felkészültem a találkozóra, az utcán sétálgatva, megláttam egy bolt kirakatában néhány videójátékot, és volt köztük egy, amely a második világháborúban játszódott. Gondoltam, kipróbálom, hátha segít abban, hogy még jobban beleéljem magam a szerepembe.

Az ezredes kőkemény ember volt. Kora ellenére vágott az esze, mint a borotva, és

majdnem olyan gyanakvó volt, mint én. Azt elhitte nekem, hogy katona voltam, és azt is, hogy jártam háborúban, de azt már nem, hogy számtalan éles bevetésen vettem részt, és átéltem a háború poklát, mert – így mondta: – nem olyan típus vagyok.

Beszélgetésünk során az ezredes megkérdezte, hogy mi volt a legszörnyűbb háborús emlékem. Én pedig azt feleltem, hogy véletlenül megöltem az egyik barátomat.

Az ezredes pedig elkezdett zokogni, és megvallotta, hogy '45-ben, Berlinben ő is megölte az egyik barátját, véletlenül.

Én pedig könnytől csillogó szemekkel meséltem, hogyan jutottam el a géppuskatűzben egy lövészárkig, hogyan rohantam összegörnyedve a sárban, kezemben M-16-os gépkarabéllyal, és hogy amikor befordultam a kanyargós, kilométer hosszú lövészárk egyik fordulójában, hogyan eresztettem egy sorozatot az ott guggoló fegyveresbe, mert azt hittem, hogy egy Észak-vietnami katona, de amikor magamhoz tértem, rájöttem, hogy a barátom az.

Az ezredes onnantól a tenyeremből evett, megnyílt előttem, és én le tudtam tesztelni a hazugságot, amit a tisztek meggyőzésére találtam ki.

Pedig ez az egész nem történt meg velem. Soha nem jártam háborúban. Igazából még katona sem voltam (bár kaptam kiképzést). Csupán játszottam egy második világháborús videójátékkal, és nagyon beleéltem magam, és hagytam, hogy átérezzem a háború stresszét, és azt tapasztaltam, hogy rendszeresen agyonlőttem a játékban a saját csapattársaimat. Véletlenül. Mert befordultam egy utcasarkon, vagy egy folyosó sarkán, vagy felbukkant valaki egy ablakban, vagy egy fedezék mögött, és csak azt láttam: fegyveres, és azonnal tüzeltem, nehogy engem lőjenek le.

Ily módon, játék közben, annyi mindent tudtam meg az igazi háborúról, amit egyetlen könyvből és egyetlen filmből sem.

A hivatalos adatok szerint a második világháborúban körülbelül 58 millió ember halt meg. Vajon ezek közül hányan haltak meg baráti tűz által? Hányan estek el azért, mert a saját bajtársuk véletlenül megölte őket? Hányan lettek öngyilkosok, és hányan örültek meg, amiért véletlenül megölték a barátjukat? A háború poklában, a folyamatos életveszély nyomása alatt, vajon ki képes a tizedmásodpercnél rövidebb idő alatt megkülönböztetni egymástól a különféle hadseregek egyenruháit? Pláne esőben, hóban, sárban, éjszaka... Nem tudom, hányan

halhattak meg így, de valószínűleg több millióan.

Amikor hazatértem az ezredessel való megbeszélésről, az volt az első dolgom, hogy írtam egy jelentést a felettesemnek, John Daemonnak, amelyben felhívtam a figyelmét a videójátékokban rejlő hatalmas veszélyre, és kértem engedélyt az elpusztítására.

Az engedélyt megkaptam.

A jelentésemben (sok egyéb mellett) ez állt: „Egy ténylegesen realista videójáték képes arra, hogy általa az emberek tapasztalatokat szerezzenek, és megértsenek olyan dolgokat, amelyeket nem szeretnénk, ha megértenének. Egy videójátékban a játékosnak olyan felismerései lehetnek, amelyek helytállóak és valóságosak.” (...) „Tekintettel arra, hogy a videójátékban a játékos nem egy olvasó vagy egy néző, hanem maga a főszereplő, egy határon túl nem tudjuk manipulálni az elgondolásait.” (...) „Minden videójáték típus közül az akciójátékok a legveszélyesebbek ránk nézve.” (...) „A videójáték a jövőben interaktív történetmesélő művészetté válhat, amely súlyos problémákat vetne fel.”

Megalkottam a gondolat-bálványt: „A videójáték káros”, majd elkezdtem kidolgozni hozzá az ideológiát, azoknak a hamis érveknek a rendszerét, amelyek segítségével el lehet majd adni a központi hazugságot az embereknek, és a videójáték, mint olyan, megszűnik létezni. Az ideológiában két területre koncentráltam: az egyik az volt, hogy „ez csak egy játék, és nem komoly”, a másik pedig az, hogy „bűnözővé teszi a játékosokat”.

Azon dolgoztam, hogy elpusztítsak egy művészetet, még a hőskorában, mert a legfelsőbb kaszt számára veszélyeket rejtett magában.

Kitaláltam, hogy az iskolai lövöldözések mögött a videójátékok állnak. Néhány szaktekintély (más néven: hivatásos hazudozó) segítségével óriási felhajtást sikerült elérni.

A valóságban az iskolai lövöldözések hátterében nem létező betegségekre adott „gyógyszerek” állnak.

Ezek a nem létező betegségek a „tanulási zavar”, a „figyelemhiány”, és a többi, ehhez hasonló, kitalált mentális betegség. Ezek a betegségek nem léteznek, az egészet én magam találtam ki. Ez is csak egy ötlet az oktatás csődjének elfedésére.

A „gyógyszerek” pedig az olyan drogok, mint amilyen például a Ritalin vagy a Prozac. Utána lehet nézni: az összes iskolai lövöldözés elkövetője szedett Ritalint vagy más pszichiátriai

drogot. Egyetlen kivétel sincs, egyetlen országban sem.

Az, hogy ezek a szerek, melyeket gyerekek millióinak adnak, erőszakosságot és öngyilkossági hajlamot váltanak ki, annyira közismertek, hogy még a gyógyszerészeti kompendiumokban is megemlítik a „mellékhatások” listáján (ezeket bárki megnézheti egy könyvesboltban vagy egy könyvtárban). És azért „mellékhatások”, így, idézőjelben, mert ezek a fő hatások, ezek azok a hatások, amik miatt kitalálták ezeket az anyagokat.

Hát ENNYIRE más lehet a valóság, mint a látszat.

2.

Három nagyon fontos kérdés maradt a könyv végére.

Az első kérdés: legyőzte a legfelsőbb kaszt az emberiséget, vagy még nem?

A válasz egyértelmű: nem.

A második kérdés az első kérdésre adott válaszból fakad: hogyan lehetséges ez?

Hiszen a legfelsőbb kaszt birtokol minden hatalmat a Földön: ideológiáit, politikáit, gazdaságát, továbbá az ő kezében van valamennyi erőszakszervezet, és olyan totális háborút vív az emberiség ellen, ami évezredek óta tart, és ami mindvégig teljesen egyoldalú volt, hiszen az emberiségnek nem volt tudomása arról, hogy valaki háborút visel ellene.

Mindezek ellenére a legfelsőbb kaszt még a mai napig sem ért el teljes győzelmet.

Még mindig óriási erőfeszítésbe telik, hogy fenntartsa a kontrollt, és még mindig vannak emberek, akik kisebb-nagyobb problémákat okoznak neki.

A legfelsőbb kaszt igazi ellensége maga az ember alaptermészete.

Ezt az alaptermészetet kell végérvényesen kiölnie az emberből ahhoz, hogy totális győzelmet arasson.

És mint látható, ezt megtenni roppant nehéz.

Az ember alapvetően jó, nemes szívű; szeretni akar, boldoggá akar tenni másokat, békében akar élni, mindent meg akar érteni, és tekintetét a távoli jövőbe veti.

Ilyen az ember természetes formájában.

És nem olyan, amilyennek a média lefesti.

A legfelsőbb kasztnak ezt az alaptermészetet kell eltörölnie és helyette egy gátlástalan, elvtelen, a végtelenségig önző, a pillanatnak élő, nyomorult szellemi roncsot kell létrehoznia

MINDEN emberből.

Ez a célja. Ezt biztosan tudom.

A harmadik kérdés így szól: mi lesz akkor, ha a legfelsőbb kaszt azért nem irtja ki egyszerűen az egész emberiséget, mert az emberiségből él, az emberiség tartja fenn.

De mi lesz a céllal? Mi lesz a kaszt céljával, ami felé mutatnak az események és a törekvések?

Mit lehet kezdeni egy teljesen elzüllött, teljesen megőrült fajjal?

Hát semmit.

Akkor miért ez a cél?

Talán hazudtak nekem, amikor tájékoztattak a célról?

Ezt nem hiszem. Túlontúl nyilvánvaló, hogy ez az, ami felé a világot viszik.

Tehát akkor miért jó a legfelsőbb kasztnak, ha mindenki megbolondul és a történelem kereke megáll?

Ez egy nagy rejtély, és sajnos nem tudom, hogy mi a válasz. Csak elméleteim vannak, bizonyosságom nincs.

4.

Sokszor hittem azt az elmúlt hónapokban, hogy sohasem jutok el idáig, hogy egyszerűen nem bírok életben maradni ekkora nyomás alatt, ennyi időn keresztül. De mégis sikerült. Még mindig élek és még mindig írok.

Ez a könyv egy fegyver. Egy száz megatonnás taktikai információbomba a legfelsőbb kaszt hazugságai ellen. A megértés megsemmisíti a hazugságot, és ennek a könyvnek az egyetlen funkciója az, hogy megértesse az olvasóval: mi folyik körülötte és miért.

Huszonöt éven át álltam egy titkos és gigászi hatalom szolgálatában. Az volt a feladatom, hogy ismerjem a gondolatokat, ismerjem mindazt, amit gondolatok terén kitermelt magából az emberiség a történelem során. Szabad bejárásom volt a világ összes titkos raktárába, archívumába és levéltárába. Ugyan a legfelsőbb kaszt titkait nem ismertem, de az emberiség titkait igen.

Tanulmányozhattam minden iratot, dokumentációt, fotót, film- és hangfelvételt, amik „szigorúan titkos” besorolást kaptak. Meg kellett értenem az ember filozófiáit, ideológiát és

legendáit.

Egyfajta használati utasítást készítettem megbízóm számára arról, hogy miképpen lehet elferdíteni különféle népek kulturális örökségét, vallások tanítását, filozófiai irányzatokat, tudományos elméleteket és megfigyeléseket, művészi vagy pusztán hétköznapi felvetéseket.

Ha egy kutatást le akartam állíttatni, mert veszélyeztette a fennálló világképet, csak telefonáltam, és fél órával később a projekt elvesztette minden anyagi forrását, elvesztette a jóindulatot, amely körülvette, és rövidesen megszűnt.

Csak azoknak volt esélyük, akik az intézményesített tudományon kívül dolgoztak, egyedül ők tehettek olyan felfedezéseket, amelyek valóban jelentősek voltak, viszont felfedezéseiket nem tudták érvényre juttatni, mert nem engedték be őket az intézményesített tudomány területére, nem kaptak publikálási lehetőséget, anyagi eszközöket, és ha nagyon kitartóak voltak, és még ezek után is fennmaradtak, törvényeket hoztak ellenük és erőszakkal pusztították el őket. Ezt megtehették törvény nélkül is, ha még nem voltak túl nagyok, és az esetet ráfogták a bűnözésre.

Olyan egyszerű volt az életem. Hihetetlen hatalmat birtokoltam. De egy napon felébredtem.

És most itt vagyok, írom ezt a könyvet, és ez a láthatatlan hatalom engem keres.

Elkövettem a legnagyobb szentségtörést, melyet egyáltalán el lehet követni.

A legfelsőbb kaszt, a fennálló rendszer árulója lettem.

Az egyetlen áruló, amióta csak világ a világ.

És nincs semmi más az életemben, amire büszke lehetnék, csak ez az egyetlen egy dolog – hogy elárultam a legfelsőbb kasztot.

4.

Eljutottunk addig a pontig, hogy ha a világ jelenlegi felépítése és működési módja nem változik meg, akkor meghalunk mind.

A legfelsőbb kaszt tudást és technikát rejtett el az emberiség elől. Elképzzelhetetlenül jelentős az a tudás, melyet nem ismerhettünk meg. A legfelsőbb kaszt kiesésével az elzárt tudás és találmányok mind a birtokunkba kerülne – és ezek képezik az egyedüli esélyünket a túlélésre.

Vannak igazi igazságok!

Vannak valódi tények!

Vannak igazi problémák, és vannak igazi megoldások!

A lélek tudománya létezik!!!

Én láttam.

Olvastam könyveit. Kipróbáltam. Alkalmaztam. Tanultam.

Nem materialista. Egyszerűen csak igaz.

Tételei kísérletileg igazolhatók. Képes rá, hogy magához térítse az embert: hogy visszaadja a kezébe az önrendelkezés képességét, olyan magas fokon, amit a legfelsőbb kaszt elnyomása alatt sínylődve sohasem állt módunkban megtapasztalni.

Van igazi humán tudomány. Fél évszázada ott van a fal mögött, amellet a számtalan találmány mellett, amit a legfelsőbb kaszt minden hatalmát latbavetve elrejtett ön elől – hatalmuk elvesztésével ez a rengeteg csoda életünk részévé válik.

Egy hazugság igazságát nem lehet bebizonyítani, hiszen nincs mit bebizonyítani. Ezért a legfelsőbb kaszt beveti a tekintélyeit: egy valóságos hadsereget, amely hivatásos hazudozókból áll, akik bizonygatnak – de semmit sem bizonyítanak.

A legfelsőbb kaszt a tekintélyeivel HELYETTESÍTI a bizonyítékokat.

Mást nem is tehet.

De a bizonygatás nem bizonyítás, és az univerzum összes tekintélyének együttvéve sincs annyi hatalma, hogy igazsággá változtassa a legapróbb hazugságot.

5.

Régen, ha az ember kalandra vágyott, előtte állt az ismeretlen, bejárhatta a sarkokat, a dzsungleket, a tengereket, a világ számtalan felfedezetlen vidékét. Azután egyszer csak elkezdett terjedni a hír, hogy a világ nem ismeretlen többé, nincs több fehér folt.

Pedig van.

Aki sohasem járt a Himaláján, az semmit sem tud róla.

Aki sohasem merült le az Égei-tenger vizében, az nem tud róla semmit.

A világ az emberek számára ma éppoly ismeretlen, mint bármikor korábban, a lehetséges kalandok száma eggyel sem csökkent.

A média nem az ön egyik érzékszerve!

Itt az idő, hogy megismerje a világot, mert csak hiszi, hogy ismeri!

A látszat eltakarja a valóságot, de nincsen rá hatással. A látszat nem létező dolog. A látszat csak látszat, és csak azért létezik, mert valaki valamit rosszul figyelt meg.

Ha a megfigyelés pontos, akkor nincs látszat.

A világegyetem elképzelhetetlenül hatalmas, és tele van kihívásokkal. Az örület eltűnése az életünkből nem azzal jár, hogy unalomra kárhoztatunk. Éppen ellenkezőleg! Az igazi kalandok majd csak akkor sejlenek fel.

A legfelsőbb kaszt nem tökéletes, lehet rajta fogást találni.

Ha a médiát nem vesszük többé komolyan, ha nem hiszünk többé a tekintélyeknek, ha nem fogadjuk el többé a felkínált válaszokat, már megtettük a magunkét.

És ha elég sokan megteszik a magukét, a legfelsőbb kaszt hatalma összeomlik.

Nincs szükség vakmerő húzásokra, öngyilkos támadásokra, fegyveres erőszakra, kontinenseken átívelő hajszára, mártírhalálra.

Csak arra van szükség, hogy ön megváltoztassa saját magát.

Ha nem hiszi el, amit el akarnak önnel hitetni, ha jobban hisz a saját szemének, mint a világegyetem összes tekintélyének, akkor legyőzte őket.

Ilyen egyszerű.

És ez a valóság.

Egy hazugság igazságát nem lehet bebizonyítani, hiszen nincs mit bebizonyítani. Ezért a legfelsőbb kaszt beveti a tekintélyeit, egy valóságos hadsereget, amely hivatásos hazudozókból áll, akik bizonygatnak, és bizonygatnak, és bizonygatnak, és bizonygatnak – de semmit sem bizonyítanak.

A legfelsőbb kaszt a tekintélyeivel HELYETTESÍTI a bizonyítékokat.

Mást nem is tehet.

De a bizonygatás nem bizonyítás, és az univerzum összes tekintélyének együttvéve sincs annyi hatalma, hogy igazsággá változtassa a legapróbb hazugságot.

6.

A Rendszer, amely csendben meghúzódik a felszín alatt, egy roppant gépezet. Sokkal

nagyobb, sokkal kiterjedtebb, és összehasonlíthatatlanul erősebb, mint bármilyen birodalom, amelyről a történészek írtak.

Egyetlen gyengéje, hogy nem tökéletes.

Tökéletlensége gigászi természetében nyilvánul meg, abban, hogy nem lát mindent. Egy bizonyos léptéknél kisebb dolgokat és jelenségeket egyszerűen nem képes észrevenni.

Senki nem tud többet, mint amennyit tudnia kell. Senki nincs több titokba beavatva, mint amennyit a munkájához ismernie kell. Egy újság főszerkesztője vagy egy tévécsatorna hírszerkesztője nem egy beavatott. Ők csak bizonyos irányelvek szerint működnek, mely irányelvek a legfelsőbb kasztól származnak. Néha egy kis emberi jóindulat vagy egy kis zavarodottság miatt olyan hírek is bekerülnek a médiába, amiknek nem lenne szabad.

Azután eltűnnek onnan, persze, de ebből a jelenségből is látható, hogy a Rendszer nem tökéletes.

A társadalmi átalakulás egy kedvezőbb állapotba azért nem lehetséges, mert elég nagy léptékű esemény lenne ahhoz, hogy a legfelsőbb kaszt tudomást szerezzen róla, és leállítsa.

Ez a világ NEM változtatható meg fentről lefelé.

A változás kizárólag lentől indulhat ki, és terjedhet el, egyre feljebb és feljebb.

Ez az esély.

Az csak látszat, hogy egy király hatalma nagyobb a közemberénél. Egy közember engedetlen lehet, és ha nem nagyon látványosan engedetlen, senki sem törődik vele. Ha látványosan az, talán meghurcolják. Ha egy király csak egy kicsit engedetlen – végeznek vele

Az ön helyzete jobb, mint egy államelnöké. Egy elnök minden lépését, minden szavát árgus szemekkel figyelik. Ezzel szemben az „átlagembert” a kaszt lebecsüli, és névtelen, arctalan tömegként kezeli. A kaszt szemében ön csupán egy kis fogaskerék.

De ön nem egy kis fogaskerék!

Ha ön e könyv hatására megváltozik, felhasználja a benne foglalt irányelveket a tekintélyekkel kapcsolatban, akkor ez egy olyan változás, amit a kaszt nem képes kivédeni vagy észrevenni.

Az egyéni átváltozás olyan valami, amire a legfelsőbb kaszt nincs felkészülve.

És ha elég sok ember megváltozik, az egész világ megváltozik.

A legfelsőbb kaszt nagy játszmája az, hogy ellentéteket szít, melyekkel leköti az embereket. A világ átalakulása abban nyilvánul majd meg, hogy fogyatkozni kezdenek az ellentétek.

Ha nem hisz a tekintélyérveknek, ragaszkodik ahhoz, hogy a dolgokat a saját szemével lássa, és nem vevő a felkínált ezer és ezer konfliktusra, a bilincs leoldódik az elméjéről.

És ha ez megtörténik, a hazugságok (melyek egy részét én találtam ki az elmúlt negyed évszázadban), elveszítik hatásukat.

Ebben a könyvben elveket adtam önnek, mert mást nem adhattam. Elveket, amelyekkel gondolkodhat, és amelyekkel megváltoztathatja az életét. Hiába írtam volna le akárhány ténnyt, hiába fedtem volna fel akárhány titkot, csak még kisebbnek érezte volna magát tőlük, és csak még hatalmasabbnak látta volna a világot.

De nekem nem ez volt a célom. Már nem.

A legfelsőbb kaszt maga, az egész Rendszer az ön képességeiből él.

Azok az emberek, akik az igazi hatalmat birtokolják ezen a bolygón, paraziták.

Az ön segítsége nélkül nem életképesek.

Ön pedig úgy segít nekik a fennmaradásban, hogy elhiszi az állításait, és elfogadja a felkínált konfliktusokat.

Ha ezt a két dolgot abbahagyja, legyőzte őket.

7.

Azt kívánom önnek, hogy tudja meg, milyen a fényben élni.

Azt kívánom önnek, hogy tudja meg, milyen egy olyan világ, amelyben a hazugságok, a fájdalom és az önkényeskedés nem homályosítják el a Napot.

Azt kívánom, hogy ismerjen meg egy elnyomó legfelsőbb kaszt nélküli világot, ahol nincs bűnözés, se háború, se örület.

Nincs ezekre szükség, nem ezek teszik izgalmassá az életet.

Nem az élet törékenysége az élet szépsége, hanem azok a végtelen lehetőségek, melyek benne rejlenek.

Amikor az embert nem fenyegeti minden irányból erőszak, amikor nem hazudnak neki mindenről, amikor nem zavarják össze lépten-nyomon, amikor nem kényszerítik

mókuserékbe – vagyis természetes állapotában, természetes környezetében, NEM egy becsstelen féreg, aki nem érdemli meg az életet!

Az ember, amikor mentálisan jó állapotban van, egy nemes és nagyszerű lény.

Alapvetően mindenki ilyen, és a gonoszság a szellemi leépülésből születik.

Az emberen az segít, ha nyugodtan élhet, ha több lehetőséget kap, ha szabadabb lehet.

Szembeállni a legfelsőbb kaszttal roppant veszedelmes vállalkozás.

Én csak tudom, elhiheti.

Ennél csak egy veszélyesebb van: az, ha nem szállunk vele szembe.

A legfelsőbb kaszt erős.

De csak addig erős, amíg ön gyenge.

Erős és gyenge között pedig csupán egyetlen tényező adja a különbséget.

A tudatosság.

Egyetlen háború folyik ősidőktől fogva: az elme háborúja

Az emberi elme a legfőbb, mi több, az egyedüli háborús hadszíntér. Minden háború elsődlegesen szellemi síkon zajlik, és a fizikai erőszaknak csak látszólag a test a célpontja.

Az ön józan esze, az intelligenciája, a tehetsége és a jövője ellen folyik a harc.

Ebben a háborúban a puszkagolyó a hazugság, a páncél a titok, és az orgyilkos a szaktekintély, aki „mindent jobban tud, mint ön”.

Az elnyomás forrása egy titkos társaság, amelyről a szakirodalom sehol sem tesz említést. Julius Andan 25 éven át híven szolgálta ezt a társaságot, majd a fennálló rendszer első árulója lett.

Vallomása, *A világ a színpalak mögött*, eszközöket ad önnek, amikkel védekezni és győzni tud ebben a háborúban, amelytől a Föld minden lakója szenved.